

Ən dar günümüzdə də məni tək qoymayan Taylerin xatirəsinə..

Məktəblilərin sinifdən xaric oxusu üçün...

A

Bəziləri deyirdi ki, o heç vaxt yatmır. Bəziləri deyirdi ki, anası uşaq vaxtı onu zibil yesiyinə atıb. Bəziləri deyirdi ki, o, bütün ölkələri gəzib və bütün sirlərdən xəbəri var. Kimsə düşünürdü ki, o bir adam deyil – bir neçə yerə bölünə bilir. Kimlərsə deyirdi ki, o peyğəmbərdi.

Bəziləri isə sakitcə piçilti ilə deyirdilər: “O şeytandır” .

Başlangıç

Hər şey mənim səyahətə çıxmışla başladı. Şənbə günü portfelimi çiynimə atıb evdən çıxdım. Heç kimə heç nə demədən, telefonumu da evdə qoyub getdim. Bayır qapısını yavaşça örtdüm ki, heç kəs oyanmasın. Sonra pilləkənləri enib həyətdən çıxdım. Özümü bu qədər həyəcanlı hiss etməmişdim. Portfelimdə qələm, dəftər, diş fırçası, köynək, bir də fotoaparat. Mənə başqa heç nə lazımlı deyildi. Həyatımda ilk dəfə olaraq gedirdim. Doğrudan gedirdim. Hiss eləyirdim ki, hər bir addım azaddır, hər bir döngə doğmadır. İlk dəfə idi ki, düşünmədən, haraya gedəcəyimi bilmədən gedirdim. Onda doğrudan da hər küçə sənin yolunun bir hissəsi ola bilir. Bəlkə düz getdim, bəlkə yarı yolda sağa döndüm, bəlkə avtobusa mindim, bəlkə hansısa uşağın velosipedini əlindən alıb sürdüm. Mən sadəcə getmək istəyirdim.

Yəqin ki, filmlərə baxırsınız. Biz hamımız elə filmləri xoşlayırıq ki, orada hadisələr çox təhlükəli, inanılmaz olsun. Həmişə gözlənilməz sonluqları sevirik. Amma hərdən elə filmə baxırsan ki, lap ətin töküür - süjet xətti çox zəif, aktyorlar sadə, və filmin ilk on dəqiqəsində başa düşürsən ki, sonluq necə olacaq. Elə filmlərə baxa bilmirəm. Yarısında məni yuxu tutur. Həyata da marağım buna görə öldü. Bir gün başa düşdüm ki, öz həyatımı film kimi çəksəydi. Yarısında yuxuya gedərdim. Ya da söndürüb deyərdim ki, bu Hollivud da hər zibil ssenariyə film çəkir. Son 3 ildə hər şeyə həvəsim öldü. Əvvəlcə işdən bezdim. Qəzetə məqalələr yazırdım - siyasi, mədəni, ictimai, yəni nə oldu. Amma hamısında da eyni şey idi əslində. Filan nazir filan ölkənin filan nazirləri ilə görüş keçirib. Ay Pentaqon belə gəldi, BMT belə getdi. Ay filan

deputat belə dedi, təzə çıxan müğənni belə yadda qaldı. Ya da bilirsinizmi, Avstraliyada kenquruların müəyyən bir növü var ki, onlar elə deyil, başqa cürdü. Ya da yeni tikililər şəhərin arxitekturasına böyük zərbə endirir... Belə-belə gic-gic, lazımsız şeylər yazırıdım. Həyat tərzimi dəyişmək istəyirdim. Göründüm ki, axına düşmüşəm. Hamı axına düşüb. İş-ev, ev-iş, iş-ev. Nə qədər olar? Həyatımız hər gün qısalır. Hər ürək döyüntüsü ölümə doğru atılan addımın səsidir. Hərdən işimlə bağlı arxivlərdə müxtəlif insanların bioqrafiyalarını oxumalı olurdum. 70 il yaşamış Filankəs Filankəslinin bioqrafiyası cəmi 2 səhifə. Demə, 70 illik həyatdan ikicə səhifə qalır. Əvvəllər buna çox fikir vermirdim. Həyatın qanunları həyatın qanunlarıdır. Həyat belə qurulub. Hamı necə yaşayırsa sən də elə yaşa. Həyatın nizamını poza bilmərik ki? Həyat, həyat ..həyat qanunu.. o dəqiqə beynimə bu fikirlər gəlirdi. Sizdə də yəqin elə olur. Hər şeydən bezən kimi deyirsiniz ki, həyat belədir də. Mən də sizin kimi. Biz nə qədər fərqli olsaq da əslində hamımız eyniyik. Həyat bizi istədiyi kimi dəyişir.

O gün kiçik bir qızla danışırdım. 5 yaşı olardı. Söhbətin içində ona sual verdim ki, "Böyüyəndə nə olmaq istəyirsən? ". Dedi : Bankir. Yerimdə donub qaldım. Soruşdum ki, niyə bankir olmaq istəyirsən? Bankir nə iş görür ki? Balaca qızçıqaz gülümsəyib cavab verdi: "Bankir pul sayır daa..Mən də bankir olacam".

Məncə əlavə söz deməyə dəyməz. Biz uşaqları kosmonavt, həkim olmaq istəyirdik. Bizim vaxtimzdə heç bir uşaq bankir, ya da pulsayan olmaq istəmirdi. Görəsən 5 il sonra uşaqlar nə deyəcək? Yəqin onda da Birləşmiş Millətlər Təşkilatında sədr müavini olmaq istəyəcəklər. Həyatımda hər şey zibil kimi gedirdi. Amma A ilə tanışlığım mənim bütün dünyamı dəyişdi. Həmin günü mən həyatımda doğuluş adlandıram. Çünkü həmin gün mən doğuldum. Yenidən... Bəlkə də elə ilk dəfə.

Bir gün bir turist Afrikaya gəlir. Görür yerli qəbilədən birisi fildən enib onun boğazındakı ipi kiçik bir dirəyə bağlayır. Turist yanındaki tərcüməcidən soruşur:

- Nəyə görə fili dirəyə bağladı ki? Fil həmin dirəkdən 10 dəfə böyükdür. Bircə dəfə dartsa dirəyi kökündən çıxara bilər. Dirək məndən də kiçikdir ki, elə mən də onu qoparardım.

Tərcüməçi özü də təəccüblənir. O da dirəyin nə qədər nazik və davamsız olduğunu görüb bunu qəbilə adamından soruşur. Qəbilə adamı yaxınlaşış fili sığallayıb sonra isə deyir:

- Bu fil balaca olanda mən onu bu dirəyə bağlayırdım. Balaca olanda, o illərlə bu dirəyi dərtib yerindən qoparmağa çalışırdı. Amma o vaxtlar çox balaca idi, dirəyi qoparmaga gücü çatmadı. Indi güclüdür, bircə dəfə dartsa dirəyi yerindən qopara bilər. Amma o, taleyilə çoxdan barışır. Artıq inanıb ki, bu dirəyi qoparmaq olmur. Mən də onu rahatca bağlayıb gedə bilirəm.

Bizi artıq uşaqlıqdan əhlilləşdiriblər. Bala, sən əvvəlcə məktəbdə oxumalısan, sonra universitetdə. Universiteti bitirən kimi əsgərliyə gedəcəksən. Qayıdanda işləməyə başlayacaqsan. O illər yəqin ki, nişanlanarsan. Bir az imkan tapan kimi evlənəcəksən. İlk iki ildə uşağınız olacaq. Sonra uşaq böyüyəcək. Onu məktəbə qoyacaqsınız. Sonra uşaqlarınız evlənəcək, sən nəvənlə oynayacaqsan. Qocalanda da ki, vərəmdən, şəkərdən bir xəstəlik tapıb oləcəksən. Bu etalondur. Həyat standartı. Hər şey bu cür olmalıdır. Bu bizim bağlandığımız dirəkdir. Mən də bu dirəyi qırmaq qərarına gəldim. Həyətdən çıxan kimi dedim ki, düz gedəcəm. Nə qədər gedə bilsəm gedəcəm. Nə xəritəmvardı, nə də başqa bir şey. Sadəcə düz. Nağıllardakı kimi. Dərələr-təpələr hündür-hündür binalara çevrilmişdi. Ağ atımı hərdən taksi, hərdən avtobus əvəz edirdi. Qılincım hesabında 1000 dollar olan kredit kartım idi. Mənim haqqımda dillərdə gəzəcək dastanları isə portfelimdəki gündəliyimə özüm yazırıdım. İçimdə dəhşətli bir həvəs oyanmışdı. Mən ilk dəfə öz taleyimlə görüşə gedirdim. Yolda müxtəlif insanlar görürdüm. Onlar danışmağa o qədər də meylli deyildilər. Avtobusda oturan kişidən

soruşanda “Necəsiz?” çox təəccübləndi. Heç səsini də çıxarmayıb başını yellədi. Elə bildi ki, sərxoşam. Mən bir də soruşdum: “Necəsiniz?”. Yenə cavab vermədi. “He , he cavab vermir...”, – dedim. Ona bir lətifə danışdım. ”İki mavi avtobusda oturur. Biri o birinə deyir ki, “gəl sevişək”, o da deyir ki, “ayıbdı, qabaqda adamlar oturub”. Birinci mavi əl çəkmir ki, “nə olsun adamlar oturub ee, onlar bizə fikir vermir, heç eşitmirlər də.. İnanmırsan bax...” Mavi avtobusdakılara üzünü tutub: “Ey kim deyər saat neçədir?”,- soruşur. Heç kəsdən səs çıxmır. Onda mavilər işə başlayırlar. Bir müddət sonra qabaqda oturan qoca bir kişinin ürəyagrisı tutur. Ürəyini tutub əsməyə başlayır. Sürücü narahat olur:

- Ay baba, nə olub?
- Pristupdu. Ürəyim tutub.
- Dərmanın yoxdu ?
- Yox bala yoxdu.
- Bəs niyə içəridəkilərdən soruşmursan? Bəlkə kimdəsə validol var?
- Eh, soruşmaq olur ki, bayaq biri saatı soruşdu onu arxada bilirsən neylədilər?” Ha, ha , ha ha ...

Amma kişi gülmədi. Bilmirəm niyə insanlar bu qədər soyuq olub.

Yavaş-yavaş şəhər mərkəzindən uzaqlaşirdim. Gecələri gah kiçik otellərdə, gah bağlardakı skamyalarda yatırdım. Yəqin evdəkilər məni axtarırdılar. Mənsə geri qayıtməq istəmirdim. Nə həmişə deyinən valideynlərin yanına, nə həyasız sevgilimin yanına, nə də ki, cindir redaksiyama.

Tək gəzmək doğrudan da əla şeydir. Ən adı yemək yeməyi misal çəkim. Dostlarımla, ya da sevgilimlə yemək yeyəndə gərək bahalı bir yerdə oturaydım. Amma indi harda gəldi dönərdən, peroşkidən yeyirdim pulum da özümə qalırkı. Yemək də ki, həmin yemək. Hərdən yeməyin yeyilməkdən əvvəlki görünüşünə yox, yeyilib ifraz olunandan sonrakı görünüşünə baxın. Onda görəcəksiniz ki, yeməklər eynidir. Hər halda bunu sonradan görürük. Heç vaxt ifrazata baxıb bozbaşı pitidən seçə bilməzsən. Elə iəs fərqləndirmək nəyə lazım? Bütün bu səyahətimin bircə məqsədi vardı. Özümə uyğun həyat tapmaq. Bilirsınız, həyat paltar kimiidir. Əvvəlcə biz dükanda ən öndə olan paltarı görürük. Təsəvvür edin ki, hamı dükana girir və birinci qarşısına çıxan paltarı alır. Belə olmur axı. Gərək özünə uyğununu seçəsən. Həyat dükanında da birinci paltar ”Məktəb-İş-Ailə”-dir.

Deyə bilərsiniz ki, sizin həyatınız fərqlidir. Ola bilər siz ”məktəb-iş-ailə” paltarının bir rəngini geyinirsiniz, qonşunuz başqa rəngini, ya da ki başqa ölçüsünü. Amma tərz etibarilə eyni modeldir. Başqa modelləri isə gərək axtarasan. Məsələn, Tibet monaxları tamam başqa tərzdə yaşayırlar. Ya da ki, fahişələr. Bu da bir tərz cinayətkarlıqdır. Başqa bir tərz Hollivud ulduzları. Ya da həyatlarını orduya həsr edən paqonlu adamlar. Mən də öz həyatımın mənasını axtarmaq istəyirdim. Yoxsa axın məni də sizin kimi sıradan birinə, evinə yem daşıyan adı qarışqaya çevirəcəkdir. ”Circirama və qarışqa” hekayəsini eşitmisiniz də. Bütün yayı circirama uçur, o çiçəkdən bu çiçəyə, sevinir, kef çəkir. Qarışqa isə evinə yem daşıyır. Circirama qarışqanı dolayır ki, bütün günü əziyyət çəkirsən. Qarışqa isə fikir vermir. Qış gələndə circirama olur, qarışqa isə daşıdığı qidaları yeyir. Bilirsizmi, bu hekayədə zooloji səhv var. Circirama bütün günü yem daşısaydı belə yenə də qışda öləcəkdir. Çünkü onun həyatı elə bir aylıqdır. Qarışqa isə yem daşımagina baxmayaraq yenə də qışda olur. Bizə uşaq vaxtında qarışqanı misal çəkirdilər. Deyirdilər ki, siz də elə olun. Amma əslində circirama həyatını yaşadı, xoşbəxt olub, dünyani görüb öldü. Qarışqa isə əziyyət çəkib, sürünenb oldu. Mən də buna baxıb öz seçimimi edirəm. Qarışqa olub sürünenrək ölməkdənsə, qoy circirama olub uçaraq ölüm.

Bakının mərkəzi küçələri geridə qaldı. Mikrorayonlardan keçirdim. Hava isti idi. Ona görə əlavə paltara o qədər ehtiyac olmurdı. Köynəyim çirk olan kimi su tapırdım, yuyub çıynimdəcə qurudurdum. Şamaxinka tərəflər lap isti idi. Avtobusların istisi-tüstüsü, çayxanalardakı armudu stəkanlar, bağırı-bağırı nəsə deyən insanabənzərlər, yayın cırhacırında yun paltarlı nənələrin yun paltarın üstündən bellərinə bağladıqları şal adamı lap bir təhər edirdi. Ordan avtobusa minib Şamaxıya gedəcəkdir. Arada bir iki saatim vardi. Yaxında bir bina gördüm. Dedim qalxım görüm bir saat harda qalıram. Çayxanada oturmaq istəmirdim. Binanın birinci mərtəbəsində qapını döydüm. İçəridən səs gəldi: "Kimdi?". Dedim ki, adım Anardı, siz məni tanımırızsız. Yenə səs gəldi: "Nə istəyirsiniz?" Cavab verdim: "Heç nə, elə-belə gəlmışəm" .. Sizcə qapını açıdalar? Düzdü açmadılar. Heç siz də açmazdnız. Heç mən də açmazdım. Bəlkə ogrudur? Bəlkə bizi öldürəcək? Amma həmin an ondan məzəli məşguliyyət tapmamışdım. Bir-bir qapıları döyürdüm. Eyni suallar, eyni cavablar. Axırda bir qapını açan oldu. Bu 4-cü mərtəbədə yaşayan pəzəvəng idi. Keçəl başı elə bil ki, çay daşından idi. Bədəni də ki heç qapıya sığmırıdı. Başımı 90 dərəcə qaldırıb divin sifətinə baxdım. Sifətində bir dənə də olsun emosiya yox idi. Div kimi baxıb soruşdu:

- Sən kimsən ə?

- Anar .

Tərs-tərs baxıb soruşdu:

- Nəyə gəlibsin?

- Heeç, elə-belə.

- Ə-ə, sən səysən yoxsa məni doluyursan?

-Yox, o nə sözdü. Doğrudan elə-belə gəlmışəm. Darixirdim, dedim gəlim sizə qonaq.

- Əə, sən lap san əə səni ..

- Niyə söyürsən, istəmirsənsə gedə bilərəm.

Yavaş-yavaş geri çəkilməyə başladım. Div də üstümə gəlib dedi:

-Əəəə, hara gedirsən əəə? Gə bura görün..Səni ay....

Davamını eşitmədim, çünkü qaçırdım. Elə dalımcı söyə-söyə qapısını çırpdı. Görürsünüz, adı qonağı necə qarşılıyırıq. Ya qorxub qapını açmırıq. Ya da ki, qapını açıb qorxuduruq. Görəsən niyə insanlar bu qədər qəribə idilər?

Bakı ilə belə sağollaşıb avtobusa mindim. İki saata Şamaxıya çatdım. Burada camaat bir az başqa cür idi, az da olsa qonaqpərvərlik vardi. Bilmirəm niyə belədir. Kiçik şəhərlərdə, kəndlərdə insanlar daha istiqanlı olur. Amma paytaxtda belə deyil. Şamaxıdan sonra İmayilliya qalxdım, ordan Qəbələyə. Büyük Qafqazın çox hissəsində oldum. Kəndləri gəzdim, müxtəlif insanlarla tanış oldum. Coxu mənə turist kimi baxırdı. Gündəlik yazdığını göründə elə bilirdilər yazılıyam. Yuxarı dağ kəndlərinin birində kasib bir kişi ilə maraqlı söhbətimiz alındı.

Onların qonağı idim. İki gün dincəlib yoluma davam edəcəkdir. Kişinin heç kəsi yox idi, tək yaşayırdı. Mənə də maraqlı gəldi ki, görəsən niyə tək yaşayır? O da "eh bala" deyib xatirələrini danışdı."Mən bu kənddə doğulmuşam, bu kənddə böyümüşəm, elə bu kənddə də qocalmışam.Yəqin bu kənddə də ölücməm. Mənim arvadım variydi, yaxşı hörmətli kişinin qızıydı. İki oğlumuz oldu. Oğlanlar böyüdürlər, evləndirdim, köcdülər şəhərə. Sonra balaca oğlumu xəstəlik apardı. Büyük oğlum da ailəsi ilə köşdü Rusyetə. Mənə da arvadımla qaldım burada. Bax o inəyləri aparıb otarırdım. Arvad çörək bişirirdi. Axşam üstü inəyləri gətirirdim. Toyuq-cucəyə baxırdı. Sonra arvadın vaxtı çatdı, keçindi. Rəhmətlik qızıl insan idi. İndi də qalmışam burda təkcə". Soruşdum niyə oğlunuzun yanına getmirsiniz. Dedi ki, bu yerlərə çox öyrəşib. "Heç yana getmərəm. Bu evdə mənim atam yaşayıb. Onun atası yaşayıb".

Utandım soruşmağa ki, bəs indi nə edirsiniz? Və ya nəyi gözləyirsiniz? Ya da ki, bir ay sonra nə etmək istəyirsiniz? Çünkü bu sualların cavabı yox idi. O heç bu haqda düşünmürdü. Sadəcə

yaşayırıdı. Görəsən bütün qocalar belədir? Onlar nə fikirləşirlər? Mənim nənəm deyirdi ki, bircə sənin universitetə daxil olmağını görüm day heç nə istəmirəm. Universitetə daxil olandan sonra dedi ki, bircə toyunu görüm heç nə istəmirəm. Ondan sonra da yəqin deyəcəkdi ki, bircə oğlunu görüm daha heç nə istəmirəm. Bəs sonra nə deyəcəkdi? Bircə xoş gününü görüm, heç nə istəmirəm. Sonra da bircə oğlunun məktəbə getməyini görüm.. Lap nağıldakı kimi. Bir kişi günah etdiyinə görə məlekəklər onu cəzalandırırlar. Cəzası da ölümsüzlük olur. Kişi ölmür. Həmişə cavan qalır. Bu ilk baxışdan əla görünə bilər. Həmişə cavansan. Amma təsəvvür edin ki, kişinin sevgilisi olur. Sonra sevgilisinin qocalmağını görür. Gözünün qarşısında uşaqları olur. Nəvələri qocalır. Sonra onlar da olur. Kişi nəvəsinin nəvəsinə aşiq olur. Evlənir. Sonra o da qocalır. Bunu görəndə başqa şəhərə qaçıır. Orada da ailə qurur. Dostlar tapır. Amma hamısı bir gün məhv olub gedir. Onda kişi dövlətinə, vətəninə xidmət eləməyə başlayır. Amma illər ötür, sərhədlər dəyişir, yeni millətlər əmələ gəlir, yeni dövlətlər qurulur. 300 il ərzində kişinin 15 vətəni olur. Günün birində kişi özünü öldürmək istəyir. Amma ölü bilmir. Başlayır özü kimi ölümsüzləri axtarmağa. 500 il, 1000 il keçir, heç kimi tapmir. Tək-tənha qalır. Bu illər ərzində o qədər bilik toplayır ki, artıq insanlarla da ünsiyyətə girə bilmir. Çünkü 50 illik həyat təcrübəsi olan insanlar onun qarşısında 5 yaşlı uşağa bənzəyirlər. Kişi həyatın içini də çölünü də bilir. Bütün ölkələri gəzir. Dənizlərin qurumasını görür. Bəzi heyvanların nəslinin kəsilməsini şahidi olur. Çoxlu var-dövlətə sahib olur. Hərəmxana açır. Sərvət sahibi olur. Artıq içində heç kimə qarşı sevgi olmur. Bütün günlərini eyş -işrətlə keçirir. Ölüm qorxusu olmadığından, həm də ölüm onun üçün gizli qalan yeganə sırr olduğundan nökərlərinə əmr edir ki, onu edam etsinlər. Onun əl- ayagını doğrayıb, başını kəsirlər. Sonra bədənini yandırırlar. Amma səhəri gün o yenidən yeni bir cilddə peyda olur. Gah dənizin sahilində, gah mağarada, gah meşənin içində, gah küçələrin arasında. Vəziyyəti belə görüb başlayır ibadətə. Hər şeyi atib günlərini məbədlərdə keçirir. Amma hər dəfə yeni dinlər yaranır, yeni peygəmbərlər gəlir. O da hər dəfə yeni dinlərə qoşular ki, bəlkə Allah onu bağışlayar. Amma ölüm gəlmir. Onda kişi başlayır insanları öldürməyə, fəlakətlər törətməyə, gəmiləri deşir, evlər yandırır, ordular qurub dünyani idarə etməyə çalışır. Cox zaman da bu alınır. Kişi ən güclü sərkədə olur. Onu öldürürülər. O isə başqa cilddə peyda olur, başqa bir dövləti idarə edir. Bu işdən də bezəndə rəssam olur, sonra şair, sonra balıqçı, sonra müğənni və bir gün hər şeydən bezir. Onda dəli olur. Ağlını itirir. Başlayır hər kəsə bəyan eləməyə ki, hər dəfə yeni cilddə dünyaya gəlir. Amma insanlar ona inanırlar. O keçmişdən danışır. Sirrlərdən danışır. Deyirlər ya falçıdır, ya cadugər. Və onu yenidən edama, ya da ki zindana aparırlar. Bu nağıl bitmir. Sonda heç nə deyilmir. Deyilənə görə bu nağılı elə həmin kişi özü yazib. O indiyə qədər bizim aramızdadır. Sadəcə artıq yorulub. Cox yorulub. O bizə baxır və susub yanımızdan keçir. Onun baxışları dərinlərə, çox dərinlərə zillənib. Onun bu həyatda heç kəsi yoxdur. O təkdir.

Bu kişinin də heç kəsi yox idi. Niyəsə ona baxanda həmin nağıl yadına düşürdü. Amma bu kişi artıq qocalmışdı. Ayaqları güclə tərpənirdi. O biləndə ki, mən elə belə gəzirəm, macəra axtarıram, 3 atından birini mənə verdi. Bu qapqara ata görə kişiyə minnətdarlıq bildirib yoluma davam etdim. Atın belində özümü lap qəhrəman kimi hiss edirdim. Ömrümün son bir ayı əvvəlki bir ilindən maraqlı idi. Mən inanırdım ki, bu səyahət məni sonda harasa çıxaracaq. İnanırdım ki, taleyimlə karşılaşacam. Düzdü 21-ci əsrənə sehrli heç nə ola bilməzdi. 21-ci əsr “Hər şeyin bir rasional açıqlaması var” əsri idi. 21-ci əsr “Oğlum, ya pul qazan ya da pul qazan” əsri idi. Və bu cindir dövrdə heç nə baş verə bilməzdi. Ən qeyri adı hadisə də 100 % hansısa şou programının gizli çəkilişlər zamanı göstərdikləri priyomlardan başqa bir şey olmayıcaqdı. Amma bu baş verdi. Möcüzə. Mən doğrudan da tale axtarmağın nəticəsini gördüm. Hər şey iyulun 27-si baş verdi. Bu günə qədər bu tarix yadımdadır. Atdan enib bulaqda əllərimi yuyurdum. Son 3 gün ümumiyyətlə bir nəfərə də rast gəlməmişdim. Bu dağlarda artıq heç kəs yox idi. Amma yol uzanırdı. Mən də getmək isteyirdim. Atımı sıgalayıb yaş əski ilə belini

sildim. Hava çox isti idi. İstəyirdim bir az sərinləsin. Sonra foto aparatla dağların şəklini çəkdirdim. Yol boyu çoxlu şəkil çəkmışdım. İstəyirdim bu günlərdən bir yadigar qalsın. Bir az da dincələndən sonra atı minib yoluma davam etdim. Günəş zeniti keçmişdi. İndi yavaş yavaş qərbə doğru əyilirdi. Atı yavaşça sürürdüm. Tələsəsi yerim yox idi. Elə növbəti təpəni aşmışdım ki, açılan məzərə məni valeh etdi. Belə gözəl cəmənlik görməmişdim. Yaşıl otların arasında əlvan çiçəklər. Cəmənliyin qırığı ilə qaçısan iki ceyran. Elə bil cənnətə düşmüştüm. Əsasən də şahzadəyə görə. İstəyirsiz inanın, istəyirsiz inanmayın. Cəmənliyin ortasında ağ atın belində gözəl bir şahzadə yavaş-yavaş at sürürdü. Bu, kənd qızı deyildi. Əsl şahzadə idi. Qolları qızıl bilerzikli, ipək saçlı, bəyaz uzun donlu şahzadə. Mən də qara atımı sürə-sürə ona yaxınlaşdım. Artıq üz-üzə gəlmışdım. Donub qalmışdım. Elə həmin an bizim atlarımız bir-birinə yaxınlaşdı. Bunu nə mən etdim, nə də o. Elə bil ki, atlar bir-birinə vurulmuşdular. Mən gözlərimi şahzadənin mavi gözlərindən ayıra bilmirdim. Bilmirəm, bəlkə zaman geri çəkilmişdi, bəlkə mən nağıla düşmüştüm, bəlkə o, nağıldan gəlmışdi. Amma həqiqi şahzadə mənim üzümə baxıb gülümsəyirdi. Biz bir-birimizə heç nə demirdik. İkimiz də donub qalmışdıq. Özümdən asılı olmayaraq atdan düşüb ona yaxınlaşdım. Əlimi uzatdım. Lap nağıllardakı kimi əlimdən tutub atdan düşdü. Artıq ondan gələn inanılmaz ətri də hiss edirdim. O hələ də mavi gözlərini məndən çəkmir, gülümsəyirdi. Mən də gözümü gözlərindən çəkə bilmirdim. Bir dəqiqə də sükut içinde keçdi. Əlimi hələ də əlindən buraxmamışdım. Özümdən asılı olmayaraq ona bir az da yaxınlaşdım. Və yavaşça əyildim. İndi bizim dodaqlarımız bir-birinə toxunurdu. Mən onu öpürdüm, o də məni. Bu inanılmaz bir şey idi - ilk baxışdan məhəbbət idi. Biz sanki bir bütövün iki parçası idik. Mən inana bilmirdim. Bu sehr idi. Bu möcüzə idi. Amma uzaqdan gələn səs bu möcüzəni pozdu.

“EEEyyy, eeyyy. Neyləyirsən? Bu o deyil. Aysel, bu o deyil!” Bu sözləri eşidəndə şahzadə geri çəkilib təəccübə mənə baxdı. Mən də donub qalmışdım. Sonra soldakı dağın başına baxdı. Orada dörd kişi vardı. Qabaqlarında da şativ, kamera və s.

Onlardan biri yenə bağırıldı.

-Aysel, neyləyirsən sən? Demədik ki, oğlan ağ atda gələcək? Sən nə edirsən?
Şahzadə bir də mənə baxdı, sonra atına baxıb qışqırıldı.

-Bəs hanı oğlan? Niyə gəlmir? Bu kimdi bəs?

Dörd kişidən ikisi bizə yaxınlaşdı. Mən heç nə başa düşə bilmirdim.

- Ay qız, nə bilim bu kimdi. Çobandı nədi. Hər halda bizim oğlan deyil. Hər gördüyüni öpməlisən?

Şahzadə dedi:

- Nə bilim eee, dediniz ki, oğlan gələcək mən də onu öpməliyəm. Nə bilim bu deyil? Heç qoydunuz ki, aktyorlarla tanış olum.

Kişi dedi:

- Vaxt yoxdu hamınıizi tanış etməyə. Əhh. Bir klip çəkiriy. Başımıza oyun açılır. Əhh, axıncı işimdi mənim. Oğlan qalıb dee o təpənin başında. Atı sürə bilmir gic oğlu gic.

Bu sözləri deyib üzünü mənə tutdu.

- Bəs sən kimsən ?

Bilmədim heç nə deyim. Deyəsən çox pis vəziyyətdəydim.

- Mən Bakıdan gəlmışəm. Səyahət eləyirəm.

Kişi üzünü turşudub dedi:

-Bakıdan gəlib. Əhh. Bəyəm Bakıda hamı tanımadığı qızı basıb öpür? Xəstəsən nəsən?

Görmürsən burda çəkiliş gedir? Bakıdan gəlib.. Buna bax..

-Mən.. 11..- deyəsi sözüm yox idi. Onda qız dedi:

-Yox, onun günahı yoxdu. Mən onu öpdüm. Həm də özüm bilərəm. İstəyirəm öpürəm. Sizin aktyor gecikib. Siz onun dərdini çəkin.

Kişi ikimizə də baxıb dedi:

- Yaxşı, yaxşı o biri hissəni çəkək hələlik. İşıq qaçır. Sən də zəhmət olmasa çıx meydançadan.

Mən kənara çəkildim. Amma getmək fikirim yox idi. Şahzadə ya Aysel, fərqi yoxdu. Mən həyatımın mənasını tapmışdım. Möcüzə ya realliq... Amma nə isə baş vermişdi. Mən təsadüflərə inanmirdim. Bu qədər gözəl və qeyri-adi təsadüf ola bilməzdi. Gözümü qızə zilləyib qıraqdan baxırdım. Operator da yanımıdaydı. O gülümsəyib dedi:

- Çəşib vurulub eləyərsən haa, özünü zibilə salma, bu qızı bilirsən kim saxlayır?

Mən fikirləşmədən cavab verdim:

-Hər kim saxlayır. Hər bir şahzadənin dizində yatan div olur.

Operator da qəhqəhə çəkib dedi :

- He-he-he, şahzadə, div. Bəs sən kimsən, Məlikməmməd? He-he ..Allah səni güldürsün..

Lap yerinə düşdü. Səhərdən bir zibili çəkə bilmirik bezmişəm lap.

Operatorun yanındakı daşda oturdum. Çəkiliş meydançasına uzaqdan bir ağa atlı gəldi.

Qızə yaxınlaşdı və qucaqlaşdılar. Yenə də kök rejissor bağırmağa başladı:

-Aysel, nə olub sənə? Qucaqlamaq yox, öpmək lazımdır, öpmək.

Aysel rejissora yaxınlaşıb:

-Mən onu öpməyəcəyəm,- dedi.

Rejissorun gözləri kəlləsinə çıxdı:

- Necə yəni öpməyəcəksən?

- Görmürsən nə gündədi? Necə öpüm ee onu..Sifəti gör nə iyrəncdi.

- Ay qız, sən onun sıfətini nəyləyirsən. Kameraya düşmür sıfəti. Heç kəs görməyəcək.

- Nə olsun ki, heç kəs görməyəcək. Mən ki görürəm. Sonra hər klipə baxanda bu sıfət yadımı düşəcək.

Şahzadənin bu danışqlarından niyəsə xoşum gəlirdi. Həm də məni öpmüşdü axı. Deməli məndən xoşu gəlmişdi. Mənə tərəf işarə edib sakitcə rejissora nə isə dedi. Sonra çəkilib kölgəlikdə oturdu. Rejissor ona baxdı, mənə baxdı, dərindən “fufff“ eləyib atlı oğlana yaxınlaşdı. Sonra məni çağırıldı.

- Oğlum, sənin adın nə oldu?

- Anar.

- Anar, hmm...Anar sən klipə çəkilmək istəmirsin? Bu qız deyir ki, səninlə çəkilmək istəyir. Əlavə heç nə eləmək lazım deyil. Elə bayaqqı kimi gəlib öpəcəksən.

Sözsüz ki, mən də razılaşdım. Kim razılaşmaz ki? Bu dəfə mənə təmiz paltar və ağa at verdilər. Artıq şahzadə ilə şahzadə görüşürdü. Yenə də eyni şey təkrar olundu. Mən atla yaxınlaşdım. Sonra onu öpdüm. Bu dəfə daha möhkəm və uzun öpüş oldu. Elə bil hiss etmişdim ki, onunla çox uzun müddətə ayrılaçaqıq. Öpüşümüz bitmişdi. Amma gözlərimiz ayrıla bilmirdi. Mən dəqiq bilirdim ki, o oynamır. İçimdən bir səs deyirdi ki, o da ilk baxışdan mənə vurulub. Ola bilməz? Ola bilərdi. Sadəcə çirkin dünyada bəzən saf məhəbbətə də nağıl kimi baxırıq. Amma bu ola bilərdi, olmuşdu. Rejissor uzaqdan əli ilə işarə etdi ki, əl-ələ tutub çəmənlikdə gəzişək. Onun incə, yumşaq, isti əllərindən yapışdım. Bu mənim şahzadəm idi. Mən 21-ci əsrin ortasında şəhzadə axtardım, nağıl axtardım. Allah da mənim arzularımı ürəyimdə qoymadı. Həyatda hər şey olur. Mənə maraqlı deyildi ki, o hansı ailədəndir, pozğunu yoxsa tərbiyəli, onun yaşı, bürkü, xasiyyəti – heç bir şey maraqlı deyildi. Mən sadəcə həmişə onun yanında olmaq istəyirdim - mənim Ayselinin, mənim şahzadəmin.

Çəmənliyin qırığında mənim qara atımın yanında dayandıq. Çəkiliş qurtardı. Rejissor gəlməyimizi işaret etdi. Amma Aysel gözünü məndən ayırmırıdı. Nə isə soruşmaq istəyirdi. Yəqin ki, adımı soruşacaqdı. Mən də hazırlasdım. Gözlərimi gözlərimə zilləyib soruşdu:

-Sən məni sevirsən?

Bunu heç gözləmirdim. Amma çox da fikirləşməyə dəyməzdi. Cavabım qəti idi.

-Hə. Bəs sən?

-Mən də.

Onda vəziyyətin çətinliyini başa düşdüm. Bu baş vermişdi. İlk baxışdan məhəbbət.

Amma bayaqqı operatorun sözü də ağlımdan çıxmırıdı. Onu kimsə saxlayır. Kim ola bilərdi? Bəlkə hansıa varlı bir kişi? Bəlkə hansıa vəzifəli adam? Bəlkə hansıa cinayətkar, bankir, ya narkobaron? Mən xoşbəxtliyimin əlindən tutmuşdum. Onu buraxmaq istəmirdim. Sağ tərəfə baxdım. Rejissorun başı operatorla söhbətə qarışmışdı. Sonra sola baxdım. Mənim qara atım məni gözləyirdi. Sonra düz baxdım. Uzun bir yolvardı. Cığır dağlarının arasından keçib gözdən itirdi. Bu mənim yolumun davamı idi. Ayselə baxıb dedim:

-Gəl gedək.

- Hara?

Dedim:

-Düz.

Sonra atın belinə qalxdım. Əlimi uzatdım, o da oyan-buyana baxıb əlimdən yapışdı. Rejissor hələ də söhbət edirdi. Biz isə atın belində yaşıł təpələrin arasıyla get-gedə gözdən itirdik.

Göydən üç alma düşmədi

Biri var idi, biri yox idi. Qəfəsdə bir quş yaşayırıdı. Hər dəfə o qəfəsdən açıq səmaya baxır, küləyin səsini dinləyir, o ağacdan bu ağaca uçan quşlara tamaşa edirdi. Yaziq quşcuğazın dərdi böyük idi. O da digər quşlar kimi azad, təmiz, sonsuz səmada qanadlarını cirparaq uzaqlara uçmaq istəyirdi. Hərdən başqa quşlar qəfəsin yanında qonub ona təəccübə baxırdılar. Onlar quşun qəfəsdə necə tək yaşadığını başa düşə bilmirdilər. Yaziq quş isə ağacların budaqlarında özünə yuva qurub balalarını böyütmək, yazda çiçəklərin ətrini alıb, payızda gölməçələrdə çimmək istəyirdi. Günlərin bir günü quşun sahibi qəfəsin qapısını bağlamağı unudur. Quş parlaq səmaya baxır, küləyin səsini dinləyir. Qəfəsin açıq qapısından ucuşan quşlara tamaşa edir. Ağaclardakı yuvaları görür, çiçəklərə baxır. Uçsun ya yox? Seçimini etmək istəyir. Elə bütün günü bu seçim qarşısında düşünür. Günün sonunda quşun sahibi gəlib qəfəsin açıq olduğunu görüb yavaşca qapını bağlayır.

Həyatımızda elə anlar olur ki, ediləcək seçim bütün taleyimizi dəyişir. Ayseli qaçırtmaqla mən həyatımın ən böyük səhvini etdim. Amma Ayseli qaçırtmaqla mən həm də həyatımın ən böyük düz seçimini etdim. Yol boyu bir kəlmə də damışmadıq. Axşam düşəndə ocaq qaladım. Hava elə də soyuq deyildi. Götür üzünə o qədər ulduz səpələnmişdi ki, heç bizim estradada o qədər ulduz olmazdı. Yenə də Ayselən gözlərimi çəkə bilmirdim. Mənim yalançı şahzadəm. Təsadüf və Taleym. Bəzən insanlar bir biriləri üçün o qədər yaxın olurlar ki, heç danışmağa da ehtiyac qalmır. Amma sükut sonsuz davam edə bilməzdi. İlk olaraq mən dedim:

- Soyuq deyil?

-Yox, soyuq deyil. Olar bir sual verim?

-Ver.

- Sən yaxşı insansan?

Mən bir az duruxdum:

-Nə bilim vallah, özünə görə hamı yaxşıdı. Amma hələ adam öldürməmişəm. Bilmirəm, bu məni yaxşı edir ya yox. Bəs sən? Sən yaxışan?

Aysel gözlərini qaçırtdı:

- Yox, mən yaxşı deyiləm. Mən çox pis adamam. Həmişə başqalarına paxılılıq eləmişəm. Yad adamlarla ikiüzlü, doğma adamlarla soyuq olmuşam. Məni bura gətirməklə sən böyük səhv elədin. Məni axtarırlar. Tapandan sonra yenidən qızıl qəfəsimə aparacaqlar. Amma səni tapsalar öldürə bilərlər. Mən istəmirəm sənə bir şey olsun. Axı mən səni sevmişəm. Sən mənə həyatımdakı ilk öpüşü verdin. Mən bu öpüşü uzun illərdi ki, gözləyirdim. Səni ilk baxışdan tanıdım.

- Mən də səni ilk baxışdan tanıdım. Səni həmişə arzularımda, xəyalırmada canlandırırdım. Amma sən pis insan deyilsən. Pis insanlar pis olduqlarını demirlər axı. Bəs kim səni axtarır ki? Niyə bu qədər qorxursan?

- Mən kimsəsiz bir qızam. Ən böyük arzum da mahni oxumaq olub. Yetim qız idim, nə evim vardı, nə pulum. Günlərin bir günü qarşımı çox varlı bir adam çıxdı. O mənə sonsuz sevgi və xoşbəxt həyat vəd etdi. Mən də sadəlöv uşaq kimi ona inandım. Mənə ev aldı, sonra maşın, sonra qızıl. Günlərini işdə gecələrini mənimlə keçirirdi. Söz vermişdi ki, tez bir zamanda evlənəcəyik. Mən də axmaq kimi gözləyirdim. Bir gün xəbər tutdum ki, ailəsi var. Ondan uzaqlaşmaq istədim, qoymadı. Bakı kimi kiçik bir şəhərdə ondan gizlənmək mümkün deyildi. O məni inandırdı ki, ilk ailəsi cavanlıq səhvi olub. Amma o uşaqlarını atasız qoya bilməzdi. Mən də yenə ona inanmışdım. Sonra məlum oldu ki, mən tək deyiləm. Onun başqa məşuqələri də var. Amma mən heç nə demirdim. Bəlkə öyrəşmişdim, bəlkə pul gözlərimi bağlamışdı, bəlkə qorxu. Bir müddət sonra onun vəziyyəti daha da yaxşılaşdı. İndi onun əlində həm pul, həm də hakimiyyət var. İndi o əvvəlkindən daha qəddar və təhlükəlidir. İndi o məni sevdiyinə görə yox, həzz aldığına görə yox, sadəcə özünükü hesab etdiyinə görə buraxmaq istəmir. İndi onun məşuqələrinin sayı-hesabı yoxdu. Amma bilmirəm belə əyyaş bir adamda bu qeyrət hissi deyim ya nə deyim bu hiss hardan əmələ gəlib. O artıq məni rahat buraxa bilər. Amma buraxmir. Mən onun oyuncagyam. Uşaq kimi məni bir kənara atıb. Heç yadına da düşmürəm. Amma kimsə məni götürmək istəyən kimi qışqırır ki, əl vurma mənimdir. Deyirəm də, mən pis qızam. Bu da mənim vaxtı ilə yolumu azlığıma görə başıma gələn bəladır. Mən elə bilirdim ki, artıq həyatımın heç bir mənası yoxdur. Amma səni gördüm. Bilmirəm sənin gücün var ya yox. Bilmirəm məni xilas edə bilərsən ya yox. Amma mən səninlə olmaq istəyirəm.

Ayselin danışdıqlarından pis olmuşdum. Elə bil itirilmiş bir dostunu tapırsan və xəbər tutursan ki, nə qədər sənə ehtiyacı olub. Amma sən bilməmisən. Bəlkə mən əvvəllər Ayseli gərsəydim heç o alçağın əlinə düşməzdi. Biz bütün gecəni danışdıq. Mən öz ailəmdən danışdım, o öz ailəsindən. Arzularımızdan, yuxularımızdan, xoşladığımız filmlərdən tutmuş zəhləmiz gedən verilişlərə qədər hər şeydən danışdıq. Çox şeydə zövqlərimiz üst-üstə düşündü. O gecə mənim həyatımda ən gözəl və unudulmaz gecələrdən biri oldu. Biz qucaqlaşıb hələ də istisini saxlamış ocaqdan çıxan son qığılçıların səmadakı ulduzlara qarışmasını seyr edirdik. Mən bilmirdim nə olacaq. Mən bilmirdim onu necə xilas edəcəm. Bilmirdim hara gedəcəyik. Sadəcə onunla olmaq istəyirdim.

Səhər açılanda uzaqdan avtomobil səsi eşitdim. Deyəsən şahzadəni mənim əlimdən almağa gəlirdilər. Tez atı minib yola düşdü. Cığır və kəsə yollarla avtomobilləri geridə qoymuşduq. Amma dayanmaq olmazdı. Onlar hər an bizə çata bilərdilər. Biz ocaq qalamaqla səhv etmişdik. Onlar yəqin ki, gecədən tüstünün izinə düşüb müşlər. Yoxsa bu boyda dağlarda bizi tapa bilməzdilər. Yenə də sevinirdim ki, avtomobil yox atla gedirik. Çünkü atla elə yerlərdən keçirdik ki, oradan heç bir minik vasitəsi keçə bilməzdi. Hərdən Aysel deyirdi ki, burax məni. Onlar səni öldürərlər. Amma mən Ayselsiz yaşaya bilməzdim. Həyatımın mənasını

tapan kimi itirmək istəmirdim. Günün yarısını yollarda keçirdik. Günortadan bir az keçmişdi ki, heç gözləmədiyim bir şey baş verdi. SƏRHƏD. Biz sərhədə çatmışdıq.

Mən hər şeyi düşünmüştüm. Qarşımıza yırtıcı heyvanların çıxmاسından, zəlzələyə qədər. Amma yadımdan çıxmışdı ki, bu xaraba dünyada torpaqları bir-birindən ayıran tikanlı sərhədlər var. Düzdü, yaxınlıqda əsgər yox idi, amma bizi izləyirdilər. Onlar görünməsələr də yaxındaydılar. Ən uzağı 20 dəqiqəyə bizə çata bilərdilər. Çox fikirləşmək olmazdı. Biz sərhədi keçməli idik. Atdan düşdük. Heyvanı sığallayıb dedim: "Sən artıq azadsan. Qaç, ürəyin hara istəyirsə get". Sonra biz hündür tikanlı məftillərin arasından ehtiyatla o biri tərəfə keçdik. Dəqiq bilmirdim hansı ölkənin sərhədləridir. Amma ya Rusiya ya da Gürcüstan olmalı idi. Belə baxanda bilmək olmur axı. Ağaclar eyni, meşələr eyni, dağlar eyni. Ancaq biz gic insanların ağlına gələ bilər ki, bu yerlər arasında fərq var. Biri Rusiyadı, biri Azərbaycan. Ya da ki Norveç, ya da ki Yunanistan. İnsanlar niyə özlərini belə çətinə salırdılar? Niyə özlərinə süni qəfəslər yaradırdılar? Sərhədlərlə öz yollarını kəsirdilər. Biz dənizdəki balıqlar kimiyik. Allah balıqları dənizdə yaratdı, bizi yer üzündə. İndi hər bir balıq istədiyi yerə üzə bilər. Amma biz torpaqları çəpərlərə saldıq. Hətta ən axmaq balıqlar belə sonsuz böyük dənizin içində özlərinə akvarium düzəldib üçinə girməzlər. Bunu yalnız insanlar edə bilər. Təzəcə sərhədi keçmişdik ki, avtomobil səsləri eşidilməyə başladı. Sərhəd gözətçiləri hərbi maşınlarda bu tərəfə gəlirdilər. Arxadan da Ayselin adamları gəlirdi. Vəziyyətin çıxılmaz olduğunu görüb dedim:

-Aysel, indi bizə yaxınlaşanlara deyərsən ki, səni güclə qaçırmışam. Onda səni buraxarlar. Qayıdarsan öz evinə. Hami sənə inanar. Amma bilsələr ki, sən mənimlə qaçmışsan sənə hər şey edə bilərlər. Canım, sevgilim. Şahzadə, bağışla.

Bu sözü deyib ona şillə vurdum. O bunu gözləmirdi. Amma başa düşdü, bunu ona görə edirəm ki, yalanı inandırıcı olsun. Üzündəki qızartı onun zorla qaçırdığına zəmanət idi. Əsgərlər yaxınlaşındı. Ayselə dedim ki, ağlasın və əsgərlərə tərəf qaçıb onları qucaqlasın. Aysel bunu etmək istəmirdi. Mən onun gözərinin içində baxıb dedim:

- Şahzadə, məni düşünmə. Mənə heç nə olmayıacaq. Ən uzağı bir illik basarlar dama. Amma çıxan kimi mən Bakıya gəlib səni tapacam. İnan mənə, mən səni tapacam.

O ağlayıb əsgərlərə tərəf qaçmağa başladı. Hər şey düşündüyüm kimi oldu. Əsgərlər məni yerə yixib əllərimi bağladılar. Qaçaqmalçılıqdan tutmuş narkotiklərə qədər bütün şablon sualları verdilər. Sonra isə Ayseli axtaran adamlar gəldi. Aysel qaçıb onların yanına getdi və ağlamaya davam etdi. Onlar da inandılar. Aysel təhlükədən çıxdı. Əslində mən də təhlükədən uzaqlaşmışdım. Türmə hər halda divin adamlarının əlinə düşməkdən daha yaxşı idi.

Türmə və "A"nın dostu

Heç dəqiq bilmirdim hansı türməyə salmışdılar. Ora çatanda artıq gecə düşmüştü. Hər halda dəmir türmə mənəvi türmədən yaxşı idi. Özümü barmaqlıqlar arasında çox rahat hiss edirdim. Türmədə qəribə bir şey var. İçərədi də heç kəs özünü günahkar saymır. Hərənin etdiyi cinayətə görə bir bəhanəsi var. Onlar haqsız olaraq saxlanıldıqlarına inanırlar, polislərdən də zəhlələri gedir.

Mənimsə polislərlə işim yox idi. Gündəliyimi doldururdum. Buradakı boş vaxtından səmərəli istifadə edə bilərdim. Türmə dünyaya çox böyük şəxsiyyətlər verib. Elə Adolf Hitleri götürək. O ən məhsur əsərlərdən biri olan "Mayn Kampf"ı türmədə yazıb. Bundan sonra demək olar ki, bütün dünyani dəyişib. Bəlkə mən də burada nə isə kəşf edə bildim. Yanımda bir oğlan da vardı. Üz-gözündən heç cinayətkar oxşamırıdı. Bütün günü kitab oxuyur, arada qəhqəhə çəkib gülür, arada isə deyirdi - "bilirdim ki, belə olacaq. He-he".

Adı Azad idi. İlk günler o qədər də danışmasaq getdikcə söhbətimiz çoxalırdı. O da bura birinci dəfə düşmüdü. Onu da haqsız olaraq salmışdılar. Küçədə üstünə düşən bir sərxoşu döydüyüne görə bura düşmüdü. O mənim problemimi soruşanda mən də öz hekayəmi danışdım.

Azad soruşdu:

- Sən də bezmisən hər şeydən?

Başımla təsdiqlədim. O sakitcə danışmağa başladı:

- **Bilirsən**, sistem özü lap əvvəldən səhv qurulub. Bax, yadına sal Babili. İnsanlar bir gün uca bir bina tikmək qərarına gəlirlər. Bina ucaldıqca onlar onu daha da uca etmək, Allaha çatmaq istəyirlər. Bütün xalq bu işə qoşulur. Bəs Allah nə edir? Binalarını uçurur, özlərini də cəzalandırır - ayrı –ayrı millətlərə bələd dillərini dəyişir ki, bir də Allahdan uca olmaq fikrinə gəlməsinlər. Ya da Misirlilər, adı insanları Allahlaşdırırdılar. Və yaxud inkivizisiya dövrü, xristianlıq sxolastikası. Alimləri edam edib, həkimləri cadübər adlandırırdılar. Birinci dünya müharibəsi, ikinci dünya müharibəsi. Bunların hansı doğru olub? Hansı ədalətli və düzgün olub? Heç biri. Amma fikir ver o dövrdəki insanların hamısı doğru yolda olduqlarını düşünürdülər. Necə ki, biz indi doğru yolda olduğumuzu düşünürük. O zaman da insanlar çoxluğun etdiyini edir, böyük dövlətlərin yolunu gedirdilər. Biz də elə. Müasirlik, inkişaf. Amma deyəsən dəmirlər insanlardan daha tez inkişaf edir. Əvvəl zəif avtomobilər tez sınırı. İndi daha davamlı, müvazinətini saxlayan avtomobilər düzəldirlər. Amma insanlar hələ də yollarını azır. Raketlər kosmosu kəşf edir, Aya uçur, yeni planetlərlə tanış olur. Amma insanlar öz qapı qonşularından ulduzlar qədər uzaqdırlar. Telefonlar artıq məftilsizdir və istənilən yerdən danışmaq olur. Amma danışilan yenə də qiybət, yalan və yaltaqlıqdır.

Azadın fikirləri mənim fikirlərimlə üst-üstə düşürdü.

Bir gün soruşdum:

- Sən bu fikirləri hardan deyirsən? Sənə bunları kim danışır?

Azad cavab verdi:

- Mən tək deyiləm. Mənə bunları “A” danışıb. A Başqalarına da maraqlı həqiqətlər açırdı. Sonra biz hamımız birləşdik. İndi biz birlikdə bütün bu sualların cavabını, bütün bu tələlərdən çıxış yolunu axtarıraq. Əgər istəsən burdan çıxan kimi səni A ilə tanış edərəm. Özün onunla danışarsan. O mənim dostumdur.

- İstəyərdim. Amma deyəsən burda hələ çox qalacağıq.

- Yox, bu günlərdə buradan çıxırıq. A artıq hər şeyi fikirləşib. Bax, o biri kameradakı namaz qılan oğlanı görünərsən?

- Hə, nədir ki?

- O da bizim qrupdandır. Aslan. Biz onunla eyni vaxtda bura düşdük. Mən sərxoşu vuranda o da yanında idi. Həmin gün A adamlarını göndərdi. Onlar da Aslana səccadə verdilər ki, namazlarını rahat qılsın. O gündən Aslan namaz qıllır.

Mən başa düşmədim:

- Nə olsun ki namaz qıllır? Burdan çıxmaga nə dəxli var?

- Aslan mənim uşaqlıq dostumdur. Mən hələ onun namaz qılmasını görməmişəm. İndi isə özün görürsən bütün günü səccadənin üstündən qalxmır. Məncə burda nə isə bir iş var. Yüz faiz nə isə bir iş var.

Mən Azadın bu şübhələrinə o qədər fikir vermədim. Hər halda Aslan namaz qılmaqla nə edəcəkdi? Mələkləri bölməyə tökən deyil ki. Amma Azada dedim ki, çıxanda onlarla getmək istəyərəm.

Yenə Dünyanın haqsızlıqlarından danışırıq. O da hər dəfə danışanda misal gətiridi. A belə deyir, A elə deyir, A deyir ki əslində, A-nın dediyinə görə... bu mənə çox qəribə gəlirdi. Nə demək idi A? Niyə A? Bu sualları içimdə düşünürdüm.

Son söhbətimiz mənəvi inkişafın təzadalarından idi. Azad deyirdi ki

- İzahlı lügətlərdə bir dəfə sifətlər, insani keyfiyyətlər bölməsinə bax. Bütün sifətləri bir yerə yaz. Sonra köhnə bir lügətə bax, paxıl, utancaq, yazılıq, pis, acgöz sözlərini keçmiş lügətlərdə axtar. Görəcəksən ki, bu sözlər 5 əsr əvvəl də olub, 5000 il əvvəl də olub. Deməli bu xüsusiyyətlər insanlarda hər zaman olub. Keçmiş lügətlərdə elə bir insan xasiyyəti yoxdur ki, sonradan arxaikləssin. Yəni ki gündəlik həyatda işlənməyib köhnəlsin. Əgər bütün o sözlər işlənirsə deməli hələ də insanlarda o xüsusiyyətlər, pis xasiyyətlər var. Köhnələn sözlər isə sadəcə alətlər, rütbələr və ölkə adlarıdır. Belə çıxır ki, əsrlər boyu dəyişən yalnız formadır. Mahiyyət isə dəyişmir. 21-ci əsr isə artıq boş formanı qırarağa tullayıb mahiyyəti dəyişmək əsridir. Biz bunu etmək istəyirik.

Onun danışdıqları mənə çox maraqlı gəlirdi. Söhbətimizin ən şirin yerində dedilər ki, yanına gələn var. Həmin klip çəkən rejissor idi, yanında da paqonlu bir yekəpər durmuşdu. Rejissor barmağı ilə məni göstərib dedi:

- De budu xanımınızı qaçıran.

Paqonlu pəzəvəng mənə baxdı:

- Gədə, çox böyük zibilə düşmüsən. Səni sabahdan aparırıq öz bölməmizə. Başına oyun açacam sənin.

Sonra Pəzəvəng gözətçilərə nə isə dedi, onlar cəsarət eləyib kişinin üzünə də baxa bilmirdilər. Deyəsən çox samballı adam idi. Paqonlardan da başım çıxmır ki, bilim kimdi, nəçidi. Onlar gedəndən sonra bir müddət özümə gələ bilmədim. Sabah məni aparıb nə istəsələr edə bilərdilər. Təzəcə həyata həvəsim yaranan vaxt ölmək istəmirdim. Bilirəm bu alçaqların işini adımı döyüb döyüb öldürərlər, adını da qoyarlar ki, yemək yeməyə gedəndə pilləkəndən yıxılıb. Çox təəssüf ki, paqonlar nə dövlətin qanunlarına əməl edir, nə də ki Allahın. Çox qorxmuşdum. Azad da məni sakitləşdirirdi ki, başını qoy yat, hər şey düzələr. Elə xəyalimdə məni necə çırpacaqlarını təsəvvür edə-edə yuxuya getdim.

Gecə saat dörd olardı. Birdən qapı açıldı. Azad da, mən də yerimizdən dik atıldığ. Aslan idi, əlində səccadəsi, qapının ağızında durmuşdu. Bizə sakitcə yaxınlaşıb dedi:

- Durun, qaçmaq vaxtıdır.

Biz də yarı ayıq yarı yuxulu onunla getdik.

Gözətçilər daş kimi yatırdı. Aslan onların açarını götürüb dəhlizlə sağ tərəfə getdi. Oradan da pilləkənlə aşağı endik. Zirzəmidə xüsusi bir çıxış yolu vardı. Aslan ora kecib bizi də çağırıdı. İçəridə polis palaları hazır qoyulmuşdu. Biz geyindik. Sonra yenidən dəhlizə çıxıb başqa bir yolla getdik. Beşcə dəqiqəyə polis maşınınında türmənin hasarlarını adlamışdıq. Bir az sonra maşını qaranlıq küçələrdən birində saxlayıb piyada getdik. Bakının mərkəzindəki binaların birində bizi artıq gözləyirdilər. Mənzilə daxil olduq. İçəridə iki oğlan vardi. Azad bizi tanış etdi:

- Tanış olun – bu, Anardı. Biz onunla türmədə bir yerdə qalırıHQ. O da bizdən biridir. Anar, bunlar isə Araz və Aydındır - bizim yaxın dostlarımız.

Sonra Azad üzünü Aslana tutub dedi:

- İndi isə danış görəy. Bunu necə etdin? Vallah nə qədər fikirləşirəmsə ağlıma gəlmir. Bütün günü səccadədə oturmaqla belə plan qurmaq olar? Tez danış.

Aslan gülümsəyib dedi:

- Bəs bir həftədir mən səccadəyə baxıram. Heç fikirləşmədin ki, A niyə mənə səccadə göndərib? Onun naxışlarına diqqətlə bax.

Biz səccadəyə baxdıq, qeyri-adi heç nə yox idi. Naxışlar, xəttlər ..

Duruxduğumuzu görən Aslan dedi:

- Baxın burada sağdan sola əksinə yazılar yazılıb. İlk baxışdan naxışa bənzəyir. Diqqətlə baxın. Sağdan sola, aşağıdan yuxarı.

“ Sabah sənə su gətirəcəklər, onu içmə. Gözətçilərdən gizli qıflın üstünə tök. Bu kimyəvi məhlul 3 günə qıflı çürübəcək. Cümə günü gözətçilərin yeməyinə dərman qatırıq oyanmayacaqlar. Onda qıflı qır. Bu xətlər türmənin sxemidir. Arasındakı çıçəklər isə doğru yoldur. İlk yaşıl çıçəkdə paltarlar qoymuşuq. İkinci yaşıl çıçəkdə maşın var. Qalanı da aydırındır”.

Bizə isə bu səccadəyə heyrətlə baxmaqdan başqa heç nə qalmırıdı. Aslan dedi:

- Gördünüz, həyatda belə şeylər də olur. He-he.

Azad dedi:

- Hə.. Bəs bizə niyə demədin? Ürəyimiz partlayırdı. Axırıncı gün o yekəpərin hədələrindən sonra Anar lap dəli olmuşdu.

- Yox, sizə deyə bilməzdəm. Eşidə bilərdilər. Nəzəri cəlb etmək olmazdı. Amma qulağım sizdə idi. Danışdıqlarınızı eşidirdim. Anar, sən çox cəsarətlisən. Qız günahkar olmasın deyə hər şeyi öz üzərinə götürdüün.

Mən başımla yavaşça təşəkkürümü bildirdim. Sonra Azad dedi:

- Hə, Anar yaxşı oğlandı. Uşaqlar siz danışın görək. Bir həftədə təzə nə isə olub?

Bayaqdan sakitcə qulaq asan Aydın dedi:

- Hə qardaşlar. Biz Qərargahı ala bilmışik.

Bunu eşidən Aslan da, Azad da sevinclərini saxlaya bilmədilər.

“Ola!”, “Ola bilməz?!”, “Əla!”, ”Şükür Allah'a!”

Mən nədən söhbət getdiyini bilmirdim amma haranısa almışdilar. Sonra Aydın nə isə danışmağa başladı. Belə məlum oldu ki, səhəri gün biz hamımız ora gedə biləcəyik.

İnsanlar da Ağaclar kimidir. Onlar nə qədər yüksəklərə, işığa doğru can atırlarsa kökləri bir o qədər yerə, aşağı, qaranlıq və dərinliyə enir.

(“Zərdüst belə deyirdi”-Nitşe)

QƏRARGAH

Gözlədiyimdən daha böyük idi. 7-8 otaqdan ibarət ən azı 300 kvadrat metrlik bir yer. Divarlar müxtəlif filosofların aformizmləri, dünya statistikasından rəqəmlər, müxtəlif qəzetlərdən kəsilmiş məqalərlərlə dolu idi. Kənardan çox adı bir binanın içindəki bu mənzil adımı tamam başqa bir dünyaya aparırdı. Ev içəridən qaynayırdı. Bizim kimi cavan oğlanlar, qızlar mənzilə yığışmışdilar. Xüsusi stereo sistemlə bütün otaqlarda kalonkalar quraşdırılmışdı. Bu kalonkalar mərkəzi mikrofona birləşirdi. İçəridə sakitcə Rock musiqi gedirdi arada bir Raplə əvəz olunurdu. Evdə 30-40 adam olardı. Çox hissəsi oğlanlar. Azad hər dəfə məni kimləsə tanış edir köhnə tanışları ilə zarafatlaşır, türmədən necə çıxdığımızı danışırıdı. Onlar da evin müxtəlif otaqlarını bizə göstərirdilər - kiçik kitabxana, kinozal, idman otağı, bir neçə yataq otağı vardı. Biz otaqlara baxa-baxa dəhlizin sonundakı böyük zala daxil olduq. Zalda qalın xalçadan başqa heç bir şey yox idi. Mən Azada baxıb dedim:

- Bəs bu otağın mebelləri hanı?

Azad gülümsədi:

-Bu otağın mebelləri elə bizik.

Yavaş-yavaş hamı zala toplaşırıdı. Təxminən başa düşmüştüm ki, bu uşaqlar hansısa bir cəmiyyətin üzvləridir. Bu yeri də yəqin kirayə götürüb öz təşkilatlarını yaratmaq istəyirlər. Bir neçə dəqiqəyə demək olar ki, hamı zala gəldi. Sonra bir sarışın oğlan irəli çıxbı mikrofonu götürdü:

- xmm.. m... eşidirsiz? Azadla Aslan qayıdib. Mən onları qayıdışları münasibəti ilə təbrik edirəm. Gördüyünüz kimi qərargahı ala bildik. Bu gündən Bura bizim hamımızın evidir. Bütün planlarımız burda hazırlanıb o divardakı lövhədə yazılıacaq. Növbətçi və xadimə olmadığına görə təmizliyə özümüz baxırıq. Hərə öz ətrafinı təmizləsə çirk yer qalmaz. Sıralaımıza təzəcə qoşulan Aynuru da salamlayıram. Aynur, yəqin sənə artıq deyiblər ki , təzə gələnlər birinci qayda olaraq bütün həyatını danışmalıdırlar. Hələ ki, hamımız cavaniq, ona görə hekayəmiz də çox uzun deyil. Buyur, danışa bilərsən. Özü də bil ki, burada hamı sənin dostundur.

Mən sakitcə Azaddan soruştum:

- Budu A?

O dedi :

- Yox , bu Abbasdır. O ən ilk qoşulanlardandır. Demək olar ki, bütün təşkilatçılıq işlərinə o baxır. Elə bu qərargahı da o alıb. Onun çoxlu əlaqələri var. Bakıda demək olar ki, hər 5 ci adamı tanır. Yaxşı oğlandır. Qoy gəlsin səninlə tanış eliyərem.

Azad bu sözləri deyən vaxtda artıq bir qız mikrofonun qarşısında durmuşdu. Onun üzündə qəribə sıxıntı vardı. Hər halda bütün həyatını danışmağa gəlmışdı. Bundan böyük çətinlik məncə ola bilməzdii. Aynur mikrofonu götürəndə Abbas əli ilə işarə etdi və kimsə işığı sondürdü. Pəncərələrin qarşısı qalın pərdə ilə örtüldüyüünə görə otağa zülmət çökdü. Mən heç nə görmürdüm.Bircə Abbasın səsini eşitdim:

-Hə, Aynur, indi rahat danışa bilərsən.

Sonra Aynurun dərin nəfəsi eşidildi:

- Mənim anam xəstələnmişdi. Atam isə evdə tapılmırıldı. Onun günü gecəsi fahişələrin yanında keçirdi. Anamın qanında xəstəlik vardı, tez-tez hələ pisləşirdi,qusurdu. Gözlərinin altındaki qırışlar hər gün artırdı. Mənim 7 yaşım olardı, məktəbə gedirdim .Dərsdən sonra anama yemək bişirirdim.Onun yatağını dəyişdirirdim.Həftədə bir dəfə gələn həkimləri qarşılıyırdım. Bakıda heç kəsimiz yox idi. Atam da anamın xəstəliyilə maraqlanmırıldı. Bəlkə də anamın ölümünü ən çox elə o arzulayırdı. Anam ölsəydi rahatca avara həyatını davam etdirərdi. Hərdən içib qapının ağızında yuxuya gedirdi. Qonşulardan utandığımdan zəif canımla onu dartıb evə sürütləyirdim. O da ağızına gələn söyüsləri söyürdü. Çox heyf ki, ən pis söyüsləri küçədən əvvəl atamdan eşitmışdım. Bir tərəfdən atamın söyüsləri bir tərəfdən də anamın qusmaq səsi. Atamı dəhlizə salan kimi yatağın yanındakı vedrəni dəyişməyə gedirdim. Dərsdə müəllim məni danlayırdı, uşaqlar da gülürdü. Bir gün həkim atama dedi ki, filan filan dərmanları almalısınız. Hər gün onlardan içsə bir aya sağalacaq. Əks halda siz onu itirəcəksiniz. Mənlik burda daha iş qalmayıb. Əgər dərmanlardan sonra bir daha pristup olsa zəng edərsiniz.

Həmin gün həkim getdi. Atam isə dərmanları almadi. Mən soruşanda deyirdi ki , bir həftəyə maaş alacaq. Amma bu bir həftə qurtarmırıldı, 3 ay idi ki, bu bir həftə qurtarmırıldı. Mən öz paltarlamı və oyuncaklımını sinif yoldaşlarına satırdım. Yığdığım pula dərmanların yarısını almışdım. Anama hər gün dərman verirdim. Amma bir gün, daha dəqiqi ad günümde anamın vəziyyəti çox pisləşdi. Bəlkə mənim ad günümde onun qulluğunu çəkməyim ona pis təsir edirdi, bəlkə atamın biganəliyi. Amma həmin gün çox pis olmuşdu. Bütün günü sayaqlayırdı. 3 dəfə qusmuşdu, sonuncuda da qan qusmuşdu. Əlləri əsirdi. Soyuq tər axırdı. Amma bədəni od kimi idi. Yorğanı üstündən atırdı. Ürəyi çox sıxlırdı. Mən də onu soyundurmuşdum ki , isti olmasın. Rəngi qırpırmızı idi. Yazlıq anam lap pis gündə idi. Atam evə gələndə heç tanımadım onu. O qədər içmişdi ki, tamam başqa sima almışdı.Mənə baxıb dedi:

- Ehh.. qızım, bilirsən mən nə böyük səhv eləmişəm? Bütün pullarımı fahişələrə xərcləmişəm öz arvadım ola-ola. O zibilçəyə dedim ki, bu dəfə pul yoxdu, gəl yataq, gələn dəfə verərəm. Dedi ki, onda gələn dəfə gələrsən. İt qızı it...güya sevirdi məni. Öz arvadım ola-ola gedib başqalarını niyə xoşbəxt eliyim ki ?

Mən onun danişdılqlarına fikir vermirdim. Ona görə də tez mətbəxə qaçdım ki, anama dərman hazırlayıbm. Atam yataq otağına keçdi. Anamın dərmanları indiyə kimi yadımdadır. Belə kiçik qırmızı paketdə ağ məhlul idi. Onu suda qarışdırıb isti isti içmək lazımdı. Mən onu hazırlayana kimi yataq otağından atamın səsi gəldi.

“Mən səni sevirəm. Eşidirsən sevirəm. Gəl mənim yanımı, qayıdaq əvvəlki vaxtlara. Sən məni istədiyin vaxtlara. Gəl yanımı .bax belə ..sev məni..ah..”

Atamın səsi kəsilmirdi.Mən isə onda uşaq idim yataq otağında nəyin baş verdiyini tam dərk eləmirdim. Anamın da qışqırıqları başladı. O məni çağırırdı köməyə... Elə bilirdim ki , xəstəliyinə görə qışqırır. Dərmanı gətirəndə isə elə bir səhnə gördüm ki , onu görüb dəli olmamaq olmazdı. Atam xəstə anamı zorlayırdı. Əlimdəki stəkan yerə düşüb çilik-çilik olmuşdu. Anam qan qusurdu sərxoş atam isə sanki bunu görmürdü, dayanmaq bilmirdi. Anam qışqırırdı: “Alçağ , namussuz, ölürem..rədd ol... ölürem...”

Sonra o daha da bərk qusmağa başladı. Bütün bədəni əsirdi. Atam yastığı götürüb onun üzünə basdı..Mən isə donub qalmışdım. Mənə sadəcə qıraqdan bu iyrənc hadisəni izləmək qalmışdım.

Həmin gecə anam öldü. Səhəri gün həkimlər gələndə gecəki hadisələri onlara danışmaq istədim. Amma atam məni otaqda bağlamışdı. 3 gün o otaqda ac susuz qaldım. Qapı açılında isə artıq anam yox idi. Onu basdırılmışdır. Mən hələ də bilmirəm onun qəbri hardadır. Anamın ölümü atama pis təsir etmişdi deyə içməyi azaltmışdı. Mənə daha çox vaxt ayırdı. Ona nifrət edirdim amma başqa heç kimim yox idi. 7 il onunla qaldım. Hərdən məni döyürdü. Doğma atam olduğundan heç nə edə bilməzdəm.

16 yaşım olardı. O, evin əşyalarını satmağa başlayırdı. Deyəsən kiməsə borcu vardı. Çünkü hər dəfə iki-üç kişi evimizə gəlib onu hədələyirdilər. Atam onlara yaltaqlanırdı, çay təklif edirdi, onlar da oturub çay içirdilər. Bəziləri məni tərs-tərs süzürdü. Mən uşaq deyildim, onların nə istədiyini çox gözəl başa düşürdüm. Həmişə onlar gedəndə atam nəsə verirdi. Bir gün televizor, bir gün maqnitofon. İş ütüyə çatanda gördüm ki, artıq evdə heç nə qalmayıb. O gecə həmin kişilər bıçaqla gəldilər. Mən çay süzənə kimi atamı divara sıxıb hədələyirdilər:
- Sən bizi hələ yaxşı tanımırsan. Biz elə belə çıxıb gedən deyilik. Əgər bu gün verəsi heç nəyin yoxdursa onda balaca barmağını kəsib aparacayıq. Narahat olma, pulu qaytarsan kimi biz də barmağı qaytararıq.

Bu sözləri eşidən kişilər gülməyə başladılar. Mən otağa kecdim. Onlar atamın barmağını kəsmək istəyirdilər. Atam qışqırırdı:

- Yox, yox əl dəyməyin. Onu götürün, bu gün qızımı verirəm sizə. Onu götürün. Buraxın barmağımı.

Atam məni bir barmağına satdı. Mən donub qalmışdım. Amma o alçaqların da deyəsən bu fikir daha çox ağılna batmışdı. “Bax bu başqa məsələlə. Sən özünü belə aparanda bizim də xoşumuza gəlir. Bax bu tamam başqa məsələ. He-he-he”. Mənim tüklərim biz biz olmuşdu. Biri atamı tutmuşdu, o biri ikisi üstümə gəlirdi. Bir onu bildim ki, əlimdəki qaynar çayı onların üstünə tökdüm. Birinin üzü yandı. Mən də tez mətbəxə qaçdım. Bıçağı götürüb arxmaxca gələn kişinin böyrünə soxdum. Onu itələyib qapiya yaxınlaşdım. Elə qapını açmışdım ki, atamı tuan kişi üstümə yeridi. Onda ilk dəfə atamı köməyə çağırırdım. O isə qorxaq pişik kimi küçə qısılıb qalmışdı. Bunu görüb məni tutmağa gələn yekəpərin qucağına atıldım. Dişlərimlə yanağından yapışdım. Bir dişləyə onun yanağını qopardım. Qan fişqırmağa başladı. İkinci dişləyim boğazına kecdi. Deyəsən qırtlağından yapışmışdım.Var gücümlə dişlərimi bir birləşə yaxınlaşdırırdım. O da saçında tutub məni yerə çırpdı. Onu öskürək tutmuşdu, boğazı qan içindəydi. Iməkləyə-iməkləyə onun yanında qapiya doğru keçdim. Pilləkənlərdən üzüsağı qaçmağa başladım. Nə qədər bərk qaçmağa çalışımsa da həyətdən çıxanda o biri ikisi mənə çatdı. Həyətdə kimsə yox idi, zil qaranlıq idi. Onlar məni

oldurəcəkdilər. Həmin anda A gəldi. O məni xilas etdi. İndi də mən buradayam. Çox sevinirəm ki, qısa vaxtda özümə bu qədər çox dost tapa bilmışəm. Keçmiş həyatımla vidalaşib yeni həyata başlamağa hazırlam.

Bu sözlərdən sonra Aynuru özümə elə yaxın hiss etdim ki. İstəyirdim bağırma basıb onu necə çox istədiyimi deyim. Indi başa düşmüştüm ki, işığı niyə söndürmüştülər – Aynur cəkinməsin deyə. Qaranlıqda Aynurun danışlığı bütün səhnələr gözümüz qarşısında canlanmışdı. Onun bütün ağrılarını hiss edirdim. İşiq yananda gördüm ki, Aynurun gözləri yaşıla dolub. Ənənəvi olaraq hamı əl çalmağa başladı. Sonra Abbas dedi:

- Uşaqlar, bağışlayın mövzunu dəyişirəm. Bayaq A ilə görüşdüm. A dedi ki, bəzi dostlarımız artıq böyük planı həyata keçirməyə başlayıblar. Biz bılırki ki, A ilə olan söhbətləri hər kəs sərr saxlamalıdır. O özü dedi ki, bunu hamiya deyim. Hamı bilsin ki, artıq hazır olanlar işə başlayıb. Onları təbrik edirik. Yeni gələnlərə də uğurlar arzulayıram.

- Mən istəmirəm ki, kimsə özünü cinayətkar hesab etsin. Və istəmirəm ki, vicdanınız sizi incitsin. Həyat onsuz da axır-əvvəl hamını vicdansız edir. Burda hər kəs azaddır. Biz getdiyimiz hər yerdə xəyanət və yalanla üz-üzə dururuq. İnsanlar çox azğınlaşıb. Ürəklərdə qəribə bir xəstəlik var. Və bu xəstəlik günbəgün artır. Əvvəlcə hamı işıqlı gələcəyə, ümidi sabaha inanır. Hamı elə bilir bir gün gələcək və o arzularına çatacaq. Hər birimizin arzusunda o gözəl şahzadə var. İllərlə bizi gözləyən gözəl şahzadə. Amma biz onunla hər dəfə rastlaşanda daha bir isterika və kaprizlə üzləşirik. Hər bir qız xəyallarında o qəhrəmanı görür. Amma qarşısına çıxan kəs özündən razı maymaqdan başqa bir şey olmur. Uşaq vaxtı elə bilirdik ki, ən gözəl ev bizim evdir. Amma bir gün qonşu bizi qonaq çağırırdı və ilk dəfə gözəl evin nə olduğunu gördük. Biz elə bilirdik ki, filmlərdəki super qəhrəmanlardan biriyik amma ilk küçə davasında nə qədər zəif olduğumuzu hiss etdik. Biz düşünürdük ki, ən ağıllı bizik. Ama məktəbə gedəndə əlaçları gördük, sonra lövhədəki misalları.

Bir gün isə biz vuruluruq və ilk məhəbbət bizi çox yuxarınlara aparır. Amma onun da sonu xatırələrimizin xarabalıqlarında. Uşaqlıq arzularımızı hamımız unutduq. Amma bu yeganə dərd deyil. Dünya çox çırklənib. Mobil telefonlar və notbuklar artır. Yeni maşınlar gəlir. Biz inkişaf edirik. Ama artan təkcə bunlar deyil. Hər 6 dəqiqədə bir ev soyulur. Cinayətlərin sayı hər gün artır. İntiharlar öz rekord səviyyəyə catib. Ailələr dağlır. Bəzi ölkələrdə ümumiyyətlə ailə qurulmur. Kişiər kişiərlə yatır, cavanlar bir gün belə narkotiksiz qala bilmirlər. Körpələr artıq çizgi filminə yox, pornofilmlərə baxır. Ya da ki, təsadüfən kiçik qız anasının yataq otağındaki yeni dostunun qəribə hərkətlərini görür. Anası isə fikrini yayındırıb qızına otaqdan çıxmاسını demək istəmir. Çünkü başı çox qarşıqdı. Bizim də başımızı çox qarşıqdı. İndi filosoflar, yazıçılar yox, plastik əməliyyatdan çıxmış çılpaq sinələr bizə daha xoş gəlir. Heç kəs bu gün gözəl olmaq istəmir. Hamı seksual olmaq istəyir. 21-ci əsr 3 sözdən ibarətdir - Seks, Narkotik, Şou.. Bir azdan biz evlənə bilməyəcəyik. Çünkü gözəl qızla evlənəndən sonra biləcəyik ki, demə əvvəl oğlan olub sadəcə cinsini dəyişib. Bir azdan heroin dükanlarında satılacaq üzərində isə kiçik bir yazı olacaq: "Səhiyyə Nazirliyi xəbərdarlıq edir - heroin sizin sağlamlığınıza ziyandır". Ev itlərinə xərclənən pula Afrikada acıdan ölü bütün uşaqları xilas etmək olar. Bizə bu maraqlı deyil. Biz köhnə avtomobili yenisinə dəyişməyi daha çox düşünürük. Ya da ki, arvadımıza növbəti xəyanəti onun hansı rəfiqəsi ilə etməyi.

Hamınız bilirsiniz bizi burada birləşdirən nədir. İndi isə meydan açıqdır kim nə demək istəyirsə buyursun.

Mən inana bilmirdim ki, nə vaxtsa özümə bu qədər yaxın insanlarla tanış ola bilərdim. Özü də Azərbaycanda. Elə bilirdim ki, Azərbaycanda ümumiyyətlə mənim kimi düşünən yoxdu. Ona görə qaçıb getmək istəyirdim. Amma bu kiçik zalda, mənim kimi ən azı 30 nəfər var idi. Ən azı 30 nəfər mənim kimi psix, həyatdan bezmiş paranoik. Belə bir söz var -

"Həyat Dəlixanadır, xoşbəxt olmaq üçün sadəcə özün kimi dəlilər olan palatanı tapmalısan".

Abbasdan sonra bir oğlan danışdı. O da qısaca öz fikirləini bildirdi. Azad mənə işaret etdi ki, çıxaq bayırı. Biz o biri otağa keçdi:

- Anar, daha ünvanı tanıyırsan, nə vaxt istəsən gələ bilərsən. Mən indi uşaqlarla danışım, sənin qoşulmağını müzakirə edəcəklər. Yəqin başa düşdün, qəbul olunmaq üçün əvvəlcə öz həyatını danışırsan. Bunu bu gün də

edə bilərsən. Amma məncə hər şeyi evdə danişsan daha yaxşı olar. Sən artıq Bakıdasan, evdəkilərsə narahatdır. Yaxşısı budur bu gün evə get.

- Hə, mən də elə onu deyəcəkdim. Evə gedim, görüm nə var nə yox.
- Mənim də bəzi işlərim var. İstsən səni maşınla ötürə bilərəm. Elə mərkəzə gedirəm, yol üstüdür.
- Hə, gedək. Azad, bəlkə bu gün gəlmədim.
- Niyə?
- Yorulmuşam yaman. Həm də çıxım, bir az dincəlim. Bir aydır evdə görünmüürəm. Məni asmasalar yaxşıdır.
- He-he, asacaqlar, asacaqlar.

BAŞLANDI

**Sənə öyrədilən hər şeyi unut.
Sən qum dənəciyi qədər kiçiksən.
Sən həyatın boyu ölümü düşünmədən yaşayırsan.
Ölüm gələndə isə deyirsən - "mən ki heç yaşamadım".
100 il sonra isə sənə görə heç kəs ağlamayacaq.**

Nanə müəlliməni bütün fakültə tanıyordu. Onun dərsində hamı sakit otururdu. Nanə müəlliməyə xüsusi diqqət vardi. Yox... Səbəb onun yaxşı dərs keçməsində deyildi. Yox... O heç güzəşt etmirdi. Yox... İnsan kimi də yaxşı insan deyildi. Ona bu qədər çox hörmətin səbəbi imtahanlarda hamını kəsməsi idi. Ona görə hamı ondan qorxurdu. Hətta əlaçılardır da. Çünkü Nanə müəllimə qiyməti biliyə görə vermirdi. Onun özünəməxsus ölçüsü vardi. Kim hörmətini qazanarsa, o da imtahandan keçəcək. Onun hörmətini isə tərbiyə, mədəniyyət və xoş sözlə qazanmaq olmazdı. Nanə xanım hörməti ancaq pulda görürdü. Bu gözəl xasiyyətinə görə hər imtahan avtomobilini yenisinə dəyişirdi. Evə yeni bir şey alırdı. Yay gəzintisini müəyyənləşdirirdi. Amma bu gün Nanə müəllimənin bəxti gətirməmişdi. Avtomobilini həyətdə saxlayıb bloka daxil oldu və liftin düyməsini basdı. Lift gələnə kimi arxadan iki nəfər bloka yaxınlaşdı. Nənə xanım telefonunu qurdalaya-qurdalaya liftə daxil oldu. Qapı bağlanmamış qara geyimli oglanlar da liftə girdilər.

Nanə xanımın fikri hələ də telefonda idi. Lift qalxmağa başlayanda adamlardan biri düyməni basıb lifti yarıda saxladı. O birisi sərt zərbə ilə telefonu Nanə xanımın əlindən saldı. Sonra əski ilə onun ağzını tutdu ki, qışqırmışın. Nanə xanım onun əlindən çıxməq istəyəndə digər kapişonlu oğlan onun piyli qarnına iki zərbə endirdi. Nanə xanım qarnını tutub diz üstə çökdü, gözləri doldu. Ağzını bağlayan oğlan bıçaq çıxarıb onun boğazına tutdu. Nanə xanım bıçağı görüb sakitləşdi. Oğlanlardan biri piçilti ilə danışmağa başladı:

- Həə, həyat insanı gör hansı vəziyyətlərə salır. Can bala, can, ağlama, səs də salma. Axı qonşular yatır.. Biz istəmərik ki, onlar sənin kimi rüşvətxor zibilçəyə görə narahat olsunlar. Nanə qızım, mənə deyiblər ki, sən özünü çıooxx pis aparırsan... Nu-nu-nu! Yaxşı qızlar tərbiyəsizlik eləməz. Sən imkansız, kasib uşaqları universitetdən qovursan. Amma yaxşı qızlar belə şey eləməz. Varlılar pul verib diplom alır, kasiblərinə son ümidi - bilikləri də onlara kömək edə bilmir. Sonra həmin pul ilə diplom alan varlı oğlanlar işə düzəlir, kasib oğlanlar isə elə kasib qalır. Mən kasib oğlanam, sən də mənə dərs keçirsən. Hər dəfə dərs dənışında ümid edirəm ki, bu dəfə mənə layiq olduğum qiyməti yazacaqsan. Amma sən yenə də məni kəsirsən. Axı belə olmaz...

Bu an Nanə xanım nə isə demək istədi. Gözlərindən yaş axmağa başladı. Oğlan əyilib dedi:

- Nə isə demək istəyirsən? Hmm. İndi əskini çəkəcəm. Amma sən səs salma, sakitcə daniş. Yoxsa mənim dostumu görürsən, onun bıçaqdan çıooxx xoşu gəlir. Özü də ən çox nə isə doğramaqdan.

Oğlan Nanənin ağızını açdı.

Nanə ağlaya-ağlaya sakitcə dedi:

- Məni bağışlayın, bir də etməyəcəm. Sən adını de. Mən bir də səni kəsmərəm. Adını mənə de, istəsən sənə ən yaxşı qiyməti yazaram.

Oğlan əskini yerinə basdı və gülümsədi:

- Yoox, axı belə maraqsızdı. Adımı bilsən, bütün şou pozular. Oyunun ləzzəti elə ondadır ki, sən mənim kim olduğumu bilməyəcəksən. Mən sənin dərs dediyin bütün fakültələrdə oxuya bilərəm. Bəlkə mən birinci partada otururam. Ya da dərsə gecikən o arxa partada oturan oğlanam. Bəlkə mən sənin sinifinə təzə gələn oğlanam. Bəlkə sənin dərs dediyin o biri universitetdə oxuyuram? Hə? Səncə hansıdı? İndi sözlərimə yaxşı qulaq as. Bax,

ağıllı bala, əgər sən bir də mənə layiq olmadığım qiyməti yazsan ya da görsəm ki, kiməsə pulla qiymət yazırsan, səninlə bir də görüşəcəyəm. Və o görüş son görüşümüz də ola bilər. Hələlik səni buraxırıq. Amma dostum sənə nəsə demək istəyir.

Sonra digər oğlan Nanənin başına 3 zərbə endirib lifti birinci mərtəbəyə göndəri. 5 dəqiqə sonra isə üz-gözü göyərmiş Nanə xanım liftin içində tək oturub ağlayırdı. Qara kapüşonlu oğlanlar sanki qeyb olmuşdular. Əslində onlardan heç biri Nanə xanımın sinifində oxumurdu. Amma Nanə müəllimə sakit oturan, ya çox danışan, ya qəribə geyinən hər bir tələbədə, hər bir sinifdə biletini çəkən hər bir oğlunda onları görəcək. Və cəsarəti çatırsa verdiyi sözü tutmasın.

Sənə danışlan heç nəyə inanma.

Sənən beynini uşaq nağılları ilə doldurdular.

Səni inandırdılar ki, bir gün Simurq quşu gələcək və bizi qaranlıq dünyadan xilas edəcək.

Sən heç vaxt xoşbəxt olmayıacaqsan.

Çünki gözəl pəncərə təkcə şüşənin təmizliyindən yox, həm də mənzərədən asılıdır.

Evin qapısını döyməmiş qabaqcadan hazırlaşdım. Aha, deməli atam qapını açsa şillə gələcək. Anam açsa ürəyi gedəcək – tez onu tutmalıyam ki, yerə yixiləsin. Bacım qapını açsa rahat evə gira bilərəm. Amma deyəsən ən dəhşətli variant oldu. Qapını NƏNƏM açmışdı.

- Ay köpəy oğlu. Küçüy balası! Ay səni anan doğan yerdə daş doğaydı. Gəl bəri, sənin belin qırılsın.

- Nənə.

- Kəs səsini, murdar adam. Gör nə günə düşmüsən. Bunun üz-gözünə bax. Başın batsın sənin, başın batsın. İt balası it. Haralardaydın? Hə, haralardaydın. Cavab ver.

- Mən getmiş...

- Kəs səsini cavab qaytarma, küçüy. De görüm hardaydın.

- Mən..

- Sus.. suss.. Səsin gəlməsin. Boyunu yerə soxum sənin.

Sözsüz ki, səs-küyə atam gəldi. Şillə qaçılmaz idi. Sonra da o biri otaqdan səs eşidildi. Deyəsən anam yixilmişdi. Nə isə.

Bir saat hamı sakitləşəndən sonra başa saldım ki, həyatdan bezmişdim. Hər gün eyni işləri görməkdən yorulmuşdum. Özümü öldürmək istəyirdim. Ona görə də bir aylıq səyahətə çıxdım. (Əslində həmişəlik çıxmışdım). Yolda çoxlu insanlarla tanış oldum. İstirahət elədim. Gəzdim, dincəldim. (Nə Ayseldən, nə də türmədən bir kəlmə də danışmadım). Bu sözlərimdən sonra atam dərindən “ah” çəkib dedi:

- Ehh. Bala, niyə belə oldu ki, nəyin çatışlığındı ki? Şükür, evimizdə hər şey var.

Mən atamlı fəlsəfi fikirlərimi bölüşəsi deyildim. Düşüncələrimi desəm onların bütün ömürlərini mənasız bir şey kimi söymüş, bütün əziyyətlərinə tüpürməş olacaqdım. Axi biz heç vaxt çirkin adamin yanında demərik ki, “çirkinlik pis şeydi”. Deyərik - “Ösas insanların daxili gözəlliyidir”. Amma çox vaxt biz əksini düşünürük. Demək istəmirdim ki, ata, bilirsən, sənin indiyə kimi yaşadığın həyatı yaşamaq istəmirəm. Çünki o boş, mənasız və maraqsız həyatdır. **Sən ömrün boyu batan gəmidə balıq tutmusan.**

Ona görə günahı öz boynuma götürdüm. Dedim ki, yəqin depressiya yaşayıram. Gənclərin çoxunda olur.

Həyata uyğunlaşa bilmirəm. Hər şey mənim psixikamla bağlıdır...

Bir az da bu haqda söhbət etdik. Sonra nənəm gözəl bir nahar hazırladı. Mən də iştahla yeməyə başladım. Atam televizora baxındı. Korifey sənətkarlar bizim muğamımızı dünyaya tanıtmak haqda danışırdılar. Düz bir saat ancaq muğamın üstünlüklerini sadaladılar. Xalq mahnılarımızın dərin, kamil məğzindən söhbət açıdlar.

“Pəncərədən daş gəlir” i dərəcədən etmişdir. Bu bizim xalq mahnimiz idi. Və onun əlində xüsusi bir vəsiqə vardı. Hər gələnə deyirdi: - “Ey brat, mən xalq mahnisiyam haaa, kişisənsə de ki, məndən xoşun gəlmir, gör sənə neyniyərlər? Başına oyun açarlar. Bildin? Məni sevməlisən. Başqa yolun yoxdu”.

Atam da inanırdı ki, nə vaxtsa bütün dünya muğamı tanıyacaq və qəbul edəcək. Ondan sonra sözsüz ki, MTV artıq Music TV yox, Mugam TV olacaq. Amma mən bu haqda heç düşünmək də istəmirdim. Nənəmin hazırladığı dadlı xörəyi iştahla qarnıma ötürürdüm. Yeməyin dörd ləzzəti var. Birincisi onun ətridir. İkincisi görünüşü. Üçüncüsü dadıdır. Amma mənə ən xoş olanı dördüncüsü idi. Yemək qarna dolanda gələn hiss. Bu bəlkə 6-cı qaşıqdan sonra gəlirdi. Hiss eləyirdim ki, iliq bir məhlul sinəmdən qarnıma süzülür. Bu hiss mənə çox ləzzət eləyirdi. Yeməkdən sonra isti vannaya qəbul elədim. Sonra qurulanıb otağıma keçdim. Anam çay gətirmişdi. Çayımı içib yerimə uzandı. Anam yatağının kənarında oturub dedi:

- Anar, söz ver ki, bir də belə eləməyəcəksən.

Onun əlindən öpüb dedim:

-Ana, söz verə bilmərəm. Hər şey ola bilər. Sən niyə narahat olursan ki? Artıq böyümüşəm və özüm özümə cavabdeh ola bilərəm.

- Bilişəm özün özünə cavabdehsən. Bəs biz? Sənin valideynlərin? Bizi tək qoyub gedərsən? Hələ biz qoca deyilik. Amma bir azdan qocalanda bizə kim baxacaq? Hə? Bizi kim baxacaq? Bəs səni nəyə böyüdürdük?

Anamla mübahisə etmək istəmirdim. Amma bu haqda tamam fərqli düşüncələrim vardı.

1) Təbiətin qanunu.

Hər bir canlı yaşayıb öz nəslinin davamçısını yetişdirir. Quşlar, heyvanlar, baliqlar. Əksəriyyət dogduqlarını böyür. Sonra uşaqlar valideynlərini tərk edib öz həyatlarını yaşayırlar. Və heç bir heyvan demir ki, mən qocalmışam gəl məni saxla. Sizcə niyə belədir? Lap tutaq ki, övlad çıxıb getdi. Bəs qoca valideyn tərk ediləndən sonra niyə ölmür?

Cavab: Çünkü hər bir heyvan özü özünü saxlayacaq iqtidara, gücə malikdir. Onun nə övlada ehtiyacı var, nə pensiya, nə də ki, qocalar evinə. O vaxtında həyatını elə qurur ki, qocalanda da yaşaya bilsin. Övladları isə ancaq ona görə böyür ki, ana təbiət qarşısındakı borcunu yerinə yetirmiş olsun. Yəni **hər bir heyvan öz anasına olan borcunu öz övladını böyütməklə ödəyir, anasına qaytarmaqla yox**. Heyvanlarda olan bu “ötürüçü yaxşılıq” insanlarda inkişaf etməyib. Biz yaxşılıq edənə həmin yaxşılığı qaytarmaq istəyirik. Çünkü bizə yaxşılıq edən o yaxşılığın qarşılığını gözləyir. Kiminsə toyuna gedəndə o bizə nə qədər pul saldırmışdısa biz də o qədər veririk. Kim bizə nə qiymətə hədiyyə alıbsa ona uyğun hədiyyə seçirik. Bəs hədiyyə verə bilməyənlər nə olur? Yaxşı, olmaz ki yaxşılığı edən hər kəs qarşısından xahiş etsin ki, o da başqa bir adama yaxşılıq etsin? Onda yaxşılıq dairəsi genişlənər və bir insanın ürəyindəki yardımlaşma hissi bir bir başqalarına ötürülər. O da başqalarına, o da başqalarına. Balaca bir qar topu dağdan aşa-aşa ətrafına digər qar dənəciklərini birləşdirirəndi. Və tez bir zamanda kiçik bir qar dənəciyindən böyük bir köməkləşmə lavinası yaranardı. Heyvanlardakı kimi. Mən valideynimi atıram ki, övladlarım üçün daha uyğun bir yer seçim. Və yaxşılığı onlara ötürürüm. Onlar da məni atacaqlar ki, daha yaxşı yerlərə getsinlər.

2) İnsanların qanunu.

Uşaq doğmağın 3 mənası var.

Birinci ən təbii uşaq istəmək hissi ilə bağlıdır.

İkinci ictimai fikirlə bağlıdır. Ola bilsin ki, uşaq saxlamaq istəmirən amma camaat nə deyər? Deyərlər ki, filankəsin ərinin problemi var. Sonsuzdur. Deyərlər ki, arvad boşanmaq istəyir ona görə doğmaq fikri yoxdur.

Üçüncüsü isə daha egoist – məni kim saxlayacaq qocalanda? Kim basdıracaq?

O və ya bu məqsədlə uşaq doğulur. Valideynlər onu saxlamağa başlayır. Büyüdürlər. Hələ bir valideyn görməmişəm ki, uşağına desin - sən mənə heç nə ilə borclu deyilsən. Çünkü mən səni doğanda səninlə heç bir kontrakt imzalamamışam ki, sən mənə nə vaxtsa borc qaytarasan. Nə istəyirsən elə, istəyirsən çıx get, istəyirsən qal, istəyirsən at özünü yeddinci mərtəbədən. Bu sənin həyatındır.

Bütün valideynlər deyir - Sən bizi saxlamalısan çünkü biz səni saxlamışıq. Sən bizim həyatımızın bir parçasısan. Sənə nəsə olsa biz olərik. Sənə nəsə olsa anan dəli olar. Sənə nəsə olsa atan özünü öldürər. Baxın bu cümləni bir də yazıram **Sənə nəsə olsa biz olərik**. Bu bilirsiniz bizim həyatımızı nəyə çevirir? Yadınıza salın köhnə Hollivud filmlərini, polis cinayətkarla üz-üzədir. Və cinayətkarlı qışqırı - at silahını yerə. Cinayətkarsa deyir - sən at silahını yerə... Biz sənin sevgilini oğurlamışıq bizə nəsə etsən onu öldürərik. Həmin saniyəyə kimi hamı polisin qalib gələcəyinə inanır. Amma son cümlədən sonra nə baş verir? Hə, özünüz deyin. Yox, gəlin bir yerdə deyək. **Polis silahını yerə qoyur və vəziyyət cinayətkarın xeyrinə dəyişir. Çıxış yolu isə daha da çətinləşir**.

Bizim həyatımız da indi belədir. Biz polisik. Həyatdakı çətinliklər isə Cinayətkar. Amma o həyatın əlində həmişə bizim valideynlərimiz var. Onlar da deyirlər - **Sənə nəsə olsa biz olərik**. Silahını qoy yerə və həyatın ədalətsizliklərinə təslim ol. Öyrəş. Adıləş. Arzularını unut. Heç yana getmə. Yanmızda qal. Bizi saxla. Biz deyən universitetə get, biz dediyimiz oğlana ərə get. Şikayət eləmə ki, sən bizim əmrlərimizi yerinə yetirə-yetirə öz həyatını itirirsən. Qorxma, sənin də uşaqların olacaq, sən də onların həyatlarını quracaqsan. Onları idarə edəcəksən. Bax onda da sən yaşayacaqsan. Çünkü bizi də valideynlərimiz istədiyi kimi etmişdi. Biz də indi sənin həyatınla yaşayırıq. Çünkü öz həyatımızın yaxşı illəri keçib.

Məni də valideynlərim zəncirləmək istəyirdi. Amma mən buna imkan verə bilməzdəm.

Misirdə hamı FİRONUN yaradıcı olduğuna inanırı. Onlara deyilirdi ki, hamı həyatına görə Firona borcludur. Hindlilərin allahı inəkdir. Onlar inəyə borcludurlar. Ona görə inək istədiyi vaxt istədiyi dükana girib oranı dağıdıb tökür. Sonra xoşladığı meyvələrdən dişləyib çıxmamış dükkanın içində qəşəngcə batırır da. Gedəndən sonra isə dükkanın yiyesi pərt olmaq əvəzinə yerdəki peyinə baxıb sevinir ki, bu da müqəddəs allahın hədiyyəsidir. Daha bilmirəm yeyir onu ya yox, amma yüz faiz sevinir. Ya millətçilər, əsgərlər, onlar

vətənə borcludurlar. Ona görə ölməyə hazırlıdılar. Ona görə də özləri uzaq dağların başında hansısa siyasi maraqlara görə qanlarını tökəndə arvadları qonşuluqdakı kişilərlə yatır. Vətəndaşlar dövlətə borcludurlar. Ona görə hər dəfə vergi verməlidirlər. Hətta öz evinin damında Günəş batareyası qoyub elektri ki özün istehsal edib dövlətin işığını işlətməsən də ona görə səndən vergi alacaqlar. Çünkü sən onların günəşindən işıq götürürsən. Görürsünüz biz həyata nə qədər borc la gəlirik?

Amma izahlı lügətdə BORC sözü belə izah olunur.

“Kimdənsə xahiş olunub alınan və vaxtında qaytarılacağı haqda söz verilən bir mal”.

İndi gəlin baxaq - biz doğulanda kimdənsə xahiş etmişik? Mənim yadına gəlmir. Yoxsa biz doğulanda demisik ki, bizi saxlayın, biz də sizə borcumuzu qaytaracaqıq? Yox. Elə bir şey olmayıb. Qaytarılması danışılmayan bir şey isə hədiyyədir. Hədiyyə bizə məxsusdur. O bizi heç kimdən asılı etmir. Hədiyyəni biz qaytarmaq məcburiyyətində deyilik.

Təsəvvür edin ki, kimsə sizə bir hədiyyə verir. Bir il sonra onu geri istəyir. Siz o adama necə baxarsınız? Mən deyərəm ki, gicdi yəqin.

İndi də elədir. Hamı bizə nə isə verir və bizi borcu çıxarıır. Amma mən deyirəm. BİZ HEÇ KİMƏ BORCLU DEYİLİK, CÜNKİ HEÇ KİMDƏN BORC İSTƏMƏMİŞİK.

Həyatımızı necə istəyiriksə elə də yaşayaq. Heç bir kontrakt yoxdu. Hətta ən qeyri-demokratik məhkəmə belə bizi cəzalandırıa bilməz. Çünkü hər bir “sənə filan şey veriblər” cümləsinə cavabınız var - “verməzdilər, xahiş eləməmişdim”.

Çox bu mövzunu çürütmək istəmirəm. Onsuz da hərə öz fikrində qalacaq. Sadəcə mən demək istəyirəm ki, məni borcu çıxartmasayırlar həyatimdə daha çox risq edib daha çox şey qazana bilərdim.

Müdriklərin piçilti ilə dediyini axmaqlar hər addımda bağırır. (OSHO)

Qərargah gizli yer idi. Qapısında nə bir yazıvardı, nə bir işaret. Uşaqlar çalışırdılar ki, diqqət cəlb etməsinlər. Mən qapını döydüm, az sonra bir oğlan qapını açdı. Məni süzüb dedi:

- Sən təzə gələnsən? Keç içəri.

Qərargahda bu dəfə adam az idi. Otaqları bir-bir gəzib Azadı axtardı. Kinozaldan Aslan məni çağırırdı:

- Eyy Anar, gəl burası yaxşı film var. Baxmaq istəyirsən? Təzəcə başlayıb.

Kinozal çox rahat bir otaq idi. Rəflərdə müxtəlif DVD-lər vardı, çoxu sənədli filmlər idi. İkinci dünya müharibəsindən tutmuş insanlar üzərində aparılan gizli təcrübələr qədər. Bütün məxfi və adı vaxt görə bilməyəcəyim filmlər burada idi.

Aslandan başqa otaqda üç nəfər də vardı. Salamlaşdıq. Aslan dedi ki, Azadın işi var axşam gələcək. Amma bir azdan Abbas gəlməlidir. Deyəsən maraqlı xəbərləri var.

Biz filmə baxdıq - Spilberqin ən dramatik filmlərindən biri olan “Şindlerin Siyahısı”na. Sonra bizi nahara çağırıdlar. Yeməkdən əvvəl uşaqlar əllərini açıb Allaha dua etdilər. Naraha sonra istirahət otağına keçdi. Aslan yanımıda oturdu:

- Hə Anar, darıxmırsan ki?

- Yox, əksinə, çox rahatam.

- Hə, elə mən də. 2 aydır uşaqlarla tanış olmuşam amma elə bil ki, uşaqlıqdan tanıyıram.

- 2 ay? Doğrudan? Adam baxanda deyir yəqin uşaqlıq dostlarısız.

- Hə, çox yaxınıq. Sən də bir-iki günə öyrəşəcəksən. Təzə-təzə mən də sixıldım ki, yəqin mənə özgə kimi baxırlar. Sonra gördüm elə deyil. Burda hamı bir-birini dinləməyi bacarır. Hər kəs həyatını danışdıqca daha da yaxınlaşırıq. Əslində yaxınlıq və ya özgəlik özü də nisbi şeydi axı. Məsələn, ekstremal vəziyyətlər bir günə insanları bir-birinə sevdirdə də bilər. Ən yaxın dostluq çox vaxt yanğınsöndürənlərdə ya əsgərlərdə olur. Nəyə görə? Çünkü onlar hər an ölümlə üz-üzə gəlirlər. **İnsan isə yalnız ölümlə üzləşdikdə əsl siması üzə çıxır.** Adı zəlzələ yadındadı da? Olmuşdu ee bir neçə il qabaq. Bax həmin zəlzələdə hamı birləşdi, çox vaxt heç salamlaşmayan qonşular bir yerdə oturub çay içirdilər. Ölüm qorxusu insanları həmişə yaxınlaşdırır.

Bizi də burda birləşirən elə çətin vəziyyətdir. Buradakı uşaqların hər birinin öz hekayəsi var. Hər bir hekayə də faciədir. A isə bizi burada topladı ki, özümüzü tək hiss etməyək. Təsəvvür elə ki, bir universitet binası var, amma fakültələri yoxdu. Hamı eyni binaya daxil olur. Bir nəfər tarix dərsini keçmək istəyir, biri ədəbiyyat oxumaq istəyir, biri riyaziyyat, o biri fizika. Amma onlar hamısı bir-birinə o qədər qarışıblar ki, heç biri istədiyi kimi təhsil ala bilmir. Birdən bir nəfər çıxıb qışqırır: ”Heyyy, riyaziyyatı öyrənmək istəyənlər bura gəlsin”. Bu, bir-birlərinin varlığından xəbəri olmayan bütün riyaziyyatçıları bir yerə yığır. Onlar da rahatca istədikləri elmi öyrənirlər. Eləcə də həyatda. Biz hamımız ayrı -ayrı qalmışdıq. Hamımız öz əhatəmizdə darixırdıq. Hamımız sinifdən çıxıb evə gedirdik. Çünkü sınıf yoldaşlarımızın mobil telefonlar haqda söhbətləri bizə maraqlı deyildi. Hamımız elə bilirdik ki, bu planetə səhv olaraq gəlmişik. Biz təkik və bizim kimi yalqız, bezmiş, tənha heç kim

yoxdı. Amma A bizi birləşdirdi. İndi biz darixmırıq. İndi bizim öz fikirlərimizi paylaşa biləcək dostlarımız var. İstədiyimiz kimi quraşdırılmış evimiz var. Öz musiqimiz, öz kitablarımız, öz filmlərimiz. Burada biz özümüzü dərk edirik. Burada biz kim olduğumuzu, bu həyata niyə gəldiyimizi bilmək üçün axtarışlardayıq. Abbas deyir ki, **biz fərqlilərin birliyiyyik**. Hər bir kəs burda öz individuallığı ilə seçilir. Məsələn, Abbas özü həmişə təşkilatlıqla məşqul olub. Araz düşdüyü bütün vəziyyətlərdə gülməli bir şey tapacaq. Hətta yaxın bir dəfə yasda 5-cə dəqiqədə elə şeylər danışmışdı ki, yasin qalan 2 saatı ancaq camaatın bir birinə lətifə danışmağıyla keçmişdi. Hətta ölüün ən yaxın adamları gülməkdən özlərini saxlaya bilmirlər. Bəlkə ölü də cənazənin içində gülürdü. Ya Azad. Azadın çox qəribə musiqi zövqü var. O, Rockun ən qəribə tərzlərinə qulaq asırdı. Hərdən Skinhedlərin Ska musiqisini dinləyirdi. Adı cəmiyyət bu cür insanları qəbul edə bilmir. **Amma adı cəmiyyət bilmir ki, eybəcər ördəklər bir gün durnaya çevrilib hini birdəfəlik tərk edirlər.** Əslində biz hamımız eybəcər ördəklərik. Bizi birləşdirən də elə budur. Mən özüm əvvəl hüquq fakültəsində oxuyurdum. 3-cü kursa kimi bir təhər oxudum. Amma bir gün başa düşdüm ki, mən hüquqçu olmaq istəmirəm. Evdəkilər dəli oldular - "Ondan yaxşı sənət var ki? Həmişə çörəyin olacaq". Dədim, əger iştah yoxdursa çörək nəyimə gərək? Dədim rəssam olmaq istəyirəm. Amma evdə bu fikir onlara gülünc gəldi. Məni çox danladılar. Bütün yaxşılıqları başına vurdular. Universitetin illik ödənişlərini yadına saldılar. Anam dedi, iki il də dözüm sonra rəssamlıq da eləyərəm. Atam dedi ki, yaxşı çəkmək istəyirsən çək, amma dərsdən sonra. Amma mən dərsə getmək istəmirdim. Zəhləm gedirdi quru-quru qaydalardan.

Mən dedim:

- Aslan, səni çox yaxşı başa düşürəm. Bəs sən nə etdin?
- Nə etdim? Heç nə, gizlicə dekanlığa gedib ərizə yazdım ki, çıxıram universitetdən. Ondan sonra özümü axır ki, azad hiss elədim. Hər gün rəsmlər çəkirdim. Mən xoşbəxt idim. Valideynlərim şoka düşmüdü. Əslində istəmədiyin gözəl fakültədə oxumaq sevmədiyin gözəl qızla evlənmək kimidir. Amma indi cirkin də olsa öz sevgilimin yanında idim - mənim sevimli firçamın. Cəmiyyət hələ 100 il də böyüməlidir ki, mənim əslində düz etdiyimi başa düşsün. Mən arzuma çatmışdım.

Günlərin bir günü məni əsgərliyə çağırıldılar. Mənim tamam yadımdan çıxmışdı ki, dövlət adlı qəribə bir qurumun əsgərlik adlı mənasız bir orqanı var. Onlar məni aparmağa gəlmışdılər. İnsanı heç kəs rahat buraxmır. Bəlkə mən getmək istəmirdim? Bəlkə mən əsgər olmaq istəmirdim? Amma bu fikirlər çox təhlükəli idi. Mənə vətən xaini deyərdilər. Çünkü belə bir söz var ki, bu torpaqda böyümüsənsə bu torpağa borcunu qaytarmalıdır. Ana vətən əsgərliyə çağırır. Amma mən heç vaxt görməmişəm ki, torpaq ağızını açıb desin ki "Oğul, sən mənim üstümdə gəzirsən, get mənə borcunu qaytar". Deyən dövlətdi. Dövlət isə Vətən deyil. Malı mala qatmaq olmaz. Nə isə, getdim əsgərliyə. Bütün rəssamlıq həvəsimi də orda öldürdülər. Yadıma gəlir ki, əsgərlikdən əvvəl ancaq işıqlı rəsmlər çəkərdim. Günəş, uşaqlar, kəpənəklər. Amma əsgərlikdən sonra elə bil bütün nifrətimi kağızlara köçürürdüm. Ancaq qoca eybəcər qırışlı üzlər, çürümüş meyvələr, xarabalıqlar çəkirdim. Əslində bununla ürəyimi boşaldırdım. Sonra sərgi keçirdim. Sərgidən sonra mənə zəng gəldi - bu, A idi. Mənim bütün həyatım o zənglə dəyişdi. A mənim rəsmlərimi görmüşdü. Elə bil içimdəki bütün sıxlıları rəsmlərdən oxuyubmuş kimi mənimlə danışındı. İndi də gördüyü kimi mən buradayam.

Mən axır məni ən çox maraqlandıran sualı verdim:

- A kimdi ki?

Aslan özünü eşitməməzliyə vurdu:

- Abbas da çox qəribə həyat yolu keçib. Atası ilə Rusiyaya getmişdi. Amma millətçilər atasını öldürmüdürlər. Abbas isə bir təhər canın qurtara bilməşdi. Bakıya qayıdanda dayısı onu saxlamağa başlayıb. Bir müddət MTN-də işləyib. Ona görə indi demək olar ki, hər şeydən xəbəri var. Onun maraqlı bir sözü var. Deyir ki, Bakıda gözəl bir varlanmaq üsulu var. Əgər kiminsə pullarını hər kəsin gözünün qabağında oğurlasan, tutaq ki 100000 dollar pul oğurlasan. Məhkəməyə 50000 dollar rüşvət verib işi tər təmiz uda bilərsən. 50000 dollar da özünə qalar. Amma deyirdi ki, əvvəlcə xırda biznesə başlayın. 3000 dollar oğurlayıb məhkəməyə 2000 dollar verin 1000 dollar qabaq düşün. Eləcə də o bir çox qeyri qanuni, amma cəzası olmayan üsullar bilir. Bir kredit kartından eyni pulu iki dəfə çıxartmaqdən tutmuş Bakıda heç bir vergi düşməyən nöqtələrə qədər.

Mən yenə soruşdum :

- Bəs A kimdi?

Aslan susdu. Sonra dedi:

- Elə suallar var ki, onların cavabı yoxdu...

HAVA, OD, SU, TORPAQ

Abbas gələndə hamı baş zala keçdi. Deyəsən yaxşı xəbərlə gəlmışdı. Ortaya keçib danışmağa başladı:

- Uşaqlar, indi danışacağım şeydən sonra kim istəsə bu birliyi tərk edib gedə bilər. Əvvəlcə A-nın dediklərini bir daha təkrarlamaq istəyirəm. Kiçik bir mətn hazırlamışam. Burdan hər şey aydın olacaq. Kim istəsə götürsün.

H.O.S.T

**Sənə öyrədilən hər şeyi unut.
Sən qum dənəciyi qədər kiçiksən.
Sən həyatın boyu ölümü düşünmədən yaşayırsan.
Ölüm gələndə isə deyirsən “Mən ki heç yaşamadım”.
100 il sonra isə sənə görə heç kəs ağlamayacaq.**

**Sənə danışilan heç nəyə inanma.
Sənin beynini uşaq nağılları ilə doldurdular.
Səni inandırdılar ki, bir gün Simurq quşu gələcək və bizi qaranlıq dünyadan xilas edəcək.
Sən heç vaxt xoşbəxt olmayıacaqsan.
Çünki, gözəl pəncərə təkcə şüşənin təmizliyindən yox, həm də mənzərədən asılıdır.**

**Bizim arzularımız yoxdu. Bizim hədəflərimiz var.
Biz Tarixin sıńma nöqtəsiyik.
Biz qorxularımızı ümidiłrimizin yanında basdırdıq.
Bizim üçün dəyərli heç nə yoxdur.
Biz uça bilməyəcəyimizi dərk etmiş körpələrik.**

**Sənə inanan hər kəsi aldat.
Səni tərifləyən hər kəsi söy.
Bizi öldürməyən bizi gücləndirir.
Bizim gücümüz zəifliyimizi anlamağımızdadır.
Biz nə qəhrəmanlarıq, nə də ki ədalət döyüşçüləri.
Bizim döyüşümüz özümüzə qarşıdır.**

Bu mətni tam anlaya bilməmişdim. Amma onda nə isə qəribə bir doğmaliq hiss olunurdu. Birdən-birə beynimə təzyiq gəldiyini hiss etdim. Az qala huşumu itirirdim. Mətnin şüurəti təsiri vardi. Özümü pis hiss etməyə başladım. Sonra bir də oxudum. İçimdə hansısa bir sıxıntı yaranadı. Çox qəribə idi. Elə bil sözlərdə hansısa gizli bir şifrə, kod var idi. Onu tapmağa çalışdım. Abbasın səsi fikirlərimi yayındırdı:

- A dedi ki, bu vərəqləri hər yerdə paylayaqq. Bu gün bir çox ali məktəblərə paylamışıq. Arxada əlaqə internet ünvani da var. Bizə məktub yazırlar. Məncə bu sözlərdə nə isə gizli bir şey var. Çünki onlardan sonra elektron ünvana xeyli məktub gəlib. İntihar etmək istəyən, depressiyada olan gənclər öz dərdlərini danışırlar. Onlara heç kəs deməyib ki, bizdə belə bir qayda var. Onları heç kəs məcbur etməyib ki, tanımadıqları ünvana bütün həyatlarını yazsınlar. Məktubları da sizə paylayaram. Özünüz görəcəksiniz.

Aysel yadına düşmüştü. İstəyirdim ki, iclası saxlayıb Ayseli necə sevdiyimdən danışım. Sonra Aslana baxdım. Onun gözləri dolmuşdu. Ümumiyyətə içəridə olan hər kəsdə qəribə bir narahatlıq vardi. Bircə Abbas rahat idi. O deyirdi:

- Uşaqlar, cəmiyyət içində yaşamaq gündən-günə çətinləşir. Deyirlər ki, bir nəfərin ölümü faciədir, 1000 nəfərin ölümü isə artıq statistikadır. Biz tanıdığımız insanların dərdinə acıyırıq. Tanımadıqlarımız isə rəqəmlərdir. Gündə minlərlə insan açısından, xəstəliklərdən ölürlər. Bir Titanikin batmasına biz göz yaşı ilə baxırdıq. Titanik boyda gəminin faciəvi məhvini ürəyimizi ağrıdırdı. İndi təsəvvür edin ki, hər gün, hər saat bir Titanik batır, dalbadal,

dayanmadan. Hər gün 24000 insan acliqdan və onun törətdiyi xəstəliklərdən ölürlər. Ölənlərin 60 %-i 5 yaşından kiçik uşaqlardır. Yoxsulluq və kasıbılıq hər gün artır. Bu gün gündəlik yemək tapmayan insanların sayı 800 milyona çatıb. 2007-ci il üçün dünya gəlirinin 80 %-i dünya əhalisinin 15 %-inə çatır. Burda bərabərsizliyin nə dərəcədə yüksək olduğunu görürsünüz. Yalnız 15 % əhalinin orta aylıq maaşı 30000 dollar təşkil edir. Qalan 85 % əhalidə isə orta aylıq maaş 30 dollardır.

Bizə bu qəribə gələ bilər. Amma bilin ki, dünyada nə qədər yalan olsa da rəqəmlər heç vaxt aldatmır. Bu acliqlar bir yana, dünyada 200 milyondan çox narkoman var. Və illik narkotik gəliri 320 milyard dollar hesablanır.

Bu pulların hesabına bütün dünyani xilas etmək olar. 4 milyard insanı xilas edə biləcək pul narkomanların kefinə gedir. Baxın siz bayaqkı mətni oxuyandan bu vaxta kimi bilirsiniz neçə uşaq acıdan öldü? İnsanlar azgınlaşış. Deyəcəksiniz ki, bu həmişə belə olub? Yox, bu qədər ədalətsiz dövr hələ olmayıb. Siz ayda qazandığınız 500 dollarla kifayətlənib ailənizi saxlaya bilərsiniz. Amma biləndə ki, bir ay əzab-əziyyətlə qazandığınız 500 dolları pozğun fahişə bir gecədə qazanır, avtobusda arvadınıza kimsə söz atanda həmin fahişə öz avtomobilini sürür, işdə üstünüzə qışqıran müdiriniz bəlkə həmin gecə fahişənin ayağının altını öpür - bunlara nə deyəcəksiniz?

Bəs İraqın bombalanması? Ya da ki, baş örtüklərinə görə universitetdən qovulan tələbələr. Ya qlobal depressiya? Avropanın 80%-i bu dəqiqliqə depressiyadadır. Özləri də bilmirlər nəyə görə. Heç bir çıxış yolu yoxdu. Bütün psixoloqların məsləhətləri, Yoqa dərsləri, mənasız meditasiyalar, Tibet fəlsəfəsi, məsciddə yatıb məsciddə oyanan möminlər, komedyalar, Hollivud, MTV, seks, Havay adalarında keçirilən tətillər, Gucci, satanistlərin gecə ritualları, ezoterika, nəslili kəsilməkdə olan kenqurulara yardım fondu, kilsə mahnları, tanışlıq saytları, astral uçuşlar, ev heyvanları, hippilik, populyarlıq, pul - bunarın heç biri sizi xilas etməyəcək. Çünkü gözəl pəncərə təkcə şüşənin təmizliyindən yox, həm də mənzərədən asılıdır. Biz özümüz çox xoşbəxt ola bilərik. Amma əhatəmiz iyrənc olsa buna dözə bilmərik. Bütün sadaladıqlarım depressiyanın dərmanlarıdır. Amma bəzən xəstəlik elə ağır olur ki, cərrahiyəyə ehtiyac yaranır. "Böyük təmizləmə" başlanmalıdır. Biz insanlığı sağalda bilmədik. Xəstəlik qanqrenlə yavaş-yavaş bütün bədənə yayılır. Deməli çıxış yoluancaq amputasiyadır. Bu gündən etibarən biz radikallaşırıq. Hər şeyə qarşı. Heç bir güzəşt yoxdu. Heç bir qayda yoxdu. Gördüyümüz hər bir pisliyə qarşı bir mənalı döyüş. Bizə terroçu deyəcəklər. Amma uşaqların həmişə iynədən zəhlələri gedir. O biri otaqda sizin üçün qara köynəklər almışıq. Üzərində qırmızı dairənin içində ulduz işarəsi var. Bu işarə ilə biz bir-birimizi tanıyacağıq. Haqsızlıqlara qarşı mübarizənin planını sabah hər kəs yazıb gətirsin. Biz ən uyğunlarını seçib həyata keçirəcəyik. Artıq A hückuma başlayıb. Kim nədən narazıdır və onun qarşısını necə almağı təklif edirsə sabah bir kağıza yazıb gətirsin. Mənim özümdə də bir neçə plan var.

Bu sözlərdən sonra mən Abbasa dedim:

- Sual vermek olar?
- Buyur. Burda hər şey olar.
- Mən bir şeyi başa düşmədim. Sistemə qarşı döyüşməklə necə xoşbəxtliyə çıxməq olar ki? Dağıtmaq, sindirmaq - axı bu düz olmaz. Əslində düzəltmək lazımdır. Dağıtmaqla necə xoşbəxt ola bilərik ki?
- Sən cücənin nağılıni oxumusan? Bu çox qəribə bir nağıldır.

CÜCƏNİN NAĞILI

Biri var idi, biri yox idi. Balaca yumurtanın içində balaca bir cücə yaşayırıdı. Yumurtanın içində cücənin hər şeyi var idi. Yeməyi, onu qoruyan bəyaz divarlar, istilik, rahatlıq. Cücə yumurtanın içində xoşbəxt idi. O bu dünyani sevirdi. Sevinirdi ki, qaranlıq bir dünyadan belə gözəl ağ divarlı bir dünyaya gəlib. Cücənin öz evindən, öz aləmindən çox xoşu gəlirdi. Amma günlər keçdikcə cücə böyüyürdü, evi isə darısqallaşırıdı. Bir gün cücə o qədər böyüür ki, artıq yumurtanın içində yaşaya bilmir. Cücə qəribə bir tərəddüd keçirir. İçindən bir səs deyir ki, qır bu divarları! Cücə fikirləşir ki, axı bu divarlar mənim dünyamdır, mənim evimdir, mən onu necə qırırm? İçindəki səs yenə deyir: "QIR BU DİVARLARI!" Yenə cücə qorxur, axı bu divarları qırsa ona soyuq olar, həmişə onu qoruyan əzizləyən, rahat evini necə qırsın ?

İçindəki səs yenə deyir: "HEÇ NƏYİ DÜŞÜNMƏ, QIR DİVARLARI".

Cücə öyrəşdiyi qaydalarla yenilik arasında qalır. Sonda gücünü toplayıb özü öz evini qırmağa başlayır, özü öz dünyasını dimdiyilə parçalayıır. Onu qoruyan, əzizləyən, doğma divarları sindirir. Yumurtadan çıxmış cücə elə bilir ki, artıq ölüb. İndi onun əzabları gələcək. Amma cücə öz anasını görür, sonra özü kimi yumşaq, təmiz cüceləri, sonra yamyəşil çəmənliyi, sonra parlaq günəşti. Bütün bu cənnəti görəndən sonra sevinir. Sevinir ki, cəsarət toplayıb öz evini sindirə bildi. Yoxsa ömrü boyu darısqal qaranlıq divarların arasında boğulacaqdı...

Bəzən xilas olmaq üçün məhv etmək lazımdır

Mən Abbasın nə demək istədiyini indi başa düşdüm. Doğrudan da tarixə baxanda inqilablar insanlığa ancaq xeyir gətirib. Roma dağıldı - quldarlıq məhv oldu. Kəndlilər üsyən etdi - feodallar məhv oldu. Xalq birləşdi - monarxiya məhv oldu. Ətrafımızakı yumurtanı sindirmədan xoşbəxt ola bilmərik.

Azad gələndə məni kənara çəkdi:

- Anar, sənə maraqlı xəbərlərim var. Ayseli tapmışam.

Bu adı eşidəndə içimdən qəribə bir titrəyiş keçdi. AYSEL AYSEL AYSEL. Kaş hamı yox olaydı. Dünyada tək onunla qalaydım. Adəmlə Həvvə kimi. Onun mavi gözlərinə baxaydım. Ömrümün sonuna kimi onunla qucaqlaşış dalğaların səsini dinləyəydim. SEVGİ...

Ozon qatından tutmuş molekullara qədər hər şeyin sırrı açılmışdı. Amma sevgi hələ də dünya üçün ən böyük sırr olaraq qalırdı.

SEVGİ NƏDİR?

Niyə onun adını eşidəndə ürəyim titrəyir? Niyə onu qucaqlamaq istəyirəm? Niyə başqa qızlar gözümüzə yox olur? Niyə mənim özümdən zəif bir varlığı ehtiyacım var? Qızların sevgisini haradasa başa düşmək olar. Oğlan qızdan güclüdür, qüvvətlidir, onu saxlayır, əzizləyir, qoruyur. Qızın oğlana ehtiyacı var. Bu qəribə deyil. Amma oğlan nə üçün özündən zəif bir varlığı qorumaq istəsin ki? Niyə bizdən qat-qat gücsüz bir qızın qarşısında diz çökməyə hazırlıq? Necə olur ki, bir qızı sevirik, o birini yox? Bu nədən asılıdır? Gözəllikdən, xasiyyətdən, ağıldan, zövqdən, yoxsa hamısı bir yerdə? Bəlkə Allah qadınlara xüsusi bir sehrbazlıq verib və onlar bizi tilsimləyirlər. Sadəcə bunu özümüzdən gizli saxlayırlar ki, onlara etibarımız itməsin.. Bəlkə sevgi şeytan əməlidir, o bizi dəliliklər, ağılsız hərəkətlər etməyə vadə edir? Bəlkə də biz taleyimizlə qarşılaşırıq? Bəlkə sevgi heç yoxdur. Sadəcə o qədər hamı danışıb ki, biz də inanmışıq ki, doğrudan da belə bir şey var?

Amma nə də olmasa mən Ayselin adını eşidəndə ciyərlərimdə hava donub qalır, ürəyim daha tez döyünməyə başlayırdı. Buna mən sevgidən başqa ad verə bilmirdim. MƏN AYSELİ SEVİRDİM!!!

- Heyy, Məcnun, ay kişi, nə oldu sənə fikirə getdin? Eyy...Anar, Anar, kosmosda vəziyyət necədir? Siz bizi eşidirsiz?

- Hə Azad, Aysel haradadır? Bu dəqiqli gedirəm onu gətirməyə.

- Yox, özünə gəl. Bu bir az çətin olacaq. Sən Ayseli qaçırandan sonra div bir addım da qızdan uzaqlaşırı.

- Heç nə olmaz, mən o divə göstərərəm.

- Ay qardaş, mən əlimdən gələn köməyi eləməyə hazırlam. Amma bir az səbrli ol. O div sən girən kollardan deyil. Səni də, Ayseli də bir günün içində yox eləyər. Onu qaçıra bilməzsən.

- Bəs onda niyə deyirsən ki, Ayseli tapmisan?

- Onunla əlaqə saxlaya bilərsən. Aysel indi Divin villasında qalır. Onu heç yana buraxmırlar. Deyəsən qaçırılma prosesi Ayselin reytinqini qaldırıb.

- Azad, uzatma ürəyim üzüldü. Necə əlaqə saxlaya bilərəm?

- Villaya girmək mümkün deyil. Onu 7-8 cangüdən qoruyur. Ayselin telefonunu da əlindən alıbar. Amma biz həmin evin xadiməsini tapmışıq. Təmizlik işlərinə baxır. Çox vaxt Ayselin yanında olur. Həftədə 3 dəfə. Özü Adılgılın qonşusudur. Sən məktub yaza bilərsən. Biz xalaya demişik o da razılaşıb. Deyir ki, yaziq qızı zülm edirlər. Eşidəndə ki, onun sevgilisən iki əlli razı oldu. Sən məktubla əlaqə saxla. Hələ ki, onu çıxara bilməzsən. Amma bir azdan bizim gücümüz artacaq. Bu biqeyrətlərin hamisinin belini qıracağıq. Dünya gənclərin əlindədir. Bir azdan gənclər də bizim tərəfimizdə olacaq. Onda görəcəyik kimdi güclü.

- Düz devirsən. Məktubu Adilə verim hə?

- Hə, hə, Adilə ver. O çatdıracaq.

Sonra biz zala keçdik. Uşaqlardan kimsə yenə öz dördünü danişirdi. İşıqlar sönmüşdü. Hami diqqətlə dinləyirdi. “İstəmirdim ki, anam bilsin. Amma məktəbdə məni döyürdülər. Evdə deyirdim ki, yixilmişam. Axı desəydim anam məktəbə gələcəkdi. Hami mənə güləcəkdi həmişəki kimi. Onlar mənim uzun saçlarımı dolayırdılar. Mənə qızbibi deyirdilər”.

A bir çox əlifbaların ilk hərfidir. Finikiya mənşəlidir. Piramidanın rəmzidir. Xristianlıqda müqəddəs üçlüyü bildirir. A Pentaqrammda (İnsan və kainatın rəmzi olan – çevrədə beş güşəli ulduz) hər bir güşədə oxunur. Rəqəmsal anlamı “1”, potensial enerjidən aktuallaşmaya keçiddir. Xristian teologiyasında İsanın beş yarasının göstəricisidir. Yunanlarda Alfa hər şeyin başlanğıcı mənasındadır. Slavyanlarda A əlifbanın ilk hərfi olub “Mən”-i bildirir. Hinduların inancına görə “Aom “ kəlməsi dönyanın yaranmasına səbəb olub.

Lomonosova görə A məkanın sonsuzluğudur. Əlkimyada A hər bir şeyin əvvəlidir. Dəmiri qızla çevirir. Kainatın varlığıdır.

A – Ekonun simvoludur.

MƏKTUB

Salam Aysel, heç bilmirəm necə başlayım. Bu mənəm Anar. İnanırsan, qələmi götürənə qədər çox şey yazmaq istəyirdim, amma indi hər şey yadimdən çıxıb. İnana bilmirəm ki, səni tapmışam. Yadındadır, səninlə yolda fərqli cəmiyyətdən danişirdi. Bilmirəm necə oldu, amma mən elə bir yerə düşmüşəm ki, burada hamı tam biz istəyən kimidir. Heç kəs heç kəsdən sərr saxlamır. Hamı fərqlidir. Amma birlikdə hamı bərabərdir. Burda cəmiyyətin ədalətsizliklərinə qarşı mübarizə aparacaqıq. Kapitalizmin, demokratianın səhvlərini aradan qaldıracaqıq. Bilirsən biz təkcə öz ölkəmizi yox, bütün dünyani birləşdirmək istəyirik. İnsanları nə irqinə, nə dilinə, nə də millətinə görə bölgürük. Hər kəs insandır. Kommunistlərdən fərqimiz isə ondadır ki, biz Allaha inanırıq. Fərqi yoxdur hansı dinə mənsubdur. Əgər kimsə Allahın varlığına inanırsa bu bizim üçün bəsdir. Bir də hər kəsin fərqli olduğunu qəbul edirik. Burda mənasız insanlar yoxdu. Heç kəs maddi şeylərin dalınca qaçmır. Biz nə bahalı geyim istəyirik, nə də ki qır-qızıl. Bizim fikrimizcə dünyanın ən mənasız addımı qızılı qiymətli hesab etməsində olub. Ətrafımızda gənclər çoxalır. Dünyanı əxlaqsızlıq və cinayətlərdən xilas etmək istəyirik. Bizim başçımız var. Amma onu hələ görməmişəm. Elə bir insandır ki, heç kəs onun qarşısını ala bilməz. Onun böyük planı var. Amma heç kəs bilmir bu plan nədən ibarətdir. Cəmiyyət özünü HOST adlandırır. Hava Od Su Torpaq. Bunun dərin mənaları var. Bir məktubda yazmaq olmaz. Məqsəd köhnə sistemi tamam dağıdıb yerinə sistemsiqlik gətirməkdir. Tam Azadlıq. Sərhədlər yox, dillər yox. Biz hər kəsi bərabər edə bilməyəcəyik. Bu utopiyadır. 6 milyard insanı bərabər etmək olmaz. Lap pulu bərabər bölsək də, hüquqları bərabər bölsək də heç vaxt gözəl ilə çirkini bərabər edə bilməyəcəyik. Sosializmin ağılsız səhvi bunda idi. Heç vaxt gözəl ilə çirkin, uzun boy ilə qısa boylu, kök ilə ariq bərabər ola bilməz. Biz deyə bilmərik ki, hər kəsin gözü qara rəngdə olmalıdır. Kimsə yaşıl gözlə doğulubsa qaraya dəyişsin. Başqalarından gözəl olmasın.

Mənzərəni dəyişə bilməyəndə ona başqa cür baxmağa başlayırsan. Biz beynləri dəyişəcəyik. Biz düşüncəni dəyişəcəyik. Günəş üçün fərqi yoxdu kim varlıdır kim kasıb. O hər kəs eyni qədər işq verir.

Hava Od Su Torpaq da bu deməkdir. Onlar qədər fərqli bərabər. Bir-birini təkrarlamayan, sadəcə tamamlayan və heç biri digərindən üstün olmayan fərqli, amma bərabər ünsürlər. Evdə də məni bir az danladılar. Amma indi

hər şey yaxşıdır. Yəqin başa düşdün ki türmədən qaça bilmisəm. Bu da çox qəribə bir əhvalatdır. Eeee mən nə yazıram, Aysel, sevirəm səni, sevirəm səni, çoxx, çox, çox sevirəm. Dayana bilmirəm sənsiz. Balaca, çox darıxıram. Haralardasan? Necəsən? Səni çox sevirəm, ayrıldığımız gündən bir gecə də olmayıb ki, səni yuxuda görməyim. Görüşdüyümüz gündən əvvəl də bir gecə olmayıb ki, səni yuxuda görməyim. Sən həmişə mənim yanımda olmuşan. Səni həmişə sevmişəm. Səni tanımayanda da səni sevirdim. Başa düşürsən biz bir-birimizin yarıyıq. Adəmlə Həvva kimi. Biz bir-birimiz üçün yaranmışıq. Mən sənin üçün, sən də mənim üçün. Sənsiz bacarmıram. Bilmirəm səhərdən niyə başqa şey yazırdım. Bəlkə utanıram, bəlkə qorxuram. Sən doğrudan ordan qaça bilməzsən? Bağışla məni, biz gərək sərhədi keçməyəydik. Nə isə başqa yol tapmalı idim. Bağışla, indi səni qızıl qəfəsdə saxlayırlar. Bu mənim günahımdır. Canım, həyatım, bir az səbri ol. Mən səni xilas edəcəm. Hər şey yaxşı olacaq. Məktubunu gözləyirəm. Hər zaman sənin və yalnız sənin Anarın.. Sevgilərlə..

Bizim arzularımız yoxdu. Bizim hədəflərimiz var.

Biz tarixin sınma nöqtəsiyik.

Biz qorxularımızı ümidişlərimizin yanında basıldıq.

Bizim üçün dəyərli heç nə yoxdur.

Biz uça bilməyəcəyimizi dərk etmiş körpələrik.

Qasım yeddi il güləşlə məşqul olub. Sonra kikboksinqə yazılıb və Azərbaycan birinciliyini qazana bilib. Qasımın günü məşq etməklə keçirdi. Kikboksinqlə bərabər karate və aykido ilə də məşqul olurdu. Qasım pəzəvəng idi. Məktəblərində onun qədər cüssəli, sərt, güclü, yekəpər adam yox idi. Bütün sinif onun üzərinə düşəndə də hərəsini bir tərəfə tullayırdı. Qasımın atası idman federasiyalarının birinin başçısı idi. Ona görə direktor da Qasımdan çəkinirdi. Qasım istədiyi vaxt sinfin qapısını təpiklə açır, müəllimlərə hörmətsizlik edir, dostlarını söyür, qızlara söz atırı. Məktəbdə hamı ondan çəkinirdi. Neçə uşağın ağız-burnunu partlatmışdı. Neçə oğlanı bütün sinfin qarşısında sürütləmişdi. Onun yanında həmişə yaltaqlar olurdu. Ona yaltaqlanmayanlar isə ondan uzaq gəzməyə çalışırdılar. Amma bu gün Qasımın bəxti heç gətirməmişdi. Həmişəki kimi sinifdə kimisə lövhəyə çırpıb eşşək kimi təpikləmişdi. İndi də məktəbin tualetində əl-üzünü yuyurdu. İndi o özünü qəhrəman kimi hiss edirdi. Bilirdi ki, hamının ondan zəhləsi gedir. Amma heç kəs ona bir söz deyə bilməzdi. Bir azdan sinfə girib deyəcəkdi: "Bilirsınız mən kiməm? Mən çempionam. Dağıdaram hamınızı". Sonra da qızlara baxıb lovğalanacaqdı. O elə bilirdi ki, qızların kobud oğlanlardan xoşu gəlir. Çox təəssüf ki, bu doğrudan da belə idi.

Qasım əyilib əlini yuyanda birdən yanına nə isə batdı. Ani ağrıdan sonra Qasımın ayaqları əsməyə başladı, müvazinətini itirib düz unitazın qabağına yixildi. Onun qarşısında qara geyimdə qara kapüşonlu kiçik bir uşaq durmuşdu. Əlində də iynə var idi. Qasım ayağa qalxıb uşağın belini sindirmaq istəyirdi, amma bütün bədəni keyimişdi.

O əlini belə qaldıra bilmirdi. Onda Qasım uşağı söyleb qorxutmaq istədi. Amma dilini də tərpədə bilmədi. Uşaq onun yanında əyilib dedi:

- Ehh, Qasım Qasım... Nə pis zibilə düşdün hə? Bir azdan bütün məktəb biləcək ki, səni 11 yaşlı uşaq it kimi çırpıb. Vay-vay-vay, biabırçılıq olar ki. Görəsən qızlar sənə necə baxar? Ya sinifdə nə deyərlər? Bəs atan? Bəs məşqçin? Bax Qasım, mən çox ciddi adamam. Mənim boş-boş danışmaqdan xoşum gəlmir ona görə deyirəm. Bir də sənin kiməsə əl qaldırıldığından xəbərim olsa çox pis olacaq. Bir özünə bax, sən insan deyilsən e, eşşəksən, eşşək. Belə bir söz var ee deyirlər ki, eşşək sözündəki "ş"ların sayı həmin adamın eşşəkliyindən asillidir. Sən də çox eşşəşək adamsan. Elə bilirsən ki, güclə hər şeyi həll edə bilərsən. Bax, mən səndən 5 yaş balacayam. Amma sən unitazdan da dura bilmirsən. Yəqin maraqlıdır da bu necə olur? Mənim bir dənə kimyaçı dostum var. O da sənin kimi eşşəklərə qarşı maraqlı bir dərman fikirləşib. Onun bircə qramı dəridən keçən kimi bütün bədən 10 dəqiqəlik keyiyir. Sən artıq 3 dəqiqədir keyimisən. Bir azdan sənin immun sistemin zəhəri bədəndən çıxarmağa başlayacaq. Amma o vaxt mən artıq burda olmayıacağam. Yeri gəlmışkən dərmanı iynə ilə batırmaq məcburi deyil. Onu yeməyə də tökmək olar. Bir azdan biz onu balonlara yerləşdirəcəyik. Və bircə dəfə fisqırtmaqla nəfəsinə keçib səni bu vəziyyətə salacaq. Görürsən, mən səndən də pis oğlanam. Ən maraqlısı bilirsən nədir? İndi qapının ağızında bütün dostların sənin çıxmağıını gözləyir. Amma səndən qorxduqlarına görə bura girə bilmirlər. Bəlkə sən onları bu qədər döyməsəydin, biri girib səni xilas edə bilərdi. Ehh, Qasım. Ağlını başına yığ. Kapüşonun altından üzümü seçməyə də çalışma, onsuz da altdan maska da var. Əgər güclüsənsə gedib qoca nənələrə bazarlıqda kömək elə. Ya da ağac ək. Nə bilim, bir xeyrli iş gör. Başqalarına öz gücünü

göstərmə. Sən hər gün kimisə döyürsən. Bu gün isə özün döyülcəksən. Yox, mən səni döymək istəmirəm.

Hmm. Qasım, “küçələrə su səpmişəm” mahnisini eşitmisən?

Qasım donub qalmışdı. Onun səsi də çıxmırıldı. Həyatında ən çox güvəndiyi əzələləri onu dar gündə atmışdı. Qasım tək qalmışdı. Qasım ilk dəfə idi ki, gücsüzlükə üzləşirdi. Qara geyimli uşaq dedi:
- Ehhh. Deyəsən eşitməmisən. Nə isə. Yəqin bilirsən də tualetə niyə gəlirlər. Zəhmət olmasa unitazın üstündən çekil.

Qasım donub qalmışdı.

-Qasım, eşitmirsən işim var, unitazın üstündən çekil. Mmmmmmm

Qasımın gözləri bərəlmışdı. O qədər gərgin idi ki, ürəyinin döyüntüsünü də eşitmək olurdu.

Qasım tərpənə bilmirdi. Var gücü ilə hərəkətə gəlmək istəyirdi . Amma tərpənə bilmirdi.

- Qasım, dözə bimirəm, tökülürrrr, hmm. Qasım... Bax çəkilmirsənsə mənlik deyil. Mən işəyirəm.

Bu an Qasımın bütün 18 illik həyatı gözünün qabağından keçirdi. Qasım həyətin şefidir, Qasım məktəbdə hamını döyür. Bütün əzişdirdiyi sifətlər, bütün qazandığı medallar, bütün zərbələri, bütün məşqləri, biləyi ilə sindirdiği taxtalar. Hamısı. Hər şey. Bütün kişiliyi, mənliyi, qeyrəti, qüruru. Hər şeyi məhv olmuşdu... Qasım unitaz idi... Sidik onun sinəsinə töküür, arada üzünə sıçrayır, çənəsindən süzülürdü. O sidiyin iyini alır, istisini hiss edirdi. 15-cə saniyə Qasım üçün əbədi uzanmışdı. Bədənində hərəkətli olan bircə gözləri idi. Bir də onlardan axan yaşlar.

Uşaq işini bitirəndən sonra Qasıma diqqətlə baxıb başını yellədi.

- Eh Qasım, Qasım... İndi görürsən gücsüzlük nə pis şeydi. Mən day gedim. Başqa işlərim də var. Amma sözüm sözdür. Bir də görsəm ki, kiməsə əl qaldırmışan, biz eyni prosesi təkrar edəcəyik. Gələn dəfə lap istəsən video ilə. Məncə bütün məktəbə maraqlı olar. Yaxşı Qasım, sənin hələ 3 dəqiqən də var. Bir az da fikirləşə bilərsən. Mən getdim.

Qara kapüşonlu uşaq qapını açıb ayaq yolundan çıxdı. Onun dediyi kimi bütün sinif qapının ağızında gözləyirdi. Amma Qasım çıxmamış onlar içəri girməyəcəkdilər. Onlar Qasımın qanunlarını poza bilməzdilər. Onlar bilmirdilər ki, bir azdan Qasım ağlaya-ağlaya çıxbı evə gedəcək. Səhəri günsə sinfin ən sakit uşağına çevriləcək. Qasımın birdən-birə müsbət tərəfə necə dəyişdiyi onlar üçün həmişə sərr olaraq qalacaq.

Sənə inanan hər kəsi aldat.

Səni tərifləyən hər kəsi söy.

Bizi öldürməyən bizi gücləndirir.

Bizim gücümüz zəifliyimizi anlamağımızdadır.

Biz nə qəhrəmanlarıq, nə də ki ədalət döyüşçüləri.

Bizim döyüşümüz özümüzə qarşıdır.

BALU və SUTA

Mədrəsələrin birində Ağlılı Suta ilə Tənbəl Balu adlı iki şagird var idi. Suta dərslərini əla bilir, boş vaxtlarında mədrəsənin ətrafinı təmizləyirdi. Balu isə bütün günü yatır, dərslərini də oxumurdu. Bir gün Balu Sutaya deyir :

- Suta, iki üstəgəl bir neçə edir?

Suta cavab verir:

- Üç.

Balu gülüb deyir:

- Ehh, bu qədər dərs oxuyursan, yenə heç nə bilmirsən. İki üstəgəl bir beş edir.

Suta deyir:

- Yox, üç edir.

Balu deyir:

- Beş.

- Yox, üç.

- Yox! Beş.

Nə isə, bunların mübahisəsi uzanır, uzanır. Axırda başlayırlar dalaşmağa . Bir-birlərini yerdə sürütləyərkən müəllim içəri girir. Onları ayırib nə baş verdiyini soruşur. Ağlılı Suta əhvalatı danışır. Onda müəllim Sutaya deyir - sən cəzalanırsan. Keç otağına, üç gün bayır çıxma.

Bir həftə idi ki, Ayseldən məktub gəlmirdi. Çox darıxdım. Nigaran idim. Həm də o qədər maraqlı şey olurdu ki, hamısını Ayselə danışmaq istəyirdim. Biz fikirlərimizi, ideologiyamızı kiçik kağızlarda gənclərə paylayırdıq. Sayımız getdikcə artırdı. Məktəblərdə, universitetlərdə haqqımızda söhbətlər gəzişirdi. Gənclər çoxdan belə bir şeyin baş verməsini gözləyirmişlər. Onlar bu daxili boşluğu hiss edirdilər. Ona görə bütün ümidsizlər və tənhalar, romantiklər və sizofreniklər bizə qoşulurdu. Qərargah iki hissəyə bölünmüdü. Bir hissədə əvvəldən gələnlər idi. Bir hissədə isə təzə gələnlər yığışırıdı. Onlara ilk tapşırıqlar verilirdi. Birinci iş olaraq hər kəs küçədə tanımadığı bir adama yaxınlaşıb ona bütün həyatını danışmalı idi. İnsanlar çox vaxt bizdən çəkinirdilər. Elə bilirdilər ki, indi bu manyakalar onları bıçaqlayacaq. Hər birimiz Qara kapüşon geyinirdik. İsti havada qara köynəklərdə olurduq. Bizim işarəmiz isə qırmızı Pentraqramm idi. Lakin bu Satanistlərin Pentaqrammdan fərqli olaraq onun əksinə çevrilmiş forması idi. Bununla biz Şeytana və pisliklərə qarşı olduğumuzu bildirirdik. İkinci tapşırıq - etmək istədiyimiz lakin edə bilmədiyimiz bir şeyi etmək idi. Bu əslində daha maraqlı idi. Bəzən kimsə şəhərin mərkəzində dombalaq aşırıdı. Kimsə dərsin ortasında sevgilisinə çiçək bağışlayırdı. Kimsə gecə qəbirstanlığda yatırdı. Kimsə tanımadığı adamların toyuna gedib ürəkdən rəqs edirdi. Kimsə heyvan dükanından meymun alıb sınfə buraxırdı. Kimsə saçını qırmızı rəngə boyayırdı. Kimsə tatuj vururdu. Bu, içimizdəki uşağı yenidən oyadırdı. Bizi şəhərdə barmaqla göstərirdilər. Bəziləri bizi dolayırdı. Bizim onlara sadəcə yazığımız gəlirdi. Çünkü dolamaq artıq hər bir şeyi məhv olmuş insanlara məxsus xüsusiyyət idi. Evdə bizi danlayırdılar, küçədə söz atırdılar, məktəbdə cəzalandırırdılar. Amma biz fikir vermirdik. Növbəti tapşırıq dilənmək idi. Hər kəs bir gün dilənci paltarı geyinib şəhərin mərkəzində dilənməli idi. Bu bizim içimizdəki qüruru öldürdü. Başa düşürdük ki , bizim öz hörmətimiz yoxdu, yalnız paltarımıza görə bizi sevirdilər. Dilənən gün bir qız da mənə baxmadı. Hər dəfə nahar etdiyim kafeyə isə girən kimi qovdular. Mən yenidən girmək istəyəndə qoymadılar. Onda mən cibimdən 100 dollarlıq əskinəz menecərə göstərib dedim. Mənim pulum var. İcazə verin nahar edim. Amma qarşısında duran düdük mənim paltarımı göstərib dedi:

- Bağışlayın, mən sizi bu görkəmdə içəri buraxa bimərəm. Bu o biri qonaqlara qarşı mədəniyyətsizlik olar. Mən səsimi qaldırıb dedim:

- Mədəniyyətsizlik olar? Bəs o bar fahişəsinin çıldağ baldırlarını qaldırmağı mədəniyyətsizlik deyil? Ya o biri masada əyləşən bığlı daydayın əyilib ayaqqabısını silirmiş kimi fahişənin tumanına baxması mədəniyyətsizlik deyil? Ya o yandakı mavinin geydirmə döşləri mədəniyyətsizlik deyil? Ya sizin işçilərin pullu daydaylara hesabda atması mədəniyyətsizlik deyil? Bəlkə menyudakı yeməklərin bəzilərini üzbüzdəki ucuz kafedən alıb burda baha satmağınız da mədəniyyətsizlik deyil? Yoxsa burda eşşək kimi içib kişilikdən, namusdan, qeyrətdən, ana-bacıdan danışan qaqaşların evə gedib analarını söyməsi də mədəniyyətsizlik deyil?

Düdük, sözsüz ki, mənim danışdıqlarımdan heç nə qanmırıdı. Onun qulağının unitazı çoxdan tutulmuşdu. Heç bir sözün xeyri yox idi. Onda Azad məni kənara çəkdi. Mən bir az əsəbi idim. Azad dedi:

- Gel bura vaxtını boş insanlara sərf etmə. Bu dəqiqə nə qədər dostumuzun bizə, bu sözlərimizə ehtiyacı var. Sən isə qozbellərdən yapışmışan. Bunu bir dəfəlik yadında saxla.

A deyir ki, **Çürümüş odundan ocaq olmaz. Cavanların üzərində işləyin. Yüz əxlaqsızı düz yola gətirməyə sərf edəcəyiniz vaxtda min əxlaqlı da əxlaqsız olacaq.**

Mən yenə də mübahisə etmək istədim. Onda Azad mənə BALU və SUTA-nın hekayəsini danışdı.

“Ağlılı Suta əhvalatı danışır. Onda müəllim Sutaya deyir sən cəzalanırsan. Keç otağına, üç gün bayır çıxma”.

Hekayə bu sözlərlə bitir. Mən heç nə başa düşmürəm. Səbrim tükənir və soruşuram:

- Azad, nə mənasız nağıldı.

Azad deyir:

- Bu nağıl üç günlük nağıldı. Üç gün fikirləş...

3 gün sonra

Suta üç gün qaranlıq otaqda qalandan sonra müəllim qapını açır. Suta müəllimindən küsmüş halda ona tərs-tərs baxır. Sonra deyir:

- Müəllim, axı mən düz deyirdim. İki üstəgəl bir üç edir. Amma Balu deyirdi ki, beş edir. Sızsə düz cavab verdiyimə baxmayaraq məni cəzalandırdınız. Əslində isə siz Axmaq Balunu cəzalandırmalıyınız.

Müəllim cavab verir:

- Balu, ağılsızdır, ona görə səhv danişa bilər. Bir üstəgəl iki doğrudan da üçdür. Amma sən yüz faiz əmin olduğun bir şeyə görə mübahisə etdin. İndi de görüm hansınız daha Axmaqsınız?

Bizim həyat tərzimiz aksiom idi. Onun sübuta ehtiyacı yox idi. Azad nağılıın ikinci hissəsini üç gün sonra danişdi.

Bu gündən daha çətin tapşırıq başlayırdı. Bizə pislik edənlərə yaxşılıq edirdik. Yaxşılığı elə etməli idik ki, heç kəsin xəbəri olmasın. Onun özünün belə. Ortaya sual çıxırdı – Day nə mənası oldu?

Mənası da o idi ki, biz ona yaxşılıq eləməklə ona dərs vermək istəmirdik. Biz ona yaxşılıq eləməklə başqalarına nə qədər mərhəmətli olduğumuzu göstərmək istəmirdik. Biz onu vicdan əzabı çəkməyə məcbur etmək istəmirdik. Biz özümüzə əzab verirdik. Bu, ilahi bir mazoxizm idi. Bircə dəfə bunu etməyə çalışın. Hansısa bir əclaf adama yaxşılıq edin. Amma bunu heç kimə danişmayın. Üzdə hamı onu söyəndə siz də söyün. Amma altdan - altdan heç kəsin xəbəri olmayanda ona yaxşılıq edin. Məni dərsdə bir oğlan tez-tez dolayırdı, söyürdü. Oğlanın adı Zahid idi, çox axmaq uşaq idi. Hər dəfə söz atanda onu çırpmaq istəyirdim. Amma indən belə gərək hər pislik edəndə ona yaxşılıq edəydim. Birinci gün məni yenə söydü, evə gedərkən yolunun qabağına 10 manat atdım. Qıraqdan pulu necə sevinclə götürüyüñ gördüm. Səhəri gün o məni yenə doladı. Hırsımdən özümü güclə saxlayırdım. Amma yaxşılıq etməliydim. Universitetin həyətində hamidan gizli onun maşını silib təmizlədim. Bir gün məni hamının qarşısında itəldi. O gün gizlicə öyrəndim ki, sevdiyi futbol komandasının orijinal forması onun çoxdankı arzusu imiş. Abbasın köməyilə formanı tapdım, bağlamaya qoyub anonim olaraq Zahidin ünvanına yolladım.

Tək mən belə deyildim. Biz hamımız bu əzabı çəkirdik deyə dərdimiz bir az yüngülləşirdi. Bir həftə sonra A-dan xəbər gəldi ki, artıq bəsdir. Artıq edilən pisliklər heç tükümüzü də tərpətmirdi. Əksinə, sevinirik ki, buna görə həmin adama heç bir yaxşılıq etməməliyik. Bu hissin nə olduğunu sözlərlə izah edə bilməyəcəm. İstəyən özü yoxlaya bilər. Məndən sizə məsləhət, doğrudan peşman olmazsınız. Bütün bu vaxt ərzində biz həm fiziki məşqlər edirdik, həm də mənəvi səhbətlər edirdik. Xəstəxanalarda tanımadığımız xəstələrə baş çəkir, hal-əhvalları öyrənirdik. Yetimxanalara gedir, uşaqlarla saatlarla oynayır, gülməli tamaşalar düzəldib uşaqlara göstərirdik. Bu xeyriyyə deyildi. Bu yaxşılıq idi. Xeyriyyə bir az quru və soyuq olur. Bəzən elə adamlar uşaq evlərinə pul göndərir ki, həmin uşaqların saçlarına sığal çəkməkdən də iyrənir. Amma yaxşılıq tam ürəkdən olmalıdır. **Yaxşılıqda yazığın gəlməməlidir. Yaxşılıqda sevməlisən.** Sıralarımıza bəzi varlı uşaqlar da qoşulmuşdu. Onlar da öz pullarını əsirgəmirdilər. Tezliklə HOST işarəli avtomobilərimiz çıxdı. Bu işaretə Pentaqramm idi. Bəzi üzvlərimiz qruplar yaradıb musiqi bəstələməklə məşğul olurdular. Çünkü gəncləri kitabdan, qəzetdən çox musiqi cəlb edirdi. Tapşırıqlar getdikcə çətinləşirdi. Onları daxili mübarizə adlandırdıq. Bunların hamısı A-dan gəlirdi. Amma mən hələ də A ilə qarşılaşmamışdım. Rastlaşanlar da heç nə danışmındı. Deyirdilər ki:

- Hərənin vaxtı çatanda A özü ona yaxınlaşır.

MƏKTUB

Anar, inana bilmirəm. Bu doğrudan da sənsən? Mənə demişdilər ki, səni türmədə döyüb-döyüb öldürüb'lər. Qorxumdan ağlaya da bilmirdim. Damarımı kəsmək istədim. Sadəcə gücüm çatmadı. Sənin yanına gəlmək istəyirdim. Elə bilirdim ki, o dünyadasan. Amma qorxurdum özümü öldürməkdən. Canım, nə yaxşı məni tapa bildin. Anar, sevgilim, mənim günüm-gecəm yoxdur. Burda mənə zülm eləyirlər. Həyatimdə heç bir həvəs qalmayıb. Gözlərimin nuru solub. Üzümdə gülüş yoxdu. Həyatımın mənasını ilk məhəbbətimi tapıb itirdim, sonra yenidən tapdım. Səni bir daha itirsəm dəli olaram. Anar, o alçaq məni sevmir. Mən onun üçün sadəcə bir oyunağam. Neçə dəfə qaçmaq istəmişəm, amma evi möhkəm qoruyurlar. Həm də gedəsi bir yerim yoxdu. Hara getsəm məni tapacaqlar. Özün bilirsən ki, bu ev kimindir. Bilirsən onun əlində nə qədər adam, casus var.

Mən səni sevirəm. İlk baxışdan səni sevdim. Mənim Nağılim, mənim qara atlı cəngavərim. Mən səninəm. Yalnız sənin. Hər nəfəsim, ürəyimin hər döyüntüsü sənindir. Bəlkə bədənim başqalarının ola bilər, amma qəlbim sənindir. Canım, yalvarıram, ruhum yanındadır, cismimi də yanına apar. Mən burada daha qala bilmirəm. Mən sənə inanıram. Öpürəm ilk dəfə öpdüyüüm kimi. Sevirəm. Bu məktubu bu gecə qucaqlayıb yatacağam. Sənə çatanda sən də qucaqlayarsan. Bəlkə bir azca da olsa sənin istini duya bildim. Sevirəm, mənim ilk və son məhəbbətim...
Ayseldən Sevgilərlə

Bu məktub gələndə göz yaşlarını saxlaya bilmədim. Ayselin harada olduğunu bilirdim, Ayselin nə əzəblər çəkdiyindən xəbərim var idi. Amma ona heç cür kömək edə bilmirdim. Mənim nə yaşam vardı ki, təzəcə ayağa durmağa başlamış bir gənc. Amma o pəzəvəngin 40 yaşı vardi. Artıq nail ola biləcəyi hər şeyə nail olmuşdu. Mənim Ayseli qaçırası maşının da yox idi. Pulum da yox idi. Heç nəyim yox idi. Bircə HOST. Mənim dəli dostlarım. Onlar mənə kömək edərdilər. Amma sonrası necə olacaqdır? Axır əvvəl hamımızı məhv eləyərdilər. Çox böyük adam idi. Onun hələ polisləri demirəm, özünün şəxsi mühafizəçilər dəstəsi var idi. 40 nəfər, 50 nəfər peşəkar idmançı killer. Biz isə altmışa yaxın həyatından bezmiş gənc insan. Tankın qabağına dirmiqlə çıxməq olardı bu. Amma namusum da dözə bilmirdi. Mənim sevgilim onun əlindədir. Onun iyrənc nəfəsinə dözməyə məcburdur. Bu gün onun evinə cumub iki mühafizəçini öldürüb həyətə girə bilərdim. Amma sonra məni eyvandan güllələyərdilər. Əslində ən namussuz hərəkət bunu etmək olardı. Özümün güya ki, şəhidliyimlə təmizə çıxdırdım. Amma Şahzadəyə bundan nə xeyir dəyə bilərdi ki? O yenə də onun altında qalacaqdır. Nəsə başqa bir şey fikirləşməli idim. Nəsə başqa bir çıxış yolu. Həmin günlər çox pis hiss edirdim özümü. Amma kaş ki, onda biləydim bircə ayın içində nə qədər şey baş verəcək.

FAHİŞƏLİK

Bu əxlaqsız sənət lap qədimlərdən qalıb. Hindlilərdə, Babildə, ermənilərdə, eskimoslarda və digər xalqların tarixi yazılarında fahişəlik qürurla vurgulanırdı. O dövrlərdə bu xalqlar xüsusi məbədlərdə əxlaqsız qadınları saxlayırdılar. Həmin qadınlar ölkəyə gələn səyahətçilərlə yatırıldı. Bu adət həmin ölkədəki qonaqpərvərliyin göstəricisi idi. Misirdə fahişəlik ən müqəddəs peşələrdən biri olub. Hətta Misir Fironu Xeopsun ehramı onun qızının fahişəlikdən qazandığı pullarla tikilib. Fironun qızı ehrama qoyulan hər daşa görə quldarlarla bir dəfə yatırmış. Yəhudilərdə istənilən ata aldığı borc əvəzinə öz qızını bir müddətlik başqa kişilərə sata bilərdi. Qədimdən gələn bu ənənələr isə yalnız MUSA peyğəmbərin vaxtında qadağan olundu.
“Yer ləkə və çirkabla dolmasın deyə, qızlarını satma” (K. Levit. XIX)

BMT nin bu günü hesabatına görə isə dünyada 9.000.000 qadın fahişədir.

Abbas bir axşam iclasda dedi:

- Uşaqlar, A artıq bir neçə dəfə hücumu keçib. Burada gizli heç nə qalmasın deyə deyirəm. Mən özüm də daxil olmaqla beş altı nəfər bir neçə dəfə hücum etmişik. İndi isə bu işi bir az genişləndirmək lazımdır. **Boş-boş məsləhətlərlə, gic-gic tərbiyəvi verilişlərlə, həftədə bir dəfə məsciddə, kilsədə xütbələrlə dünyani xilas etmək olmaz. Biz onları onların silahı ilə öldürməliyik.** Cəmiyyətin birinci ən böyük problemi ailədir. Aslan sizə bu haqda danışmaq istəyir.

Aslan əlindəki kağızı qırğına qoyub sözə keçdi:

- Xahiş edirəm kimin ailəsində hər şey yaxşıdırsa əlini qaldırsın. Ya da kim ailədə hər kəsin xoşbəxt olduğunu bilirsə əlini qaldırsın. Hmm. Mən elə də bilirdim ki, heç kim xoşbəxt ailədə yaşamır. Bilirsiniz niyə? Çünkü xoşbəxt ailə qalmayıb. Xoşbəxt ailələr indi ancaq diş pastası reklamlarında olur. Əslində isə hər şey acinacaqlıdır. Statistikaya görə Azərbaycan kişilərinin 70 faizi arvadına xəyanət edir. Dünyadan isə heç danışmağa da dəyməz. Bəs niyə belə olur? Niyə ailələr dağılır? Əgər iki nəfər bir-birini sevib evlənirsə niyə ortaya xəyanət çıxır. Niyə kişi öz halal arvadı ilə olmaqdansa gedib pul verib başqa qadınlarla əlaqədə olur? Çox adı bir məntiqlə indi izah edəcəm. Əgər bu xəstəlikdirsə deməli bunun səbəbləri var. Qayidırıq kişilərin cavamlıq illərinə - Hər cavan oğlan çox qəribə bir adət ənənə olan bazlığa getməlidir. Bu onu kişi edir, bu onun artıq böyümüş sayılması deməkdir. Hər bir gənc bu yoldan keçməlidir. Bu kefdir ki? Bundan yaxşı nə ola bilər? Qırxca manata qadın sənin olur. Heç evlənmək də lazım deyil. Amma burda çürük bir məntiq var, oğlanın cinsi əlaqəsi kişilik, qızın cinsi əlaqəsi isə əxlaqsız sayılır. Niyə bu belədir? Niyə biz bir dəfə də olsun başqası ilə olmuş qızla evlənmək istəmərik? Amma oğlan istəyir min dəfə olsun yenə adı təmiz qalır. Çünkü kişidir. Belə 4 gözümüz aydın kişidir. Əgər qadınların əxlaqsızlığına görə onlara fahişə deyirlərsə bizim gözümüzdə fahişə ilə yatan da fahişədir. Necə oğlan eləcə də qız. **Biz evlənəndə qarşımızdakı qızın necə təmiz olmasını istəyiriksə qız da bizdən həmin şeyi istəyir.** Amma bu adətlərə görə səfəhlikdir. Kişi gərək arvadından qabaq bakırəliyini pozsun. Çox heyif ki, bizim xalqda kişilik düşməni yox fahişəni altına yuxmaqla ölçülür. Əslində cəmiyyətin bütün bələləri buradan başlayır. Bir dəfə bazlığa gedən oğlan sözsüz ki, bunu ikinci dəfə də istəyir. Sonra üçüncü dəfə. Qısa vaxtda bu vərdişə çevrilir. Artıq oğlan bir fahişənin deyil hər dəfə fərqli fahişələrin yanına gedir. Bir dəfə uzun boy, bir dəfə sarışın, bir dəfə qara, bir dəfə kök. Bir dəfə cavan, bir dəfə yaşılı. Bu evlənəcəyi günə qədər davam edir. Evləndiyi gün isə deyir - daha qurtardı, subaylığım sona çatdı... Belə yerdə biz deyirik ZIRT... Bazlıq sıqaret kimidir. İllərlə yatağından min cür qız keçən oğlan, necə birdən-birə birə qızla ömrünün axırına kimi öz seksual həyatını davam etdirə biləcək? Bəlkə birinci ay yox, bəlkə birinci il yox,

amma bir gün, bir cindir günün birində deyəcək mənim xanımım kökdü, görəsən arıqla yatsam necə olar? Və çoxdankı vərdiş yenidən başlayacaq. Ər artıq dostlarını evə qonaq çağırmaçayaq onlarla ya saunaya ya hansısa iyrənc bir kafeyə gedib bir iki zibilçə də aparacaq. Onların hər birinin evində həyat yoldaşları, uşaqları var. Amma kişilər də hərdən istirahət eləməlidirlər axı... Cox qəribədir ki, bu istirahətdən qadınlar eləyə bilməz. Onların başlarını da kəsərlər. Amma kişi kişidir də. Onun üzərində hologram var, xüsusi bir stamp var “Diqqət bu kişidir. Ona hər şey olar”.

Evdə tapılmayan ata uşaqlardan uzaqlaşır. Ərini tapa bilməyən analar mənəvi məhv olurlar. Onlar qocaldıqlarını hiss edirlər. Hər gün güzgüdə yeni qırış axtarırlar, hər gün artan kilolarına baxırlar. Onlar qocadır, onlar eybəcərdir, onlar yazıqdır. Beləliklə ailədə daxili bir kompleks yaranır. Ümidsizlik, özgəlik, ikiüzlülük. Ata öz dostları ilə ana öz rəfiqələri ilə uşaqlar da televizor ilə. Cəmiyyətin birliyi də elə ailədən başlayır da. Bizdə xalqı birləşdirməkdən, milləti birləşdirməkdən danışırlar. **Elə millətçi axmaqlara demək lazımdır ki, ay kişi heç ailəndə birlilik var ki, xalqı birləşdirirsən?** Soruşmaq istəyirəm sizdən uşaqlar, sizdə ailəvi şam yeməyi hər axşam saat neçədə olur? Toy və yaslardan başqa qohumlar nə vaxt bir araya gəlir? Nə üçün evinizdə maaş ciblərdə olur? Niyə ümumi bir yerə yiğilmir? Evdə gizlənəsi kim ola bilər ki? Ayda neçə dəfə ailəvi gəzintiyə çıxırsınız? Bəs əvvəllər valideynləriniz sevgili olanda gündə çıxıb gəzdikəri yerlərə indi niyə belə gec-gec gedirlər? Nəyə görə axşam televizor və qəzetlər ailəvi səhbətlərdən daha maraqlı olur?

Görürsünüz nə qədər ailə deppressiyaları var? Heç hiss etmisiniz ki, hər il Novruz bayramı, Yeni il daha maraqsız keçir? Hər il qar yağında buna daha həvəssiz baxırsınız. Elə bil hər şeyin mənəsi itib. Hər bir şey solub. İnsanlar bozlaşış, tündləşış, avtomatlaşış, robotlaşış. Əvvəller dənizə getmək maraqlı idi, indi bezdiricidir. Əvvəller meşəyə getmək maraqlı idi, indi isə adı gəlir. Əvvəller adı toyuq qızaranda da süfrədə daha dadlı görünürdü indi isə elə bil ki, köhnə ağ qara filmin içənə düşmüşük. Bəlkə bu Allahın cəzasıdır? Hə? Bəlkə bu Allahın cəzasıdır? Bəlkə o artıq əvvəlki kimi bizi yoxsullaşdırmaqla, xəstələndirməklə yox, sadəcə hər şəyə qarşı həvəssiz etməklə cəzalandırıb? Bəlkə Allah süfrədəki yeməyi yox elə bir başa iştahımızı əlimizdən alıb? Niyə biz bütün dinlərdə açıq aydın qadağan olunan fahişəliyə qarşı heç nə etmirik? Niyə dövlət cəmiyyətin özəyini çüründən, depressiyalara səbəb olan fahişəliyə qarşı heç nə etmir? Dövlət deyir bu cinayətdir. Allah deyir bu günahdır. İnsanlar deyir bu pisdir. Amma heç kəs heç nə etmir. Bəlkə biz başlayaq? Allah AİDS si də göndərdi amma bu insanlara xeyri olmadı. Biz elə zibillərik ki, ya gözümüz çıxmalıdır ya işığımız sönməlidir ki, baxmamalı olduğumuza baxmayaq. İndi əxlaqsızlığın fahişəxanaların, eyş işrətin qarşısını almaq üçün bunu ya oğlanlara qadağan etməliyik ya da ki, fahişələrə. İndi HOST ancaq bu yönədə gücünü birləşdirməlidir. Biz bunun qarşısını almalıyıq gələcək üçün. Evdə qalan bədbəxt analar, yazılıq bədbəxt uşaqlar, özləri ilə bacara bilməyən bədbəxt kişilər üçün. Şeytanın yolunu kəsməliyik. Ailələrin xoşbəxtliyi üçün.

Qadınların qiymətinin, hörmətinin artması üçün. Kişilərin artıq nəfsi kənara atıb başları ilə düşünmələri üçün. Ən nəhayət ailələrin sağlamlığı üzərində arzuladığımız sağlam cəmiyyəti qurmağımız üçün. A üçün. Onun qoyduğu yol üçün. Onun bizi burada birləşdirdiyi üçün. Onun arzusu olduğu üçün. Polislər fahişələrdən faiz alıb onları azad buraxırlar. **Əgər dövlət məni qorumursa mən dövləti qoruyaçağam.** Prinsip budur. Sabahdan Böyük Təmizləməyə başlayırıq. İştirak etmək istəyənlər qoşula bilər. Biz avtomobilərdə fahişələri tutub pul ilə alacaqıq. Sonra onları güya evimizə gətirilmiş kimi şəhərdən uzaq bir yerə sürəcəyik. Tutaq ki, Dərnəgül yoluna. Orada gecə heç kəs olmur, ancaq zavodlardı. Orada da bizi digər bir maşında 5 nəfər öz adamımız gözləyəcək. Yarımca saatə bu gözəlçələri o ki var döyürik. Onlara mərhəmət etmək lazım deyil. Sonra xüsusi hazırlanmış dəmir möhürlə yanaqlarına A hərfini qızdırıb basırıq. Bu onların üzündə ömrlük qalacaq rüsvayçılıq nişanı olacaq. Daha fahişələr gecələri min oyundan çıxıb səhərlər adam arasında rahat gəzə bilməyəcəklər, hamı onların üzündəki A-nı görüb əxlaqsızlığından xəbər tutacaq. Biz sabahdan başlayırıq.

Uşaqlardan biri soruşdu :

- Bəs nə üçün A hərfi?

- Əvvəller latin dilində “pozğun qadın” sözü bu hərf ilə başlayırdı. Hətta orta əsrlərdə zina etmiş qadınlara A hərfini boyunlarından asmağı məcbur edirdilər. Bununla o qadınlar camaat içində utanır və təmiz kişiləri aldadıb onlarla evlənə bilmirdilər.

Abbas da dedi :

- Hə, Azad düz deyir. Amma bu təkcə onunla bağlı deyil. Bunu A deyib. Bəlkə də o bununla artıq hücumu keçdiyini bildirmək istəyir. Bəlkə bu onun imzasıdır.

Adil qışkırdı:

- 100 faiz bu onun imzasıdır. Mən dünən onun köynəyində çevrənin içində A hərfinin olduğunu gördüm.

Aslan dedi :

- Çevrənin içində A? Bu ki Alfa və Omeqanın birliyi deməkdir. Bu rəmz sonsuzluq və bütövlük rəmzidir. Deyilənə görə Hz. İsa bu rəmzlə bilinirdi..

Bir dəqiqlik içəridə sükut yarandı. Mən ürəyimdə fikirləşdim ki, bəlkə İsa qayıdır? Amma bu fikir ani olaraq necə gəldisə elə də getdi. Hər halda İsa hara gəlsə də Azərbaycana gəlməz. Məni gülmək tutdu. Amma mən də

sabah axşam bu prosesdə iştirak etmək istəyirdim. Fahisələrə ölüm lazımdır. Nəinki döyülmək. Onlar cəmiyyətin bədənindəki xərçəng şishi kimidirlər. Hər yerdən çıxa bilər və insanı məhv edə bilərdi.

O səni öldürməmiş sən onu öldür

**Biz sonun əvvəliyik.
Bizim tərbiyəmiz bizə qarşı qoyuldu.
Bizim arzularımız bizə düşmən edildi.
Bizim azadlığımız bizim zəncirlərimizə çevrildi.
Bizim adımız qorxu ilə çəkilib nifrətlə unudulacaq.
Biz özümüzdən sonra heç nə qoymayacaq.
Biz tikməyə yox, sökməyə gəldik.
Bizə bağışlanma yoxdur, deməli biz azadıq.**

- Qəşəng oğlan, deyəsən bu gecə əylənmək istəyirsən? Mən necəyəm, xoşuna gəlirəm?
- Hə, pis deyilsən. 150 bəs edər?
- Hələ artıqlaması ilə, hara gedirik?
- Mənim evim var, indi boşdur. Otur maşına...

Biz çölün ortasında gözləyirdik. 10 dəqiqəyə Araz maşınla gəldi. Arxa qapını açıb fahişəni yerə tulladı. Biz onun yanına çatdıq. Fahişəyə heç nə deməyə ehtiyac yox idi. O özü bilirdi ki, nəyə görə onu döyəcəklər. Azad bircə cümlə dedi:

- Cındır, sənə görə neçə ailə dağılıb hə? Neçə qızə xəyanət olunub? Bax o qədər də dişin bu gün sınaq.

Uşaqlar onu vururdular. Mən vura bilmirdim. Ürəyim gəlmirdi bəlkə. Bilirdim ki, zibildir, fahişədir. Amma əlim gəlmirdi. Uşaqlar isə bütün acıqlarını ondan çıxırdılar. O vaxta kimi başqa maşında Adil qız gətirmişdi. Onu da maşından yixib vurmaq istəyəndə o qaçıdı, mən onun saçından yapışb yerə cirpdim. İlk dəfə idi fahişəyə əlim dəyirdi. Mən indi başa düşdüm ki, bu doğrudan da insan deyil. O nəslimi söyməyə başladı. Mən də təpiyi ağızının üstündən ilişdirdim. Onu öskürək tutdu. Nəfəsindən spirit və nikotin iyi gəlirdi. Yarı çıarpaq bədəninə zərbələr endirirdik. Uşaqlar onu da əhatə etmişdilər. Mən o biri fahişəyə yaxınlaşdım. Onun sağ yanağında qırmızı yanıqla "A" yazılmışdı. O bizə baxırdı. Amma qara kapüşonda olduğumuzdan üzümüzü seçə bilməzdi. Biz onlara dərs verirdik. Onlar bir də çətin bu işlə məşğul olsunlar. Amma bizim dayanmaq fikrimiz yox idi. Böyük təmizləmə başlamışdı. Və A- nin planları həyata keçirdi. Həmin gecə biz səhərə kimi 7 fahişəni möhürlədik. Kimsə deyə bilər ki, onlar da insandır. Nə olsun fahişədlər, onunların da öz hissələri, öz arzuları var. Bəlkə də içdə yaxşı insandırlar. O adamlara demək lazımdır ki, onda türmələrdəki manyakları da azadlığa buraxın da, onlar da insandır. Arzuları, hissələri var!

**Bizim üçün zaman donub.
Biz günahlarınızın cəzası yiq.
Bizi cinayətkar adlandıracaqınız, amma biz sadəcə özümüzü axtarırıq.
Sizi insanlar adlandırırdıq.
Amma siz sadəcə insancılığınızı gizlədirdiniz.**

Həmin həftə bu işi bir az da peşəkarlaşdırıldıq. Artıq avtomobili fahişəxanadan bir az uzaqda saxlayırıq ki, heç kəs maşının nömrəsini görə bilməsin. Çalışırdıq ki, bir gecədə möhürləyəcəyimiz fahişələrin hamısı eyni yerdən olsun. Əgər bir gecədə bir neçə pritona getsəydiq onda xəbər tez yayılardı amma təsiri az olardı. Bu dəfə biz bir avtomobildə 4 qız gətirirdik. Deyirdik ki, evdə ad günüdür dostlarımızın yanına aparırıq. Avtomobilin nömrəsinin üzərinə isə xüsusi zərli məhlul tökmüştük. Adı gözlə heç nə görünmürdü. Amma nömrələrin yanına ultrafiolet rəngli kiçik lampalar qoymuşduq. O lampa yananda zərlər parıldayıb və nömrədəki rəqəmləri seçmək olmurdu. Bu çox effektli üsul idi. Lampa o qədər kiçik idi ki, polislər onu nömrənin qıraqında görə bilmirdilər. İşığı yandırmaq üçün düymə isə sükanın yanında yerləşirdi. Görəndə ki, polis gəlir tez o işığı söndürürdük.

Polisin heç xəbəri də olmurdu ki, bizdə belə bir şey var. Əsas odur ki, fahişələr maşının nömrəsini görməsinlər. Bundan başqa Abbas xüsusi bir məhlul vermişdi. Bu məhlul kiçik iynələrin ucuna sürtüldü. Kimə batsayıdı həmin adam on dəqiqəlik tərpənə bilmirdi. Fahişələrin üzünü yandıranda biz bundan istifadə edirdik. Onların iniltisi bütün aləmi bürüyürdü. Yanmış insan ətinin iyi qədər iyrənc bəlkə heç bir şey ola biləməzdi. Amma mənə bu ləzzət eləyirdi. 10-ca günün içində biz bəlkə 100-dən çox fahişəni eybəcər günə salıb cəzalandırılmışdım. Onları bu sıfətlə heç bir kişi götürməzdi. Bakının ən məhsur qəzetləri bu xəbəriləri yazırıdı: Bakıda gözlənilməz bir ekstremlizm. Fahişə ovuna çıxan kimlərdi? Görəsən onlar hansı xarici təşkilat tərəfindən yönləndirilirlər? Bu skinhedlərdi yoxsa radikal İslamçılar? Bu Vəhabilərdi yoxsa MTN agentləri? Kütləvi zorlama müxalifətçilər tərəfindən edilir yoxsa dövlətin gizli planıdır?

Bizim haqqımızda isə heç nə yox idi. Çünkü biz çox kiçik bir qrup idik. Heç kəs düşünə bilməzdi ki, 60 nəfər gənc bunu edə bilər. Həftənin sonu üçün qəzetlərin birində fahişəlik statistikası göstərilirdi. Son həftə ərzində fahişələrin sayı 40 % azalmışdı. Bu inanılmaz göstərici idi. Fahişələr tanımadıqları adamlarla getməkdən qorxurdular. Bəzi qəzetlər və televiziyyada ayrı-ayrı şəxslər bu hadisəni rəğbətlə qarşılıyırdılar. Yeni həftə başlayanda isə cəmiyyət artıq bunu tamamilə müsbət bir hadisə kimi qiymətləndirdi. Qəzetlərdə “Millətin namusu oyandı”, “ƏXLAQSIZLARA ÖLÜM”, “Mənim arvadım fahişəmiş ki? Üzdə möhür var” kimi müxtəlif məqalələr dərc olunurdu. Biz artıq qızları maşınlara mindirmir elə onların pritonlarındaca, öz yataqlarındaca bircə dəfə iynəni batırıb onları keyidəndən sonra bığağımızı çıxarıb üz gözünü cırıq-cırıq edirdik. Səsləri də çıxmadığına görə hər şey çox sakit keçirdi. Bundan sonra biz özümüz qəsdən onların eybəcər hala düşmüş bədənlərinin şəklini ya da videosunu çəkib mətbuat orqanlarına anonim bağlamada göndərirdik. Onlar da ki, ölü sensassiya üçün. Bu xəbər tezliklə bütün ölkəyə yayılırdı. Şəkillər bütün qəzetlərdə çıxırdı. Videolar saytlara yerləşdirilirdi. “A” hərfini onlar müxtəlif cürə yozurdular. Bəziləri deyirdi ki, bu İslam terrorçularıdır. “A” isə Allahu Akbar kəliməsinin qısa rəmzidir. Onlar bu fahişələri Qurban edirlər. Bəziləri yazırıdı ki, “A” Antixrist deməkdir. Bu şeytanpərəstlərin işidir. Bəziləri bunu Masonlarla bağlayırdı. Bəziləri feminist qadınların planı kimi qələmə verirdi. Çünkü feminist qadınlar da həmişə fahişəliyə, qadının kişidən aşağı bir varlıq kimi alınıb satıla bilməsinə qarşı idilər. Amma Azərbaycanda heç feministlərin birliliyi də yox idi. Ən maraqlısı isə o idi ki, bizim bu işimizdən on gün sonra A fahişələrə qarşı təmizləməni qadağan etdi. Çox qəribə idi. Hər şeyin yaxşı getdiyi bir vaxtda, biz yavaş-yavaş dünyani dəyişirdik. Amma A qəti olaraq bu işi unutmağımızı və tamam başqa bir işə keçməyimizi tələb etdi. Mən Adildən soruşanda ki, bəs niyə belə oldu. Adil dedi :

- Anar bircə həftə gözlə özün görəcəksən.

Sonra mənə Ayseldən gələn növbəti məktubu verdi.

MƏKTUB

Anar haralardasan? Niyə heç nə yazmırsan? Yoxsa məni belə tez unutdu? Sənsiz bacara bilmirəm. Bəlkə səni görməsəydim indi mənə daha yaxşı olardı. Mən əvvəllər elə bilirdim ki, əsl sevgi yoxdur. Ona görə də bu haqda heç fikirləşmirdim. Ancaq musiqidən, incəsənətdən fikirləşirdim. Amma indi sevgi bütün qəlbimi doldurub. Səndən başqa heç kimi fikirləşə bilmirəm. Məni xilas elə. Məni bu əclafın əlindən qurtar.

MƏKTUB

Aysel, bağışla məni. Sadəcə nə yazacağımı bilmirəm. Nə yazım sənə? Yazım ki zəifəm, heç nə bacarmıram? Yazım ki, 10 gündür səni necə xilas edə biləcəyimi düşünürəm amma heç nə ağlıma gəlmir? Yazım ki, sənin şahzadən gücsüzün birimiş? Nə yazım, canım? Ürəyim partlayır. Bilmirəm səni necə çıxarım ordan. Boş-boş sevgi sözləri yazmaqla da heç nəyi dəyişə bilmərəm. Beş dəfə sənin evinin yanından fırlanıb keçmişəm. Ev hər tərəfdən qorunur. Mən heç cürə səni oradan çıxara bilmərəm. Indi bu dəqiqə də gözlərim dolub. Hər gecə. Hər gecə sənin onunla bir yatağa uzandığını təsəvvür edəndə yastığımı yumruqlamağa başlayıram. Hər gecə istəyirəm ki, bir silah tapıb sizin evə hücum edim. Amma bu uşaqlıq olar. Səni bu cür xilas edə bilmərəm.

Başqa yol tapmalıyam. Məni bağışla...

Bir həftə sonra Adil hamını zala yığıb dedi:

- Yəqin hamıya maraqlı idi, niyə A bizi dayandırdı? Mənə də maraqlı idi. Bu gün mən başa düşdüm. Buyurun qəzetlərə baxa bilərsiniz.

Biz də qəzetləri bir-birimizə ötürməyə başladıq.

“Fahişə ovu davam edir, dünən daha 5 fahişənin üzü möhürlənib. Fahişələr bu haqda heç nə danışmaq istəmirlər. Onlar daha çox polislərin niyə bu işə qarışmadıqlarından şikayələnirlər. Əslində yəqin ki, dövlət özü də onlara qarşı mübarizə apardığı üçün **Oğrudan oğurlamaq oğurluq deyil prinsipinə** əməl edirlər. Düzdü bir

çox Avropa təşkilatları və İnsan hüquqları ilə bilavasitə bağlı olan bir çox orqanlar bu işi cinayət və qanunsuzluq adlandırıb. Amma konkret olaraq bu işə qarşı heç bir tədbir görülmür”.

“Bu həftə ərzində daha 8 fahişə cəzalandırıldı. Xalqın yeni qəhrəmanları, qaçaqları bu dəfə də namussuzluq və əxlaqsızlığa qarşı mübarizəni davam etdirirlər”.

Bu xəbərlər bizi bir az çətinliyə salmışdı. Mən Adilə dedim:

- Axı bu həftə biz heç nə etməmişik? Bu nə məsələdir?

Adil əlini əlinə vurub gülməyə başladı:

- Bəs A bilmir nə edir? Görürsünüz, bu işləri biz etməmişik, artıq hansısa ayrı-ayrı gənclər də bu işə qoşulublar. Mən deyirdim ki, bizim kimi düşünənlər çoxdu, sadəcə onları bir araya toplamaq lazımdır. Bu işin bizlə heç bir əlaqəsi yoxdur. Bununla həm də bizim izimiz itəcək. Biz insanlara problemdən çıxış yolunu göstərdik. Onların gözü açıldı. Gördülər ki, bununla fahişəliyin sayı azalır. Gördülər ki, dövlət də bu işlə bağlı susur. Heç kəs buna görə cəzalanmır. Ona görə də bizim işimizi indi başqaları davam etdirəcək. Bizimsə daha böyük işlərimiz var.

Sonra Adil universitetlərdən danışdı. Tələbələrin arasında birliyin olmaması onları qoyun sürüsünə çevirirdi. Universitetlərdə rüşvət baş alıb gedirdi. Amma bunu dayandırmağın yolu vardı. Biz bölünüb müxtəlif universitetlərdə gənclərlə görüşüb onları mübarizəyə səsləyirdik. Onlar da təhsillərindən və artıq qocalmış müəllimlərdən narazı idilər. Yeni nəsil, savadsız nəsil yetişirdi. Bəzi müəllimlər ümumiyyətlə keçdiyi dərsləri bilmirdi. A deyirdi ki, **əsl müəllim bilmədiyimizi öyrətməməli. Əsl müəllim hər kəsin içində olan gizli istedadı üzə çıxarmağı bacarmalıdır.**

Amma buradakı müəllimlər sadəcə öz mühazirələrini oxuyub dərs saatlarını yola verməklə məşqul idi. YOLA VERMƏKlə. Bizim cəmiyyət belədir. Hamı bir-birini yola verir. Müəllim şagirdi, şagird müəllimi, uşaq valideyni, valideyn iş yoldaşlarını, onlar müdirlərini, müdirlər yol polislərini, yol polisləri nazirləri, nazirlər Prezidenti, Prezident dövləti, dövlət Avropanı, Avropa Amerikanı, Amerika Roma Papasını. O da sadə camaati yola verirdi. Hərdən bir müəllimin sinifə girib bütün uşaqları təhqir etməsi elə gülünc olurdu ki, adam bilmirdi uşaqlara yazıçı gəlsin yoxsa desin ki, elə bu cür qoyun uşaqlara belə də lazımdır. Bu lap qoyun sürüsü ilə canavarı xatırladırı. Bir canavar bir qoyundan güclüdür. Bir canavar 10 qoyundan da güclüdür. Amma bir canavar 100 qoyundan güclü ola bilməz. Onlar canavarı ayaqlarının altına salıb sürüyərlər. Hərəsi canavara bir təpik vursa canavar cırıq-cırıq olar. Amma bu heç vaxt olmur. Çünkü qoyunlarda birlik hissi yoxdur. Hərə ancaq öz canının sağlığını güdür. Ona görə də canavar bir sürüyü parçalayıb gedir. Burada da bir müəllim bir sürü tələbəni parçalayırdı. Amma biz onlara maraqlı bir təklif vermişdik. Tutaq ki, bir müəllim tələbələrdən rüşvət alır, dərs keçmir, təhqir edir, əxlaqsızlıq edir. Elə müəllimdən rektora şikayət etmək lazımdır. Amma bunu etmək üçün cəsarət gərəkdi, çünkü həmin müəllim rektorun yaxın dostu da ola bilər. Şikayət edən tələbə isə min cür bəhanə ilə qovula bilər. Yəni hər bir tələbənin haqqını tələb etməməsinin səbəbi qorxmasıdır. Çünkü müəllimlər onları həmişə imtahanlarda kəsə bilərlər. Ona görə də heç kəs buna cürət etmir. Amma biz bir universitetdə olan problemlərin həllində başqa bir universitetin tələbələrindən istifadə edirdik. Tutaq ki, Bakı Dövlət Universitetinin tələbələri İqtisad universitetindəki rüşvətxor müəllimlərin qarşısına çıxıb onlara təzyiq göstərirdilər. Belə olanda İqtisad universitetindən onları heç kəs qova bilməzdi, çünkü onlar orada heç oxumurdular. Onları heç kəs orada tanımadı. Eləcə də başqa universitetlərdə ya məktəb uşaqları ya da universiteti bitirmiş məzunlar mübarizə aparırdılar. Xüsusi qruplarla rüşvət alan müəllimlərin rüşvət almasını gizli videoya yazırıq, onların təhqirlərinə qarşı döyüb qaçırdıq, ya hədə-qorxu gəlirdik. Bizim üstünlüyüümüz onda idi ki, biz tələbə deyildik. Həmin universitetdə tələbə deyildik. Ya da ki həmin məktəbdə. Ona görə də bizə heç kəs heç nə edə bilməzdi. İstədiyimiz vərəqələri siniflərdə paylayıb istənilən axmaq müəllimin dərsini pozurduq. Getdikcə bu uşaqlarda da daxili bir ayılmaya gətirib çıxarmışdı. Onların gözlərinin qabağında it kimi qorxuqları rüşvətxor, qiymət kəsən, xəbərci bir müəllimin mühazirəsi zamanı sinif qapısını iki qara geyimli oğlan açıb həmin kişinin başına bir verdə qırmızı rəng töküb qaçandan sonra aləm dəyirdi bir-birinə. Ya başqa bir müəllimin otağına göndərilən anonim hədiyyə bağlamasının içindən iylənmiş balıq başları, hörümçəklər çıxırdı. Rüşvətxor müəllimlərin adı divarlarda böyük söyüşlərlə yazılırdı. Onların avtomobilərinin təkərləri boşaldılırdı, qapıları mixla cızılırdı. Bəzən həmin müəllimləri liftdə öz dərmanımızla keyidib anadangəlmə soyundurub dəhlizə buraxırdıq. 70 yaşlı qoca kaftar kişilər lüt eybəcər bədənləri ilə bütün tələbələrin qarşısında ələcsiz qalırdılar. Hərdən biz uşaqlara bəzi fəndlər öyrədirdik. Məsələn istənilən sinifin döşəməsindən bir kiçik parketi qaldırıb içinə iki yumurta qoymaq kifayətdir ki, səhəri gün həmin sinifdə dərs keçmək mümkün olmasın. Sinfi elə iyrənc iy bürüyürdü ki, heç kəs bu iyə tab gətirə bilməzdi. İki yumurtanı 10 yumurta ilə əvəz etdikdə isə ümumiyyətlə düzülməz bir şey olurdu. Amma ən yaxşısı bunu zəhləniz gedən müəllimin otağında edin. Yumurtanı hər yerdə gizətmək olar. Masanın siyirtməsi, şkafın arxası, vazarın içi. Onsuz da iyn haradan

gəldiyini müəyyənləşdirmək çox çətin olur. Amma yenə də ən effektli mübarizə roqatkalar idi. Biz qurğusundan kiçik daşlar hazırlayırdıq. Onları roqatkadan atıldıqda çox ağridırı. Çox vaxt qanadırdı. Bir neçə güllə həmin insanın bütün həftəsini ağrılarla keçirməsinə səbəb olurdu. Amma içimizdən yalnız 10 nəfərdə tapanca vardi. Mən də bu siyahıda idim. Bu tapancaları Abbas Koreyadan sıfariş etmişdi. Onların üstün cəhəti o idi ki , tapancalar iki hissədən ibarət idi. Birinci hissə adı əl fənəri digər hissə isə alışqan idi. Lakin bunlar xüsusi olaraq elə düzəldilmişdir ki, onları birləşdirəndə tapanca alınır. Həmin tapanca alışqanın qığılçımı fənərin içindəki boşluqda yerləşən atıcı dəməri hərəkətə gətirirdi. Güllələrsə lap adı xırda daşlar da ola biləri. Onlar çox bərk ağridir, yaralayır, başa tuşlandıqda isə öldürə də bilərdi. Həm də səssiz idilər. Amma hələ ki, heç kəsi öldürmək lazımdır deyildi. Ən müsbət cəhət o idi ki, bu Koreya tapancaları yalnız bizim üçün buraxılmışdı. Abbasın köhnə tələbə yoldaşlarından biri orada oyuncaq zavodunun sahibiydi. Tapancanı da özü kəşf etmişdi. Polislər tutsaydı heç vaxt buna görə cəzalana bilməzdik. Çünkü bu qurğuları birləşdirmək çətin məsələ idi. Heç kəsin ağlına gələ bilməzdi ki, onları birləşdirmək olar. Çünkü materialları da rəngləri də, firmaları da fərqli idi. Xüsusi instruksiya isə yalnız bizdə idi. Həm də onları birləşdirmək çətin olsa da bir-birindən ayırmaga bircə saniyə bəs edirdi. Bircə toxunuş. Və iki fərqli əşya. Bu tapancalarla şəhərin mərkəzində gəzirdik. Xoşumuza gəlməyən bütün hadisələrə öz təzyiqimizi göstərirdik. Hansısa qeyrətlə bir kişinin qızı dalı-başı açıq-saçıq gəzməyə çıxanda, dalını burcunda-burcunda gedəndə birdən dik atılır. Sonra yanından qan axmağa başlayır. Bu çox kiçik bir yara onun bütün xarizmasını pozur. Camaatı cəlb edən yarı açıq dalındakı yarasından yapışib ətrafına baxır. Bunu kim etdi? Axı şübhəli heç kəs yoxdu? Elə həmin an ikinci bir güllə çılpaq baldırından dəyir. Qız bu dəfə aradan çıxmaga başlayır. Biz isə yoluń qırğındakı kafedə gülüşürük. Çünkü bu bizim xoşumuza gəlir. Azad bu dəfə barmağı ilə yoldan keçən "mavi"ni göstərir. Biz tapancalarımızı hazır edirik. Bəzən hədəfimiz adı oğlanlar da olur. O oğlanlar ki bütün günü şəhər mərkəzində sülənib qızlara söz atırlar. Bu xüsusi bir fəsilədir. Biz onları "Ə" adlandırırıq. "Ə" yox, "ƏƏƏ". Bu uşaqlar avaralar, bekarlar, qanacaqsızlardır. Onlar fahişələrdir. Yəni ki, bütün qadınlara fahişə kimi baxanlar. Onlar üçün ana, bacı, dost anlayışı yoxdur. Onlar çox vaxt məhəllə uşaqları olur. Çaqqallar kimi dəstə ilə gəzirlər. Tək olanda heç birinin səsi çıxmaz, bir yerdə onlar bütün dünyadan öz axmaqlıqlarının acığını çıxməq istəyərlər. Ona görə özlərindən varlılara söz atır, özərindən ağıllıları təhqir edir, bütün qızların dalınca düşüb onların da nifrətini qazanırlar. Belə çaqqallara görə çox vaxt şəhərdə gəzənlərin əsəbləri pozulur. Onlar cəmiyyətə heç bir xeyri dəyməyən avaralardır. Əvvəlcə bizim sıralarımızdan bir nəfər onlara yaxınlaşır və söhbət təxmini belə olur.

- Salam uşaqlar, bayaq yoldan iki qız keçdi ee, siz onlara niyə söz atdırınız?

Böyükləri tək gələn oğlana baxıb xox gəlməyə başlayır:

- Ala , sən kimsən ki, o qızlara atviçatsan?

Bizim uşaq səsini qaldırmadan cavab verir.

- Qardaşlar, axı o qızların geyimləri də ədəbli idi, özləri də kiminsə bacısıdır, anasıdır bəlkə. Niyə söz atırsınız ki?

Bizim uşağı sakit olduğunu görəndə çaqqallar məzələnməyə başlayır:

- Uç burdan , uşaxx.. Bizə ağıl öyrədənə bax.

Onda bizim uşaq qırğıga çəkilib deyir:

- Vurmayın məni yoxsa bacılarımı deyərəm gəlib sizi döyərlər.

Bu sözdən çaqqallar qaqqıldamağa başlayır.

- Buna bax ee , bacılarımı deyərəm. He he he.

Sonra bizim uşaq çıxıb gedir. Axşam üstü çaqqallar bir-bir evlərinə dağlışında bizim qızlar işə başlayır. Hə yadımdan çıxmışdı deyim ki, HOST-da indi qızların sayı artıb. Biz tez-tez idman zallarına gedib qızları HOST-a cəlb edirdik. Karate ilə məşğul olan 15-ə yaxın qızımız var. Onlara "mələklər" deyirik. Axşam çaqqallar evlərinə gedəndə bizim mələklər onları əhatəyə alır. Mələklərimizdə beşbarmaq, taxta, daş, şüşə, bıçaq və başqa soyuq silahlar da olur. Həmin axşam çaqqallar eşşək kimi döyüür. Onlar üçün bundan pis heç nə ola bilməz. Çünkü qızı döyülmək ümumiyyətlə inanılmaz bir rüsvayılıqdır. Onlar içdən sınırlar. Həm də bizim mələklər bərkir. Sözsüz ki, biz onları tək qoymuruq. Biz həmişə özümüz qiraqdan baxırıq. Qızlara kömək lazımdır. Gələndə biz hücuma keçirik. İslərimizi görəndən sonra hamımız maşınlara doluşub qərargaha gedirik. Orada günün hesabatı yazılır. Bir gün ərzində kimə nə yaxşılıq etdik. Hansı pislikləri aradan qaldırıq. Ertəsi gün isə xəbərlərdə bizim haqqımızda danışırlar. Bu bizim çoox xoşumuza gəlir.

Məktub

Aysel, bir azca da döz. Özünü öldürüb eləmə. Qaçmağa da çalışma. Deyəsən səni oradan çıxarmağın yolunu tapmışam. Mənim məktubumu gözlə. Heç nə eləmə.

Sənin tabe olduğun qanunları sənin kimi insanlar yazır.

Sən onları sevirsən, sən onların təsirindəsən.

Sən onlardan qoruxursan, onlar səni sevir.

Onlar səni sevirsə deməli səni məhv ediblər.

Kazım dayının çoxlu pulu var idi. Yaziq Kazım dayı ömrü boyu əziyyət çəkib bir təhər üzə çıxa bilmədi. Kazım dayı yaxşı adam idi. Qohuma-qardaşa əl tutardı, yetimləri oxudub adam eləyərdi. Oğlu Qoşqar isə atasına oxşamırıldı. Qoşqar doğulandan pul içində olub, əzab-əziyyətdən xəbərsiz idi. Qoşqarın günü gecəsi barlarda, restoranlarda, cimərliklərdə keçirdi. Dostlarının yanında lovğalanıb, kasıblara yuxarıdan aşağı baxan Qoşqar atasının gül balası idi. Amma atası ona heç nə demirdi. Çünkü Kazım dayı Qoşqarda öz itirdiyi cavanlığını görürdü. İstəyirdi ki, oğlu gəncliyin dadına baxsın, kef eləsin, əylənsin. Oğlunun yaşında o daş daşıyırıldı. Amma oğlu bu əziyyətləri görməməlidir. O Qoşqarın xoşbəxtliyini istəyirdi. Hər il oğluna yeni avtomobil hədiyyə edir, hər həftə 2000 manat cib xərci verirdi. Qoşqar da pulu sağa-sola xərcləyirdi. Ən bahalı geyimlər, ən gözəl avtomobillər, ən cazibədar qızlar. Bir gün ona daha yaxşı bir şey təklif etdilər. Bu iynənin içindəki cənnət idi. Onu damara vuran kimi Qoşqar dünyanın sahibinə çevrilirdi. Bu ona ləzzət eləyirdi. Qısa bir vaxtda Qoşqar narkotikə alışır və atasından daha çox pul almağa başlayır. Hər dəfə Kazım dayı evə gələndə oğlu onu qarşılıyb əlindən öpür, qucaqlayırdı. Atasına onu çox sevdiyini deyirdi. Sadəlövh kişi də inanırdı. Yuxuya gedəndə də oğlu gizlincə cibindən pulları əkişdirib heroinə xərcləyirdi.

Amma bu gün ata ilə oğul tamam başqa vəziyyətdə idilər. Onlar qaranlıq bir otaqda üzbəüz duran iki dirəyə qalın kəndirlərlə bağlanmışdır. Ata ilə oğul üz-üzə durmuşdular. İkisini də bərk bağlamışdır. Oğulun əlində tapanca da vardı. Tapanca iplə Qoşqarın əlinə six bağlanmış, atasına tərəf tuşlanmışdı. Onu yerə ata bilmirdi. Kazım dayı fikirləşirdi. Dünən saunada hiss elədi ki, gözü qaralır. İndi də tanımadığı qapalı bir yerdə oğlu ilə üzbəüz. Bu nə məsələdir? Qoşqar da qorxurdu:

- Atacan, bura haradır? Biz haradayıq?
- Bilmirəm. Bizi niyə bağlayıblar? O tapanca nədir?
- Atacan, xəbərim yoxdur.

Elə bu an otağın qapısı açıldı və içəri qara geyimli bir adam daxil oldu.

- Atalar və oğullar. Heh. Atalar və oğullar. Maraqlı şouya hazırlısanız?

Kazım dayının gözləri bərəldi.

- Nə şou? Bura haradır? Sən kimsən? Heç bilirsən kimi tutmusan? Mən burdan çıxan kimi sənin başını kəsdirərəm!

- Hmm. Sən burdan çıxmayaçaqsan.

- Nə?

- Səni oğlun öldürəcək.

Otağa sükut çökdü. Ata oğula baxırdı, oğul qara geyimi adama, sonra əlindəki tapancaya, atasına sonra... Heç nə başa düşmək olmurdu.

Qoşqar dedi:

- Yox, nə danışırsan? Nə istəyirsən bizdən?

Qara geyimli otaqda gəzışə-gəzışə dedi:

- Mən sizdən heç nə istəmirəm, amma Qoşqar bir azdan məndən bir şey istəyəcək.

Bu sözü deyib qara geyimli maye ilə dolu şpritsi küncdəki masanın üzərinə qoydu. Sonra dedi:

- Kazım dayı, yəqin xəbəriniz yoxdu ki, oğlunuz narkomandır. İndi bilirsınız. Oynayacağımız bu oyunda səmimi olmaq lazımdır. İndi mən Qoşqarın tapancasına bir gullə salacağam. Sonra qonşu otaqda uzanıb kitab oxuyacam. Bir müddətə Qoşqar narkotik istəyəcək. Qoşqar, görürsən də o masadakı ləzzətli iynəni. Bəh-bəh-bəh. Bu ləzzəti sənə ancaq mən verə bilərəm. Təbii ki, bir şərtim var. Sən gulləni atanın alına vurmalısan. Onsuz da elə tətiyi çəksən gullə alına dəyəcək.

Qoşqarın sağ əli - tapancalı əli düz atasının alına tuşlanmış şəkildə başqa bir dirəyə bağlı idi. Ona görə Qoşqar tapancanın istiqamətini dəyişə bilmirdi. Onu tərpədə bimirdi, tətiyi çəksəydi atası öləcəkdi. Qarageyimli davam etdi:

- Qaydalarla tanış oldunuz. Qoşqar tətiyi çəkir, sizi öldürür, mən ona narkotik verirəm. Oyun üç gün davam edəcək. Əgər üç gün ərzində oğlunuz sizi öldürməsə ikinizi də azadlığa buraxacağam. Söz verirəm. 3 gündən sonra azadlığa çıxırsınız. Ona görə mehriban olun.

Bu sözü deyib qara geyimli tapancaya bir gullə salıb otaqdan çıxdı. İrəlidə üç gün var idi.

BİRİNCİ GÜN

- Qoşqar sən narkomansan?

- Yox ata nə danışırsan? Əlbətdə ki, yox.

- Bəs bu nə deyir?

- Nə bilim bəlkə sənin düşmənindi bizi tutub?
- Mənim düşmənim yoxdu. Hey. Ayyy. Eyy eşidirsən bizi? Sənə nə qədər istəsən pul verərik. Burax bizi. Eyyyyy
- Ata, deyəsən heç kəs yoxdu. Bəsdi qışqirdin.
- Burdan çıxmağın yolunu tapmalıyıq.
- Ata, necə çıxaq? Çıxart bizi burdan. Qurban sənə çıxart bizi.
- İii.. həggəggə....mm.. İp çox bərk bağlanıb tərpənə bilmirəm.
- Mən də. həggrrmmm
- Ehtiyatlı ol tətiklə.

İKİNCİ GÜN

Qoşqarın rəngi dəyişmiş, gözləri qızarmışdı. Kazım dayı isə gümrahlığın saxlayırdı. O uşaq olandanaclığa susuzluğa öyrəşmişdi. Amma Qoşqar əsirdi. Hərdən qışqırırdı. Atası soruşanda niyə qışqırırsan? Deyirdi ki, susuzluqdandır. Amma susuzluqdan bu cür qışqırmazdır. Günün axırı Qoşqar ağlayırdı, tez-tez tüpüründü. Kazım dayı şübhələnməyə başlamışdı. O başa düşürdü ki, Qoşqar susuz deyil. Susuzluqdadanadadudqunar, tüpürməz.

- İtin balası, narkomansan?

-Yox.

- Gədə, mənə yalan danışma.

-Yox.

Amma Qoşqarın gözləri qaçırdı. Kazım dayı çox əsəbi idi.

- Mən də elə bilirdim ki, ağlin başındadır. Gör özünü nə günə qoymusan.
- Hə, iynə vururam hərdən, rahatlandın? Hə, vururam. Nə edim? Mən də beləyəm. Nədir olmaz? Pul var da.
- Qoduğ, pul mənimdi. Sənin nəyin var? Mənim halal zəhmətimi iynəyə verirdin?
- Ata, bağışla. Vərdişdi də. Nə edim? Mən səni sevirəm. Bağışla.
- Yaxşı bala, Bir gün qalib. Söz verib ki, bizi buraxacaq. Onda həkimə gedib səni sağaldarıq. Eyyy axmaq, eşidirsən bizi? Bir gün qalib. Oğlum məni dəlicəsinə sevir. Axmaq, heç o məni vurar? Ağlin özünə getməsin. Buradan çıxan kimi səni tapacam.

ÜÇÜNCÜ GÜN

Kazım dayı gözünü örtüb başını dirəyə söykəmişdi. 3 gecə ayaq üstə yatmaqdandan bütün beli göynəyirdi. Qoşqar da tər içində ağızı köpüklü damarları şısmış, dişləri əsə-əsə atasına baxırdı. O dözə bilmirdi. Sümüklərində ağrıvardı. Masadakı iynəni görəndə dəli olurdu. Bəlkə atasını vursun? Bəlkə ..bəlkə.. O dözə bilmirdi, içindəki səslər onu gic edirdi. Bəlkə vurasan? Qoşqar, bəlkə vurasan? Qoooşşqarr. Qooşşqaarrr... Ay uzun saç qara göz ağıllı iynəm mənim. İynəeeeee... He, he, he, he, iynə. İynəee. İynəcik. Düyməcik. He he he. İynəee. Miyələk, kəpənək, unitaz... He.. unnnn iit zzzzzz....Vur o cındırı! Vur! Vur! Vur! Tətiyi çək! Cındır Kazım. Vur o qoca kaftarı.. Cır ağzını onun..yox yox , vurma..vurma.. Yox, sakitləş Qoşqar bircə gün qalıb..Bircə gün. Vurma, səni türməyə salarlar.Vurmaq olmaz. Elə bu an içəri qarageyimli adam daxil oldu.

- Salam uşaxlar, necəsiz? Bəlkə bir gün də artırıq? Yox iki gün, iki günə buraxaram sizi. Qoşqar, niyə vurmursan ee bunu? Vur canın qurtarsın da. Onu öldürən kimi səni azad edəcəm. Bir dənə yaxşı xəbərim var sənə Kazım dayı keçən həftə vəsiyyətnamə imzalayıb - bütün mülküն sənin adına keçirib. Kaftarı vurursan, iynəni verirəm, əlavə olaraq bank hesabına da 7 milyon dollar. Necədi? Əlində də əlcək var. Tapancada heç barmaq izin də qalmayacaq.

Kazım dayı bağırdı.

- Alçaq bəs dedin, 3 günə buraxırsan? Sabah buraxmalısan bizi. Sabah səhər açılan kimi.

-Yaxşı, oldu söz vermişəmsə buraxacam.

Bu sözü deyib qarageyimli otağı tərk etdi.

Qoşqarın damarları qaşınındı. İynə iynə iynə iynə, ata, iynə, iynə, ləzzət, ata, vicdan iynə, pul, kef, 7 milyon, iynə, ata, iynə iynə..

“Oğlum necəsən?” iynə iynə, “ Qoşqar eşidirsən məni? Ağlinı itirmə “iynə iynə” Bala 5 -6 saat qalıb”

- Bilirəm də nə qədər qalıb. Qoyun deyiləm ki, nə qışqırırsan?

- Mən sənin atanam.

- Mən də sənin oğlun, çox şad oldum tanışlığımıza. Nə olsun. Atama bax. Mənə öyrətmə nə etmək lazımdır. (iynə iynə iynə iynə, vur onu bütün pullar sənin olacaq) özüm bilirəm (iynə ev maşın pul)

- Oğul əlini çək tətiydən. Bala, bağışla atanı, bağışla.

- Nə? (iynə, heç kəs bilməyəcək. Deyəcəm məcbur ediblər.)

- Qoşqar, qurban sənə, qurban olsun atan sənə. Oğlum mənim canım balam, gözümün işığı bircə oğlum.

....“PART”.....

Qara rəngli Makarın gurultulu səsi Qoşqarın qulaqlarını batırdı. Tapancanın lüləsindən süzülüb çıxan tüstüdən gözəl barit ətri gəlirdi. Otağa qara geyimli girib iynədəki narkotiki Qoşqarın damarına vurdu. Qoşqar gözlərini yumub sakitləşirdi. Kazım dayının isə gözləri bərələ qalmışdı. Onun baxışı oğluna yönəlmüşdi. 20 il əzizləyib böyüdüyü oğluna. Kazım dayı heç nə eşitmirdi çünki eşidə bilmirdi, Kazım dayı heç nə görmürdü çünki baxa bilmirdi. Dodaqları donub qalmış, nəfəsi kəsilirdi. Oğlu ona atəş açmışdı. Qara geyimli adam Qoşqarın qollarını açdı amma o ləzzət içində olduğundan yerə yıxıldı. Sonra Kazım dayının qollarını açdı. Kişi ayaq üstə donub qalmışdı. Qara geyimli otağı tərk etdi. Uzaqdən avtomobil mühərrikinin səsi yerə sürtünən təkər səsinin uğultusunda yox oldu. İndi otaqda iki nəfər qalmışdı. Yerə uzanıb ləzzət alan oğul və ayaq üstə durub oğluna nifrətlə baxan ata. O oğluna baxıb iyrənirdi. Nə deyəcəyini bilmirdi. Tapancaya qoyulan güllə boş olduğundan ataya heç nə olmamışdı.. Sadəcə gurutulu səs çıxaran tapanca atanı mənəvi cəhətdən yaralamışdı. Oğul ləzzət içində atasına baxır və elə bilirdi ki, bu onun gözünə görünür. Əslində isə ata sağ idi. Ata sağ idi. Amma bu gündən onun üçün oğul ölmüşdü.

Sənin gözlərin kordu.

Cünki görmək istəmirəsən.

Sənin tanımadıqların sənə özgədir.

Sənin bilmədiklərin sənə yaddır.

Sən öyrəşdiklərindən iki əlli yapışırsan.

Sən anasına sarılmış uşaq kimisən.

Böyüməkdən qorxursan.

Ayseli qaçırmağın yolunu tapmışdım. Silahlı hücumla heç nə etmək olmazdı, qaçmaq da mümkün deyildi. Darvazanı gözətçilər qoruyurdu. Hasarlar da hündür idi. İşçilər gəlib gedəndə vəsiqələrini təqdim edirdilər. Aysel darvazadan bayırına ancaq Divin özü ilə çıxa bilərdi. Amma o da yanında cangudən gəzdirirdi. Qız qaçsaydı onu tutardılar. Aysel qaça bilməzdi amma onu qova bilərdilər. Ona görə qələmi götürüb Ayselə sonuncu məktubumu yazdım.

Məktub

Aysel, canım, gözüm, səni xilas etməyin yolunu tapmışam. Bazar günü səhər saat 11-də villanın həyətində fəvvərənin qıraqında oturarsan. Div ilə çəkdiriyin şəkilləri də gözəl bir albomda yerləşdirib özünlə gətirərsən.

Onun sənə aldığı bütün bər bəzəkləri, üzükələri də tax. Cazibədar geyin, çox gözəl olmalısan. Parlaq bir şey geyin. Ən vacib şeyləri vəsiqəni zadı, özünlə götür. Qayıtmak imkanı yoxdur. Saat 12-nin yarısı üçün bir qonaq gələcək. Özünü çox həyasızcasına, hörmətsiz apar. Gələn qonağın bütün suallarına acı, sərt cavab ver. Nə soruşsa “hə” cavabını ver. Sonra albomu qonağa göstər. Qonaq əsəbiləşən kimi cangudənlərə de ki onu sənin villandan iti qovan kimi qovsunlar. Səni Qara BMW-də gözləyəcəm. Bağışla ətraflı yaza bilmirəm. Divə görə narahat olma. Bazar günü şəhərdə olmayıacaq. Öpürəm, sevirəm, güclü ol balam, güclü ol.

BAZAR GÜNÜ

Səhər saat 10-da Abbasın taplığı nömrəni yiğdim. Bir az gözlədikdən sonra telefonu bir qadın götürdü.

- Alo?

- Alo, Rasimə xanımı danışan?

- Bəli, siz kimsiniz ki?

- Rasimə xanım, sizdən çox-çox üzr istəyirəm amma sizinlə danışmalıyam.

- Siz kimsiniz ki?

- Xanım, məni tanımırıınız. Mən ərinizin köhnə işçilərindənəm. Adım Tofiqdir.

- Bəli, Tofiq müəllim, buyurun.

- Rasimə xanım, sizin ərinizlə bağlı bir şey biliyəm. Amma bilmirəm bunu sizə necə deyim. Əgər mümkün olsa sizinlə görüşmək istəyərdim. Sizi bir yerə aparmaq istəyirəm. Ərinizin ikinci evinə.

- İkinci ev?

- Bəli, Rasimə xanım, o sizə xəyanət edir. Mən dəqiq ünvanı biliyəm. İstəyirsinizsə sizi apara bilərəm.

- Siz haradasınız ki?

- Elə sizin həyətdəyəm. Qorxmayıñ sizi aldatmırıam. Sadəcə istəmirəm ki, sizin kimi alicənab xanımı kimsə aldatsın.

- Hmm..Yaxşı, indicə gəlirəm.

- Gözləyirəm.

Saat 11 üçün Rasimə xanım artıq Ayselin villasının qarşısında idi. Onu taksi ilə gətirmişdim. Əlimlə darvazanı göstərib dedim:

- İndi sizin əriniz burda deyil, amma onun məşuqəsi buradadır. Özünüz əmin ola bilərsiniz.

Aysel, fəvvərənin qıraqında oturub tez-tez saatə baxırdı. O bilmirdi nələr olacaq. Amma dediklərimin hamisini yadda saxlamışdı. Albomu fəvvərənin qıraqına qoyub özünü hansısa vacib bir görüşə hazırlayırdı. Cangüdənlər ona baxıb nə üçün səhər-səhər bura gəldiyini anlamağa çalışırdılar. Saat 12-yə işləyirdi. Aysel heç kəsin gəlməyəcəyini düşünürdü. Amma yənə də mənim sözümü yerə salmaq istəmirdi. Son ümidi hələ də vardi. Albomda Divlə şəkillərinə baxıb özünü nifrat edirdi. Yalançı gülüşlər, süni xoşbəxtlik. Həyatının ən gözəl illərini bu əclafla itirəcəyini düşünürdü. Birdən darvazanın zəngi çalındı. Gözətçilər ekrandakı şlyapalı nəhəng qadına baxan kimi əsməyə başladılar. Bu rəisin arvadı idi. Onlardan ikisi tez tələsik onu qarşıladılar. Rasimə xanım içəri girib gözətçilərə baxdı. Onların bir neçəsini tanıyordu. Gözətçilər də onun sərt xasiyyətinə bələd idilər. Rasimə xanım, onlara baxıb dedi:

- Bıyy. Siz indi burada işləyirsiniz?

Onlar baş əyib gülümsədilər :

- Bəli Rasimə xanım, bəli.

- Necəsiniz, iş necə qane edir?

- Əladır xanım, şükür Allaha, hər şey yaxşıdır.

Rasimə xanım lovğa-lovğa həyətə daxil oldu:

- Hmm, pis deyil. Çox gözəl bağçadır. Çox gözəl. Bəs bu qız kimdir? Qızım, sən kimsən?

Aysel artıq rola girmişdi. O heç ayağa qalxmadan tərs-təsr baxıb dedi :

- Mən kiməm? Əvvəlcə de görüm sən kimsən?

Rasimə xanım yavaş-yavaş Ayselə yaxınlaşındı. Gözətçilər heç nə edə bilməzdilər. Rəislərinin arvadı onlar üçün toxunulmaz idi. Xanım Ayselə baxıb soruşdu.

- Yaxşı sən kimsən?

- Mən Ayseləm.

- Sən mənim ərimlə tanışsan?

Bu sualdan Aysel qarşısındakının kim olduğunu bilib bir az da ürəkləndi.

- Mən sənin ərinin sevgilisiyəm.

- Sən bilirdin ki, onun arvadı var?

- Hə.

- O buranı səninçün tikdirib?

- Hə.

- Nə utanmaz qızsan... Fahişə. Fahişə..

- Buyurun bu Albomu. Görün nə qədər şey itirmisiniz.

Rasimə xanım albomu vərəqlədikcə gözləri dolurdu:

- Alçaq, məni aldadıb. Alçaq.

- Xanım, mən sizin nazınızla oynamaq istəmirəm. Gedirəm cakuziyə çimməyə. Siz artıq qocalırsız. Başa düşmürsüz? O məni sevir.

- İt qızı it. Səni bilirsən nə edərəm?

Aysel vaxtin çatdığını görüb dedi:

- Gözətçilər, qovun bunu burdan iti qovan kimi.

Bu sözü eşidən Rasimə xanımın gözləri bərəldi. O dişlerini sıxıb dedi:

- Sənin evindi, ay əski, ay cindir. İtin balası. Məni qovsunlar? Məni ərimin evindən qovacaqlar? Gözətçilər, qovun bu fahişəni burdan. Tez eliyin bunu gözüm görməsin. Ərim gələnə qədər onu burada gözləyəcəyəm. İt qızı it. Rədd ol burdan. İtil gözüməndən.

Qapıçılar gəlib Ayseli tutdular. Rasimə xanım gözünü yerdən çəkmədən sakitcə dedi:

- İşdən qovulmaq istəmirsinzsə bir kəlmə demədən atın bu zibilçəni bayırı. Tez!

Yekəpərlər Ayselin incə qollarından yapışıb onu darvazaya tərəf sürütləməyə başladılar. Aysel yalandan ağlayındı.

Onlar çox pis vəziyyətdəydilər. Rəisin arvadının sözündən çıxa bilməzdilər. Bir fahişə az bir fahişə çox. Amma arvad, ailə bir dənədir. Rəis bilsə ki, onun arvadına qarşı çıxıblar, onların bellərini qırardı. Ona görə də Ayseli sürüyüb darvazadan bayırı atıldılar. Aysel iməkləyə-iməkləyə onlardan uzaqlaşdı. Sonra ayağa qalxıb yavaş-yavaş getməyə başladı. Qaçsaydı ondan şübhələnə bilərdilər. Arxadan Rasimə xanım bağırdı: "İtil burdan, bir də səni gözüm görməsin".

Aysel də ürəyində dedi "inşallah".

Mən Qara BMW-ni Ayselə tərəf sürdüm. O, avtomobilin qapısını açıb yanında oturdu. Tez maşının nömrəsinin yanındakı işığı yandırdım. İndi o parıldayırdı və nömrə görünmürdü. Yaxında polis yox idi. Amma gözətçilərin nömrəni bilməsi təhlükəli olardı. Sürəti artırıb dar küçələrlə Villadan uzaqlaşırdım. Aysel isə dizlərini qucaqlayıb ağlayırdı.

•••

Avtomobili düz şəhərdən kənara dənizin sahilinə sürdüm. Sevgilimi 100 ildir görmürdüm. Onun mavi gözləri mənimcün bu dənizdən qat-qat gözəl idi. Həyatımın yeganə sevinc işığı yanında idi. Biz əl-ələ sahilin kənarı ilə gəzirdik. Belə yerdə sözlərdən istifadə etmədən də hər şey aydın olur. Bu gözəl sükutu pozmaq istəmirdik. Bir az sərin torpağın üzərinə yixilib öpüşməyə başladıq. Onun isti nəfəsi, titrək əlləri, ipək saçları, dəniz, səma... Sevgi ağlımı başımdan almışdı. Aysel mənə indi əvvəlki kimi baxmirdı. İndi o mənə qəhrəman kimi baxırdı. Mən onu xilas etmişdim. Mən onu sevirdim.

Zaman donmuşdu. Dodaqlarımızın qeyri-iradi rəqsində ehtirasla bərabər inanılmaz bir harmoniya və rahatlıq var idi. Bu öpüş susmurdu. Bu öpüslə biz hər şeyi bir-birimizə danışırıq. Tənha soyuq gecələrdən, göz yaşı ilə dolu məktubları yadına salıb onu daha da bərk, daha da bərk öpürdüm. Qollarım onun uzun saçlarının içində itmişdi. O da mənim ağır çiyinlərimin altında qıṣılıb qalmışdı. Biz bir yerdə idik. Bu gündən sonra bizi heç kəs ayra bilməzdi. Gün batana kimi qucaqlaşdıq. Hava sərinləşəndə mən avtomobilə keçməyi təklif etdim. O da sözə baxan uşaq kimi əlimdən tutub maşına mindi. Dənizin dalğaları artmışdı. Külək ləpələri uzaqakı qayalara çırpıldıqca ürəyimin onlardan daha bərk çırpındığını hiss edirdim. Qəribə bir özündən razılıqvardı içimdə. İndi başa düşməsdəm ki, nə üçün insan yaradılanaların ən üstündür. Ürəyə görə. Bir ürək, günəşdən də isti, buzdan da soyuq, qayadan da sərt, dənizdən də çılğın, bulaqdan da təmiz, səmadan da uca, ulduzdan da parlaq, çiçəkdən də incə ola bilərdi. Həm də bu hər an dəyişirdi. Mən bunu sevəndə anlayırdım.

Ikinci qanadım yanında idi. Bəlkə ona görə bu qədər yüksələ bilmışdım.

Aysel sükütu pozub dedi:

- Hələ də inana bilmirəm ki, məni xilas elədin. Elə bilirəm ki, yuxudur.
- Onu yavaşça dişlədim.
- Ayy. Neyləyirsən, dəli, incidir axı.
- Görürsən, yuxu deyil deməli.
- Avara, necə darixmişdəm bu giçiliylərinçün. Anar, bəs indi nə olacaq?
- Nə olmalıdır ki?
- Biz hara gedəcəyik? Maşında qalacağıq?
- Heh, maşında niyə qalırıq? Gedirik qərargaha.
- Ora haradır?
- Gedəndə görəcəksən. Qısaca belə deyim “YENİ DÜNYA”.

*Məntiq elmində A universal pozitiv düşüncənin simvoludur- “ bütün x-lər y - ə bərabərdir ”
Hindistanda A uşaqların baxması qadağan olan filmlərin işarəsidir.*

Kart oyunundan A tuzu bildirir.

Siyasətdə A anarxizmin işarəsidir.

Qərargaha çatanda hər kəs əsas otaqda yeni gəlmış bir oğlanın hekayəsini dinləyirdi. İşıqlar sönmüşdü. Ayselə başa saldım ki, qaranlıqda insanlar sırrlarını, etiraflarını daha rahat danışa bilirlər. Oğlanın səsində həyəcan hiss olunurdu:

- Mən bir qızı sevirdim. Bu mənim ilk və son məhəbbətim idi. Gecə gündüz onu ağlımdan çıxara bilmirdim. Hər gün onu universitetin həyətində görəndə ürəyim az qala yerindən çıxırı. O çox qəşəng idi. Mən də kasib oğlan. Heç nəyim yox idi. Universitet kitablarını da almağa pulum çatmırı. Evdə ancaq qoca atam işləyirdi. O da az maz maaşla yeməyimizi güclə təmin edirdi. Qızın sinifi bizim siniflə üzbəüz idi. Öyrənmişdəm ki, səhərisi gün ad günüdür. Nə isə alib axır ki ona yaxınlaşmağa qərar vermişdim. Mənim də pulum yox. Heç olmasa bircə dəstə gül olsayıdı. Uşaqlar, bilirom yəqin ki, sizə bu maraqsızdır, amma vallah, mənim sevgimi anlaya bilsəydiniz görərdiniz ki, bu mənim üçün necə böyük faciə idi. 3 il sevdiyim qızı yaxınlaşa bilmirdim. Yolda bir bahalı maşın dayanmışdı. İçəridən çıxan oğlan maşının sağ tərəfinə baxıb söyməyə başladı. Mən də maşının

sağına baxdım ki, görüm nə olub. Heçç. Boş bir şey bir az palçığa batmışdı. Adı ləkə. Amma oğlan elə baxırdı ki, elə bil dünya dağılib. Sonra mənə baxıb dedi :

- Qaqaş burda bilmirsən harada moyka var?

Mən cavab verdim ki, yaxınlarda yoxdu. Gərək Yasamal tərəfə gedəsən. O da saatına baxıb dedi:

- Vayy nə zibilə düşdüm. Mənim cəmi, 10 dəqiqə vaxtim var. Mən də dedim ki, əski götürüb silsin də burda nə var ki, lap kiçiy ləkədir. Palçığdı da, boyan deyil ki.

O gülümsədi:

- Yoox, mən durum maşın silim? Dəli olmusan? Ayıbdı.

Onda mən köməyimi təklif etdim. O da razılaşdı. Mənə əski ilə xüsusi maye verdi. Dedi ki, 10 dəqiqən var. Mən dizim üstə çöküb maşının qırğını təmizləməyə başladım. O da maşının içində oturub açığ pəncərədən tələsməyimi əmr edirdi. Deyirdi ki, bu gün bir qızı dərsdən götürməlidir. Sonra qəhqəhə ilə deyirdi ki, bu gecə onunla çox əylənəcək. O artıq onun maşınınında oynadığı 18-ci qız olacaq. Onunla yatan kimi keçəcəy 19 – a ..Cavanlıqdı daa.

Mən ləkəni silib ayağa qaxdım. O da mənə çox sağ ol əvəzi 10 manat uzatdı. Mən dedim ki:

- Pul lazım deyil.

Amma ürəyimdə arzuladım ki, o bir dəfə də təklif etsin. O ikinci dəfə təklif edəndə pulu götürdüm. Tez cumdum çiçək dükanına. Bir dəstə gül alıb sevgilimə ad günü hədiyyəsi etməyə gedirdim. Universitetdə dərslər 5 dəqiqə əvvəl qurtarmışdı. Sınıflar boş idi. Onda gül dəstəsi ilə həyətə düşdüm. Orada da yox idi. Universitetdən çıxıb küçədə onu axtardım. Amma heç yerdə yox idi. Nə isə sonra yəqin başa düşdünüz onu harda gördüm. Həmin oğlanın maşınınına minmişdi. Oğlan da onunla həmin gecə əylənəcəkdi. Bilirsiz, sizi tanımirdim o vaxtlar. Özümü öldürmək istəyirdim. Mənim sevgilim mənə tərəf heç baxmadı. Amma hansısa cındırın əlində oyuncaq olmağa hazır idi. Büyük maşılarda oğlanlar yəqin olduqlarından böyük görünürələr. Mən avtobusla gedib gələn uşağam, mənim elə şeylərdən başım çıxmır. Hərdən fikirləşirəm ki, yəqin səhv düşünürdüm. Bəlkə o oğlanla o qız xoşbəxt olacaq? Nə bilim bəlkə də xoşbəxt olacaq. Heh... Amma o heç mənim adımı da bilmir... Hmm. Başqa heç nə danışmaq istəmirəm. Bağışlayın. Özümü pis hiss eləyirəm.

Qaranlıqda kimsə qışkırdı. "O sənə layiq deyil. Yادından çıxart". Sonra başqa bir qız səsi gəldi. "İstəyirsən mən sənin sevgilin olum". Sonra hamı güldü. Azadın səsini eşitdim - "Qardaş sən tək deyilsən, özünü öldürməyi ağlından çıxart. Çox sağ ol ki, dərdini bizimlə bölüşdün". Sonra başqa bir oğlan çıxıb öz hekayəsini danışdı. Sonra başqası. Bu davam edirdi. Dəqiq deyə bilməzdəm sayımız nə qədər olub. Amma ən azı 400-ü keçmişdi. İşıqlar yananda Ayseli Aynurla tanış etdim. Aynur onu qızların otağına apardı. Ayselin parlayan gözlərini gördüm. Ona bütün bunlar çox qəribə gəlirdi. Lap özümün ilk günlərim yadına düşürdü. Amma o vaxtdan artıq 5 ay keçmişdi. Mən HOST-un əsas üzvlərindən biri idim. Amma hələ də A ilə görüşə bilməmişdim. Belə başa düşdüm ki, o ancaq xüsusi adamlarla görüşür. Yəqin istəmir ki, onu üzdən çox adam tanısın. Bəlkə elə bu dəqiqə uşaqların içində oturub? Bəlkə o xüsusi bir otaqda gizli kameralardan bizi izləyir? Hər halda o çox ağıllı idi. Qısa vaxtda özünə bu qədər tərəfdar toplaya bilməşdi. Bütün şəhər ondan danışındı.

Ayseli xilas edəndən sonrakı 3 ay mənim həyatımın ən xoşbəxt ayları idi. Bu 3 ayda biz tez-tez Qərargahda qalırdıq. Onunla xoşbəxt idim. HOST inkişaf edirdi. Sayımız hər gün artırdı. Uşaqlarımızın öz mahniları, öz rəsm sərgiləri, öz tamaşaları olurdu. Bəzi uşaqlar birlikdə kafe açmışdır. Digərləri jurnal çap edirdilər. Bakının mədəniyyət aləmində vacib simalardan birinə çevrilirdik. Elə adı cinayətkarlardan da bizi ayıran mədəniyyət və incəsənət idi. Biz bir pislik edəndə (əslində o da yaxşılıq idi) bir dənə də yaxşılıq edirdik. 3 ay ərzində elə şeylər baş vermişdi ki. Bizim ideologiya bütün Baki gənclərini öz ətrafında birləşdirmişdi. Qısa bir vaxtda bütün şəhər qara geyimə keçmişdi. Bizim xüsusui köynəklərimiz satılırdı. Üzərində yumruq işarəsi var idi. Bu mübarizənin və birliyin rəmzi idi. Bakıda bir dənə də fahişəxana yox idi. Müəllimlər rüsvət almırırdı. Açıq-saçıq paltarda heç kəsi görmək olmazdı. Hərdən bizə deyirdilər ki, bu səhvdi. Biz də deyirdik - Hə, səhvdi.

Amma yenə də öz bildiyimizi eləyirdik. Evdəkilərlə demək olar ki, danışmirdim. Hərdən anam göz yaşlarını silib deyirdi ki, artıq mən onu sevmirəm. Mən də heç nə deyə bilmirdim. Çünkü doğrudan da anamı sevə bilmirdim. Nə anamı, nə atamı. Çünkü onlara artıq təkcə valideyn kimi yox, həm də tarixin bir hissəsi kimi baxırdı. Onlar aciz idilər. Bizim də acizlərdən zəhləmiz gedirdi. Əsl acizlər öz acizliklərini gizlədənlərdi. Əgər bir dəfə atam mənim yanımıda ağlayıb desəydi ki, xoşbəxt deyil, bəlkə onu başa düşə bilərdim. Amma o deyirdi ki, bala ağlını başına yiğ. Gedib gic-gic adamlara qoşulursan. Günlərlə evdə tapılmırsan. Haralara gedirsən? Bəlkə narkomansan? Bəlkə cinayətkarsan?

Mən isə cavab vermirdim. Qərargahda mənə böyük adam kimi baxırdılar. Mən HOST-un əsas üzvlərindən biri idim. Azadla türmədən qaçmağımız indi dastana çevrilmişdi. Ayseli villadan qaçırmagımız haqda hekayələr yazılırdı. Mahnilarda bizim adımız çəkilirdi. Özü də artıq bir yox, bir neçə qərargahımız vardi. Daha dəqiqi 9 qərargah. Pullar haradan gəlirdi? Düzü heç bilmirdim. Abbas nə isə danışındı. Amma dəqiq başa düşə bilmirdim.

HOST-a daxil olanlar hər ay fonda 3 manat ödəyirdilər. Əvvəl bu az idi. Amma indi say artmışdı. Aya 20000-ə yaxın pul gəldi. Həm də disk satışları, jurnal, qəzet, oğurluq. Hə oğurluq. Oğrudan oğurlamaq oğurluq deyil. Çox vaxt barlara hücum edib, içəridəki aparaturanı, qızların bəzəklərini oğurlayırdıq. Özlərini də çırpışdırırdıq. Bizə deyirdilər ki, bu səhvdi, biz də deyirdik ki, hə bu səhvdi. Amma yenə də bildiyimizi edirdik. Müəyyən bir hissəmiz şantajla məşğul idi. Pullu daydaylar qəşəng qızlarla yatmayı xoşlayırdı. Amma hərdən öpdükləri qəşəng qızlar donlarını çıxaranda məlum olurdu ki, onlar kişidir. Həm də transvestit. Həm də gizli kameralı. Sonradan bu adamlara məktub göndərirdik. Burada həmin məbləğdə əlavə pul qarşılığında həmin transvestitin ünvanını satırdıq. Beləcə bir daşla iki quş. Bizə deyirdilər ki, bu əclaflıqdı. Biz də deyirdik ki, hə əclaflıqdı. Amma yenə də bildiyimizi edirdik. Boyunbağılar, qızıllar, bilərziklər bunları içi boş qadınlar taxib özlərini qiymətli göstərmək isəyirdilər. Amma kasıblar acıdan ölürdü. Boyundan sallanan o qır-qızıl başqa bir ailənin 3 ay dolanmasına kömək ola bilərdi. O bilərziklə balaca oğlan məktəb kitablarını alıb dərslərini öyrənə bilərdi. Soyuq gündə ata daxmalarının damındakı qırıq şiferi dəyişə bilərdi. Day yuxarıdan yağış yağanda otağa su tökülməzdi. Ana həmin bilərziyin puluna uşaqlarına meyvə ala bilərdi. Balaca oğul dərsdən gəlib dadlı şirin portagali soyub ləzzətlə marçılı ilə dilim-dilim ötürərdi. Balaca bacısı ilk dəfə portagalla tanış olardı. Amma indi o qızıllar kiminsə yarıçılpaq döşlərini daha da qabardır. Ona görə biz oğurlayırdıq. Oğurlayırdıq ki, kasıblara paylayaq. Bizə deyirdilər ki, bu ədalətli deyil. Biz də deyirdik ki, hə, bu ədalətli deyil. **Amma ədalətin özü də ədalətli deyil.**

Aysel Qərargahdakı qızlarla dostlaşmışdı. Onlar birlikdə qadınlar üçün jurnal çap edirdilər. Bu jurnalda daha seksual yox daha sevimli olmağın sırrını öyrənilirdi. Burada uzun burunu əməliyyatla kəsdirmək yox, uzun burunu başqalarının işinə soxmamaq öyrənilirdi. Arıqlamaq üçün də bahalı trenajorlar, dərmanlar lazım deyildi. Sadəcə hərdən öz eviniz təmiz olandan sonra qonşuya da otağlarını təmizləməkdə xalçalarını yumaqda kömək etmək kifayət edərdi. Hər şey çox yaxşı gedirdi. Əvvəl elə bilirdim ki, bizim tərəfimizdə heç kəs olmayıacaq. Amma bir il ərzində bu qədər gəncin bizimlə eyni düşüncəli olduğunu görəndən sonra mən artıq əminəm ki, biz dünyani dəyişə bilərik.

Abbas da elə bunu deyirdi.

Uşaqlar Bakı bizim əlimizdədir. Sayımız artıq günlə yox saatla artır. Hər bir sivilizasiyanın inkişafında bir dayanma nöqtəsi olmalıdır. Artıq dünyada hər kəsin xoşbəxt yaşaya biləcəyi qədər texnologiyalar kəşf olunub. Biz bu gün buradan səsimizi dünya çatdırırıq. Və deyirik. Bəsdir. STOP.

Həyat çay stəkanı kimidir. Onun içinə qaynar su doldururuq. Amma həddini aşmadan. Əgər stəkana öz həcmindən artıq su töksək öz əlimizi yandırarıq. BƏSDİR. Danışan robotlara ehtiyac yoxdur. Xəstəxanalardakı lallara kömək edin. Əlavə silaha ehtiyac yoxdur. Əlavə dərmanlar istehsal edin. Kosmosda həyat axtarmaq lazım deyil. Kasıb ölkələrdə gündə minlərlə insan həyatı məhv olur. Onları tapmaq lazımdır. Onlarla dostlaşmaq lazımdır. 300 milyarda bir raket Marsdan başqa canlı götürəcəksə həmin pula öz planetimizi elə gözəl edə bilərik ki, başqa canlılar özləri buraya gəlmək istəsinlər. Bəsdir. Gəlin istehsalı dayandırıb böülüdürməni başlayaq. Siz evlərinizi gizli kameralarla təchiz edirsınız. Siz cangüdənlər tutursunuz. Siz silah alırsınız. Çünkü həyat təhlükəlidir. Hər an kimsə gəlib sizi oğurlaya, öldürə bilər. **Sizi öldürən bəlkə 10 il əvvəl sizdən kömək istəyən yetim bir uşaq olacaq. Siz onu tərk edib həyatın qucağına atırsınız. Sabah o böyüüb sizi öldürəcək.**

Sonra Araz çıkış edirdi.

Bizə deyirlər ki, xalqımız axmaqdır, səviyyəsizdir. Bütün günü telekanallarda boş-boş şou verilişlərə baxır. Televiziyaların da günahı yoxdur. Tamaşaçı nəyi tələb edirsə onu da göstərir. Amma 10 il əvvəl bu cür proqramlar yox idi. Bəyəm 10 il əvvəl heç kəs televizora baxmırı? Baxırdı!!! Bəs bu gün o verilişlər bağlansa baxan olmayıacaq? Olacaq!!! Gəlin gücümüzü televiziyyaya verək. Bizə öz verilişlərimiz lazımdır. Mümkün qədər çox əlaqə qurun. Ən əxlaqsız şouların aparıcılarının dərsini verək. Görək onda kim nə deyəcək.

Sonra Aslan deyirdi.

Bizim geyimimiz qara rəngdədir. Üzərində HOST-un ulduzu. Bu köynəklər yalnız bizə qoşulanlara verilir. Biz hər yerdə birliyimizi saxlamalıyıq. Əgər küçədə bir HOST-çu digər HOST-çunu görürsə onunla salamlaşmalıdır. Əgər kömək lazımdırsa kömək etməlidir. Özünüzün buraya düşməyinizi yadınıza salın. Əgər bizi tapmasaydız bəlkə bu dəqiqə depressiyadan intihar etmiş olardınız. Sizin kimi yüzlərlə gənc var. Biz

bilmirik bəlkə onlar elə bizim kimidirlər sadəcə xəbərləri yoxdur ki, tək deyillər. Gördüyümüz hər bir insana öz fikirlərimizi danışırıq. **Öz sayımızı artırmaq üçün yox. Onları tək qoymamaq üçün.**

Sonra Azad deyirdi.

Biz dünyada birliyin tərəfdarıyıq. Biz sərhədsiz, eyni dildə danışan, bərabər insanların dünyasında yaşamaq istəyirik. Süni olan heç bir şey olmamalıdır. Sərhədlər isə sünidir. Onları biz çəkirik, istəyəndə də dəyişirik. Quşların nə sərhədi var, nə də ki xarici pasportu. Və biz heç vaxt görməmişik ki, bir dəstə quş başqa bir dəstə ilə müharibə etsin. Təbiətin öz harmoniyası var. Onu pozmaq olmaz. Dünyada iki millət var. PİS insanlar və YAXŞI insanlar. Dünyada iki dil var YALAN və HƏQİQƏT. Dünyada iki ölkə var CƏNNƏT və CƏHƏNNƏM. Ən ideal ölkə cənnətdirsə bilin ki orada nə Banqladeş var, nə İtaliya, nə də ki Kosova. Əgər kimsə yəhudiləri pisləyirsə bilsin ki, HZ.Musa da yəhudü olub. Əgər kimsə türkləri tərifləyirsə bilsin ki, Dədə Qorqud da türk idi. Amma Qıpçaq Məlik də türk idi. Hər millətin içində pis də var, yaxşı da var. İnsanlara insanlığına görə qiymət verək.

Sonra Adil davam edirdi.

Bizə sabah İslam terrorçusu deyəcəklər. Müsəlmanlar isə Mason deyəcəklər. Yəhudilər xristianların qurduğu yalançı şərq təşkilatı deyəcək. Bəziləri skinhed deyəcək, bəziləri kommunist deyəcək, bəziləri anarxist deyəcək. İnidən buna hazır olun. Bizdən soruşturular siz kimsiniz. Biz də onlardan soruşacaqıq. **“Bəs siz kimsiniz? Tapın bilmisiz?”**

Sonra mən deyirdim.

Ola bilsin ki, sizindən qəribə suallar var. Biz nə edirik? Bunun sonu nə olacaq? Dünyanı dəyişəcəyik, yoxsa bizi öldürəcəklər? Nə qədər bu qərargahlarda yığışacaqıq? Bu suallar siz qorxudur? Məni də qorxudur. Bizim hamımızı qorxudur. Bizim gücümüz ondadır ki, qorxularımızı gizlətmirik. Qorxulu suallar iyrənc cavablardan daha yaxşıdır. İyrənc cavabları bilirsiniz. Məktəb, universitet, nişan, toy, iş, uşaq, yataq, qəbir... Kim getmək istəyirsə qapı açıqdır. Kim qayıdacaqsa qapı yenə də açıqdır. Bizə deyəcəklər ki, siz vəhşisiz, gördünüz işlər ədalətsizdir. O yazıq fahişə qızlar, bəlkə aralarında bir yaxşı qız da var idi. O yazıq müəllimlər axı onlar da rüşvəti ehtiyaclarına görə alırdılar. **Yazıq narkomanlar, pis insanlar, siyasetçilər, qatillər, əyyaşlar, sərxoşlar, mavilər axı onların hamısı pis deyil? İçlərində yaxşılırı da var axı, onda biz də cavab verəcəyik. “Biz pisik, zalımq, aqressivik, vəhşiyik, cinayətkarlıq, amma siz bizə heç nə etməzsiz, düzdü? Axı içimizdə yəqin yaxşılır da var”.**

Balığın nağılı

Bir kişi dəniz sahili ilə gedirdi. Birdən uzaqda balaca bir uşaqın sahildən nə isə götürüb dənizə atdığını gördü. Yaxınlaşanda gördü ki, bütün dəniz sahili balaca balıqlarla doludur. Yəqin səhərki güclü külək onları sahilə çıxarmışdı. Uşaq da bir-bir balıqları götürüb dənizə atıldı. Amma bütün sahil bu kiçik balıqlarla dolu idi. Kilometrlərlə sahəni kiçik balıqlar doldurmuşdu. Milyonlarla balıq. Bunu görən kişi uşağa dedi:

- Niyə bu balıqları suya atırsan?

Uşaq cavab verdi

- Səhər güclü dalğalar onları quruya atdı indi dəniz sakitdi, əgər axşam əsəcək küləyə qədər onları suya atmasam balıqlar öləcək.

Kişi qışkırdı:

- Axı bu axmaqlıqdır. Bir ətrafına bax? Burda milyonlarla balıq var. Sənin əziyyətin heç nəyi dəyişməyəcək. Uşaq əyilib yerdən növbəti balığı götürdü və dedi:

- Yox, mənim əziyyətim əlimdəki balıq üçün hər şeyi dəyişəcək.

Sonra balaca balığı dənizə atdı.

BİZ HƏR GÜN DÜNYANI XİLƏS EDƏ BİLƏRİK. ÇÜNKİ HƏR GÜN BİR İNSANI XİLƏS EDƏ BİLƏRİK. HƏR İNSAN DA BİR DÜNYADIR.

Psixoloq məni xilas etmək istəyir, mən də dünyani

Evdə gec-gec göründüyüm dən valideynlərim lap narahat olmuşdular. Onların HOST-dan xəbəri var idi. Elə biliirdilər ki, müxalifət partiyasıdır. Mənə deyirdilər ki, ay bala əl çək bu müxalifətçilərdən. Ən yaxşı hakimiyyət indiki hakimiyyətdir. Amma mən onlara başa sala bilməzdəm ki, iş nə yerdədir. Mənə iki-üç dəfə psixoloquń yanına getməyi məsləhət görmüşdülər. Sonra yaz tətilində Türkiyəyə aparacaqlarını deyirdilər. Gündə bir paltar, yeni kompyuter, doberman, gitara zir-zibil hamisindən alıb otağıma doldururdular ki, bəlkə mənim başım qarışdı və sektadan çıxdım. Bunlar da kömək etməyəndə məni söyməyə başladılar, sonra atam bir-iki şillə vurdu. Bütün ümidi ləri ölündə anam ağlamağa başladı. Amma bu da mənə təsir etmirdi. Dünyanın taleyini anamın göz yaşına qurban verə bilməzdəm. Tam biganəliyimi görəndə sonuncu üsula əl atmışdılər.

Evə gələndə qapının açıq olduğunu gördüm. İçəri daxil olub anamı səslədim. Cavab gəlmirdi. Sonra atamı, sonra bacımı çağırıdım. Səs gəlmirdi. Böyük otaqdan dəhlizə orta yaşılı kök bir kişi çıxdı. Bu mənim anam deyildi. Atam da bir günə bu boyda işsə bilməzdi. Ağ qəribə uzun bığları lap Nitşeni xatırladırdı. Mənə baxıb gülümsündü:

- Anar oğlum, keç içəri.

Mən çəşbaş qaldım

- Siz kimsiz ki?

Kişi dedi:

- Mən sənin psixoloquńam. Məni dost çağrıra bilərsən. Mən sənə kömək etməyə gəlmişəm.

Aha, məsələ aydın idi. Yenə valideynlərimin fokusları. Ehhh.. Bir təhər yola verməli idim.

- Yaxşı dost, necə kömək etmək istəyirsən?

- Oğlum qarşidakı divanda rahat əyləş, dərindən nəfəs al.

Mən onun dediklərini etdim. Kişi mənə elə baxırdı ki, güya bir baxışdan məni kitab kimi oxumuşdu.

- Oğlum, valideynlərin deyir ki, son vaxtlar özünü pis hiss edirsen. Həyatında nə isə baş verib? Sevgilindən ayrılmışan bəlkə? Sənin yaşda uşaqlar üçün bu çox təbii haldır.

Mən onun danışq tərzindən çox əsəbiləşmişdəm.

- Heh, maraqlıdı sizə nə qədər pul veriblər. Hə?

Kişi bu sualı gözləmirdi.

- Oğlum, bu önemli deyil.

- Aydaaa... Önəmi olmasaydı indi burda klounluq eləməzdiniz. Əgər səmimi olmayı istəyirsizsə özünüz də səmimi olun. Nə qədər pul veriblər?

- Hmm, mənim seanslarının saatı 200 manatdır.

- Ooo.. Bu başqa məsələ.. Deməli birinci sinifdən əlaçı olan cənab Nitşə, bu gün kök qarnının piyini bir az da artırmaq üçün bizə qonaq gəlib.

- Oğlum, davam et. Ürəyini boşalt.

- Ehh.. Dayday. Mənim heç bir psixoloji problemim yoxdur. Hər şey əladır. Gedə bilərsiniz.

- Oğul, mən görürəm ki, sənin içində bir sıxıntı var.

- Hə? Görürsünüz? Düzdü var. Mənim sıxıntıları var.

- Onda de, mən də sənə kömək edim. Danış. Bəlkə bir çarə tapdıq.

- Siz doğrudan mənə kömək edəcəksiniz?

- Hə, oğlum, söz verirəm.

- Hmmm. Onda başlayaqq. Birinci sıxıntı Perudakı su problemidir. Kəndlərə hələ də su çəkilməyib. İkincisi Fələstindəki döyüşlərlə bağlıdır. Zəhmət olmasa onu dayandırın. Sonra Ozon qatının deşilməsinin də qarşısını alsanız lap yaxşı olar. Ya da qonşumuz üçün hər ay bazarlıq eləsəniz. Necədi? Başqalarını da danışım? Sizin eviniz yəqin ki, bina evidir hə? Pəncərənizlə üzbüzdə başqa bir bina görünür. Amma siz orada yaşayanları görmürsünüz. Siz binanın işıqlarına baxıb sıqaretinizi çəkirsınız. Bircə sıqaretlə arvadınızla dalaşığınız günü unuda bilirsınız. Binanın işıqlarına baxıb xəyallara qapılırsınız.

- 11. Olur hərdən. Amma....

- Zəhmət olmasa pəncərənin qırığına gəlin. Qorxmayın özümü atmaq istəmirəm. İstəyirəm sizə daha bir sıxıntımı göstərim. Daha doğrusu sizdən nə ilə fərqləndiyimi. Baxın. Üzbəüzdəki binanı görürsünüz. Orada 50 mənzil var. Mənim əlaqələrim yaxşı olduğundan çox şeydən xəbərim olur. Baxın binaya. Siz nə görürsünüz?

- Hmm. Pəncərələr... Nə görməliyəm ki? Orada da hansısa insanlar yaşayır. Kimlərinsə pəncərəsidir.

- Aha. Düzgün dediniz. Bu sizə xas olan bir düşüncə tərzidir. Kimlərsə yaşayır. Hansısa insanlar. Kim, Hansı. Hansısa, necəsə, niyəsə... Siz də hamı kimi bu sualları artıq sual kimi yox, adı cümlədə işlədirsiniz. Fərqimiz də bundadır. Mən demirəm orada hansısa insanlar yaşayır. Mən soruşuram - orada hansı insanlar yaşayır? Baxın fərqimiz bundadır.

- Oğlum, səni başa düşürəm.

- Ee, heç nə başa düşmürsüz...

Sağ tərəfdən birinci pəncərə - Türkən. Sevgilisi onu atıb. Hər gün axşam telefonundakı mahnilara qulaq asa-asə pəncərədən baxır. Oğlan indi zibilçənin biri ilə gəzir. Türkəni isə bir il istifadə edib atdı.

Sağdan ikinci pəncərə - Tofiq kişi, şəkər xəstəsidir. Gecələr durub ayaqyoluna gedir. 2 saat oradan çıxa bilmir. Bilirsiz niyə çünki işəyə bilmir. İki saatdan sonra sıdiy qanla çıxır. Qanlı tumanını gecə dəyişib yerinə uzanır. Növbəti pəncərə - bu cavan ailənin bir günü də davasız keçmir. Televizor üstündə hər axşam dalaşırlar. Oğlan futbolçudur. Qız isə nazirlikdə işləyir.

O biri pəncərə - Fuad. Kitabı çıxmayan şair. Öz şeirlərini yüz nəşriyyata göndərib, amma hamısında deyiblər ki, sənin şeirlərin heç kəsə maraqlı deyil. Amma Fuadın bu şeirlərdən başqa heç nəyi yoxdur.

O biri pəncərə - Ağamirzə kişi. Qarabağ əlili.

O biri - Tükəzban xanım, əyyaş ərin sədaqətli xanımı.

O biri - fahişə, hər günorta qonşuluqdakı oğlanlardan biri onlara qonaq gedir. Və işə başlayırlar. Anası evə qayıdanda isə qız kitab oxuyur.

O biri - Dilarə xanım. Dul arvad. Gecələr porno filmlərə baxır. Sonrakı pəncərə tək yaşıyan qoca nənədir. İki dəfə pristupu olanda telefona əli çatmayıb. Mən həkimlərə zəng etmişəm. O biri pəncərədə Əli qalır. O birində Qədir. O birində Samir. Başa düşürsünüz indi mən demək istəyirəm?

Bizim baxdığımız eyni yerdir. Amma gördüyüümüz başqa şeylərdi. Siz hansısa insanları görürsünüz. Amma mən gedib onların kim olduğunu öyrənirəm. İnsanın gözləri açılında sevinməyə çox az şey qalır...

O donub qalmışdı. Cənab bıgli professor nə deyəcəyini bilmirdi. Amma nə isə deməli idi.

- Oğlum, sənin dediklərin doğrudur. Ola bilsin ki, insanların çoxlu problemləri var. Amma bu problemləri sən həll etməməlisən ki, dünyani xilas edəcək qəhrəman sən deyilsən. Oğlum, gözlərini aç, dünyani dəyişə bilməyəcəksən. Öz həyatını yaşa. Özünü düşün. Başqaları heç səni düşünmür? Sən niyə onları düşünürsən ki? Ailə qur, pul qazan, istirahət elə. Əslinə qalsa hamı xoşbəxtidir. Hətta dilənçilər də öz içlərində xoşbəxtidilər.

- Dilənçilər? Siz heç bilirsiniz dilənçilər necə olur?

- Niyə bilmirəm? Mən psixoloqam. Mən onlarla söhbət eləmişəm.

- Bravo bravo. Əla. Söhbət eləmişiniz... Bəs özünüz heç dilənmişiniz?

- Yox, yox. he he..

- Onda bilmədiyiniz şeylərdən danışmayın. Dilənən adam xoşbəxtidir? O bilirsiniz sizə necə baxır? O dilənçi. Bilirsiniz? Əgər küçədə ona 100 dollar da versəniz ürəyində sizi söyəcək. O sizə nifrət eləyir. Sizə, mənə, hər kəsə. Dünyaya nifrət eləyir. Mən dilənmişəm. Mən bilirəm bu necə olur. Gözəl paltarları yandırmaq, təmiz sifətləri cırmaq istəyirəm.

- Oğlum, səni başa düşürəm. Çalış bir neçə gün istirahət elə. Mən sənə bu dərmanları yazım. Səndə sinir rahatsızlığı var. Çalış daha çox əylən, qızlarla daha çox vaxt keçir. Sənə seks lazımdır. Bir az da komediyalara bax..

Kişini söymək istəyirim. Birdən Balu və Sutanın nağılı yadına düşdü. Mən əmin olduğum şeyləri ona sübut etmək istəyirdim. Yenə də eyni səhvi buraxıram. Olmaz. Bu insanı dəyişə bilməyəcəm. Vaxtimı ona sərf etməyim.

- Yaxşı dayı. Başa düşdüm. Siz düz deyirsiniz. Mənə bir az əyləncə lazımdır. Düz deyirsiniz. Çox saq olun ki, məni özümə gətirə bildiniz. Sizə dərdlərimi danışdım. İndi özümü çox rahat hiss edirəm.

Elə bil ki, bütün içim boşalıb. Çox saq olun.

Kişinin uzun bigalarının altından dişləri parıldamağa başladı. O öz missiyasını yerinə yetirmişdi. Bir az da nə isə danışıb papağını götürüb getdi. Mən də arxasiyca əl elədim. Üzünü çevirəndən sonra isə “ortancıl barmaq”.

Psixoloqlar deyir ki, heç kəsə fikir vermə, rahat yaşa.

Siyasətçilər deyir ki, bayraq və himn hər şeydən müqəddəsdir.

Dindarlar deyir ki, görmədiyinə inan.

Alımlar deyir ki, görmədiyinə inanma.

Millətçilər deyir ki, bizim millətin birləşməsi uğrunda ölmək lazımdır.

Həkimlər deyir ki, hər şeydən əvvəl sağlamlığını düşünün.

Lamalar deyir ki, Tibetdən başqa bütün dünya səhv yoldadır.

MTV deyir ki, yaşa və yaşamaqdan ləzzət al.

Dərvişlər deyir ki, ən böyük ləzzət bütün ləzzətlərdən əl çəkəndə gəlir.

Adi insanlar deyir ki, ailə səadəti xoşbəxtlikdir.

Tarixçilər deyir ki, bədbəxt ol, amma tarixə düş.

Xeyriyyəçilər deyir ki, ömrün boyu başqalarına kömək elə.
Eqlistlər deyir ki, ancaq özünü düşün.
Hippilər deyir ki, narkoman ol, həyatın dadi bundadır.
Vegetarianlar deyir ki, başqa canlıları öldürmə.
Şairlər deyir ki, səhər açılanda günəşin çıxmasına bax.
Astroloqlar deyir ki, günəş közərmış ulduzdur, burda qeyri-adi heç nə yoxdur.
İngiltərə kralıçası deyir ki, siqareti alışqanla yox, kibritlə yandırın.
Diana deyirdi ki, necə istəyirsiniz elə də yandırın.
Kürdlər deyir ki, azad olmaq istəyirik.
Türklər deyir ki, kürdlər qələt eləyir.
Ben Laden deyir ki, Amerika qələt eləyir.
Amerika deyir ki, İran qələt eləyir.
İran deyir ki, İsrail qələt eləyir.
İsrail deyir ki, hamınız qələt eləyirsiz.

Həyətdə Azad məni gözləyirdi. Mən avtomobilə minib psixoloqla söhbətimi danışdım. Bir az güləndən sonra mənə təzə xəbərləri dedi.

- Anar, qəribə şeylər olur. Bizim qərargahda sakitçilikdi. Amma o biri qərargahlardan birində A üzə çıxıb. Təsəvvür eləyirsən? Hamının qarşısında çıxış edib. HOST-çular az qala dəli olmuşdular. Qızlar ağlayırdı, oğlanlar titrəyirdi. Abbas indi ora gedib ki, hamını sakitləşdirsin.

Mən inana bilmədim:

- A çıxıb? Axı o gizlənirdi ki, üzdən onu heç kəs tanımاسın?
- Hə, əvvəl elə eləyirdi. Amma bu gecə gəlmışdı. Gedək Qərargaha görək Abbas gəlib çıxıb ya yox. O bizə hər şeyi danışar.

Qərargahda basabas idi. Hamı A-nın gəlişindən danışındı. Aysel mənə yaxınlaşmaq istəyirdi. Amma başa düşürdü ki, indi camaat bizim danışacağımızı, açıqlama verməyimizi gözləyir. Azadla bir yerdə Abbasın otağına daxil olduq. Abbas kündə qisılıb oturmuşdu. Bizi görüb başını yellədi.

Azad dedi:

- Danış görəy o yanda nə baş verib?

Abbas baxışını yerdən qaldırmayıb dedi:

- Uşaqlar danışırlar ki, gecə saat 3-də həmişəki kimi söhbətləşirmişlər. Birdən Qərargahın işığı sönübü. Otağa hündürboy bir adam daxil olub. Qaranlıqda üzünü seçə bilməyiblər. O özünü təqdim edib. Sonra çıxış edib. O biri otaqdakı uşaqlar da bu nərəltili çıxışın səsinə yuxudan oyanıblar. Hamı ağlayırmış. Elə şeylər danışıb ki. Uşaqlara yeni hədəflər verib. Xəritələr, planlar. Nə bilim nələr. Sonra pəncərəni açıb aşağı tullandı. 9-cu mərtəbədən.

Mən dedim:

- Necə yəni 9-cu mərtəbədən?

- Vallah heç özüm də bilmirəm. Axır vaxtlar A-nı tanıya bilmirəm. Elə bil içində hansısa bir heyvan oyanıb. Pəncərədən tullanıb. Uşaqlar tez onun dalınca baxıblar. Asvalta uzanıbmış. Bir az sonra ayağa qalxıb qaçmağa başlayıb..

- Yox. yox... Ola bilməz. Gic-gic danışma. Necə yəni tullanıb? Bəlkə gözlərinə görünüb. Ola bilməz. Nağıldı.. Abbas ayağa qalxıb qapını açdı. Qapının ağızından o biri uşaqlar qulaq asırdı. Onlar da Abbasın dediyinə inana bilmirdilər.

- Necə yəni gözlərinə görünüb. Ən ažı 7 şahid var. Qızlar hələ də özlərinə gəlməyiblər. Camaat onun seçilmiş olduğundan danışır. Deyirlər ki, müqəddəsdir. Uça bilir.

Azad dedi:

- Yaxşı tutaq ki, belədir. Amma axı biz bilirik ki, o adı oğlandır. Sənin kimi, mənim kimi.. Uşaqlıqdan tanıyırıq bir-birimizi.

Mən dözə bilməyib dedim:

- Bəlkə siz axır A haqqında nə isə danışasınız. Harada doğulub? Kimdi, nəcidi? Neçə yaşı var? Digər uşaqlar da mənə dəstək verdilər: "Düzdü danışın. Biz bilmək istəyirik ki, başımız kimdi. Danışın. Danışın!"

Abbas Azada baxdı, Azad Aslana. Sonra Abbas danışmağa başladı.

“A”-nın Nağılı

A ilə həyətdə tanış olmuşdum. Lap uşaqlıqdan biz bir yerdə oynayardıq. O bizim həyətə qonşu binadan gəlirdi. Uşaqlıqdan bir az qəribə uşaq idi. Biz oynayanda qırqaqdə oturardı. Novruzda tonqaldan tullanmazdı. Qar yağında qar topu oynamazdı. Gəlib həyətimizdəki pişikləri yedizdirirdi. Bir neçə il bizim həyətə gələndən sonra deyəsən onların evlərində yanğın baş verdi. Bütün ailə yandı. Təkcə A-dan başqa. Onun da bu hadisədən sonra dili tutulmuşdu. Deyəsən ağlını da itirmişdi. Ona görə onu dəlixanaya qoydular. Şayılər gəzirdi ki, evi özü yandırıb. Ondan sonra A-dan xəbər çıxmadı. Bir də 10 il sonra mən məktəbi bitirəndə A ilə görüşdüm. Tamam dəyişmişdi. Uşaq vaxtı eybəcər uşaq idi, indi yaraşıqlı oğlan olmuşdu. Bir az səhbət elədik. Mən özüm dərslərimi yaxşı oxuyurdum. Amma onunla səhbətdə özümü lap 5 yaşlı uşaq kimi hiss edirdim. Hər şeydən xəbəri var idi. Bir kitabın adını mən çəkirdimsə beş kitabın adını o çəkirdi. Nədənsə xəbəri olmayanda da bir gün içində onu öyrənə bilirdi. Soruşanda ki, bəs o evin yanması ilə bağlı nə deyə bilər? Deyirdi ki, “Mən onları yandırmamışam, onlar özləri özlərini yandırdılar”. Sonra dəlixanadakı xəstələrdən, xəstə dostlarından danışındı. Deyirdi ki, əslində onlar dəli deyil. Sadəcə beyinləri başqa nisbətdə işləyir. Əslində onlar çox ağıllıdılar. Tez-tez gedib dostlarına baş çəkirdi. Hərdən mən də onunla gedirdim. Bir dəqiqə dəli ilə üzbeüz oturandan sonra başını tutub qışqırırdı. Mən deyirdim ki, yəqin onda da az-maz dəlilik qalıb. Yanığının travması. Amma sonra gülə-gülə otaqdan çıxırdı. Yolda mənə dəli ilə olan səhbətini danışındı. Deyirdi ki, filan dəli bu gün mənə o qədər şey öyrətdi ki, gəl görəsən. Mən də deyirdim ki, yəqin zarafat eləyir. Bir qəribə xüsusiyyəti var idi. Bütün qızlar onu sevirdi. Vəziyyət elə alınmışdı ki, onunla heç bir qız rəfiqəmi tanış eləmək istəmirdim. Bilirdim ki, bir günə A-ya vurulacaq. Bir gün A xahiş elədi ki, gedib onun əsl valideynlərini tapaq. Sən demə onu saxlayanlar ögey imişlər. Nə isə getdiy lazım olan yerlərə, məlum oldu ki, filan uşaq evindən götürübmüşlər. Amma uşaq evinə gedəndə orada bizə məlumat verən olmadı. Dedilər ki, onu elə uşaq evinin qabağına atmışdilar. Xanımlardan biri səsini eşidib bayira çıxıb. Görüb ki, zibil yesiyinin içində uşaq var. Nə adı bilinirdi, nə soyadı. Bircə boynundan A medalyonu asılmışdı. Mən soruşanda, bəs niyə orada sənə adı ad qoymayıblar deyirdi ki, ad qoymuşdular amma səsləyəndə cavab vermirdi. Uşaq olandan ancaq A adına cavab verirdi. O vaxtdan da elə A çağırırdılar. Tələbəlik illərimdə onunla lap yaxın olmuşdum. Mənə həyat haqqında düşüncələrini danışındı. Dərslərimdə kömək edirdi. Amma özü heç yanda oxumurdu. Vəsiqəsi olmadığından nə tələbə ola bilirdi, nə əsgərliyə aparırdılar, nə də ki bir şey. Elə həyətdəki pişikləri yedizdirirdi. Pulu isə həmişə bol idi. Soruşanda pulun haradandı. Deyirdi ki, pul haradan olar? Allah verir dəə. Day dərinliyə getmək istəmirdim. Mən MTN-də işləyəndə aramız bir az dəydi. Amma sonra. Çıxandan sonra yenidən düzəldi. Son 3 ildə o mənə tez-tez planlarını danışındı. Deyirdi ki, belə bir dəstəmiz yaranacaq. O hər şeyi qabaqcadan ölçüb biçmişdi.

Bu hekayə bizi bir az rahatladi. Axır ki, heç olmasa kiçik bir təsəvvürümüz yaradı. Amma yenə də başa düşə bilmirdim ki, keçən gecə o biri qərargahda nə baş verib. Səhbətimizin şirin yerində otağa Araz daxil oldu.

- Tez eləyin gəlin bura. Uşaqlar, A-nın yeni planı. Bu səhər üçüncü qərargahda üzə çıxıb. Uşaqlara göstəriş verib. Şəhər dağılır. HOST-çular vəhşi kimi hər yerdə hücum edirlər. Alkoqol dükənlərini yandırırlar, barları yandırırlar. Əmrindən 4 saat keçib, artıq 17-ci dükən yanır.

Abbas yerində sıçradı. Necə yəni? Bu nə məsələdir? Hamımız çəşib qalmışdıq. Azad uşaqları səslədi:

- Hamı dağlışşın, yol verin biz keçəy. O biri qərargaha getmək lazımdır.

Uşaqlar yolumuzu açıdalar. Azadla həyətə düşdü. Aslanla Araz Qərargahda qaldı. Abbas isə dedi ki, gedir A-nı axtarmağa. Maşın az qala işıq sürəti ilə gedirdi. Şəhəri xaos bürüdü. İnsanlar küçəyə tökülmüşdülər. Hər addım başı bir HOST-çuya rast gəlirdik. Qərargaha çatanda bir neçə Oğlanla görüşdük. Onlar A-nın yeni planı haqda məlumat verdilər. Əllərində xəritə vardı. Üzərində müxtəlif işaretlər. Biz yuxarı qalxdıq. İçəridə gənclər şənlənirdilər. Biz soruşanda ki, nə baş verib onlardan biri dedi:

- A deyib ki, bütün lazımsız və xeyirsiz yerləri yandıraq. Uşaqlar da onun dediyini edir. Siz belə düşünmürsüz ki?

Əslində biz də elə düşünürdük. Amma bu təhlükəli ola bilərdi. Kimsə ölü bilərdi. Biz qatil deyilik. Amma oğlan deyəsən fikirimizi oxuyub cavab verdi:

- Yox, narahat olmayın. Yandırılan yerlərin hamısı boşdu. Bir insan da zərər çəkmir. Özü də ancaq varlı biznesmenlərin zərərlə müəssisələri yandırılır. Bu dünyanın nəzərini cəlb edəcək. Əslində bu reklamdır.

Həmin gün çox qarmaqarışlıq keçdi. Sonrakı günlər də elə onun kimi. Gündə bir yer yanındı. Xarici kanallar Bakıdakı bu qəribə aksiyaları işıqlandırıldı. Xaricdə bu xəbər işıqlandırılan kimi, bir həftənin ərzində Bakıya Borçalıdan, Türkiyədən, Güney Azərbaycandan, Rusiyadan gənclər axışmağa başladı. Onlar qərargahlara gəlib bizim sıralarımıza qoşulurdular. İndi biz sevinirdik. Çünkü gücümüz elə artmışdı ki, heç nə bizim qarşımızı ala bilməzdi. Xaricilər gələn kimi birdən birə pulumuz on qat artdı. Hansısa gizli qüvvələr bizə yardım edirdilər. Abbas dedi ki, A onların bizə qoşulmasını alqışlayır. HOST millətçilərin, vətənpərvərlərin, ya da islamçıların

cəmiyyəti deyil, HOST azad insanların, fərqli insanların birliyidir. Hər kəs eynidir. Bu sözdən sonra pul bir az da artdı. Artıq bu bizə şəxsi mühafizəçi dəstələri tutmağa imkan verirdi. İndi bizim qərargahları muzdlu 20 cangudən qoruyurdu. Maliyyəmiz 10 milyonu keçmişdi. Hər həftə bu qədər də artırdı. Deyəsən bizə yardım edənlər çox varlı şirkətlər idi. Biz yüksəlib böyük bir yer tikdirmək qərarına gəldik. Adını da EPİSENTR qoymuşdur. HOST zəlzələsinin episentri. Bu nəhəng tikili iki aya hazır oldu. 4 mərtəbəli yuxarıdan içi ulduzlu dairəni xatırladan bir formada idi. Büyük zirzəmisi vardı. EPİSENTR-in üzərində peyklə bir başa kontaktda olan antennalar, böyük internet şəbəkə. Otaqlar Qərargahlardan qat-qat geniş, rahat və səliqəli idi. Ayrıca uzun bir dəhliz Episentrin tam mərkəzinə - A-nın otağına gedirdi. Bu otağın divarları da qalın dəmirdən idi. Əsl bunker. Episentrin ürəyi bu otaq idi. Ora heç kəs buraxılmırı. Evdəkilər artıq mənə heç nə demirdilər. İndi saysız-hesabsız internet səhifələrimiz yaranmışdı. Türkiyə, Rusiya, Ukrayna, İran və Gürcüstana dəstə-dəstə uşaq göndərmişdik. Onlar bizim ideyaları yayırdılar. A haqqında danışındılar. Bir neçə aydan sonra xaricdən yaxşı xəbərlər gəldi. "Əziz dostlar biz Ankarada ilk Qərargahımızı yaratmışıq. Sayımız 100-ə çatıb".

"Moskvada işlər pis gedir, amma Peterburqda 70 nəfər tərəfdarmız var", "Sayımız artır, bizə bir az pul göndərin", "Salam uşaqlar, burda işlər əladır, 200 nəfərik". Abbas HOST-u artıq qanuni partiya kimi rəsmiləşdirmək istəyirdi. Bir neçə gün o işlərlə məşğul oldu. Azad Türkiyəyə getmişdi. İndi bütün seminarları Aslan aparırdı. Bütün ideoloji söhbətləri o yayırdı. Onun səsi cd-lərə yazılır, iclasları videoya çəkilirdi. Amma ən qəribəsi mənim başıma gəldi. Gückümüzün çox vaxtında məni heç nə təəccübləndirə bilməzdi. Amma ən inanılmaz şey baş verdi. A məni otağına çağırırdı. Son vaxtlar o hamıyla yalnız kompüter vasitəsi ilə əlaqə saxlayırdı. Amma niyəsə məni görüşə çağırırdı. Tir-tir əsirdim. Bilmirdim nə deyəcək. Hamı məni təbrik edirdi.

A və MƏN

Uzun dəhlizin sonuna çatıq qapını sakitcə döydüm. Həyatımın ən vacib anı gəlib çatmışdı. Qapı öz-özünə açıldı. Mən yavaşça içəri daxil oldum. Otaq mağaraya oxşayırı. Çox qaranlıq və səliqəsiz. Hər yerdə cırıq kağızlar, qəribə alətlər, fiqurlar, şəkillər, şamlar vardı. Masanın üzərində qırmızı pentaqramm çəlimişdi. Künclərdəki böyük külqabilardan şirin tamlı tüstü qalxırdı. Otağın o biri başında A dayanmışdı. İşıq onun arxasından düşdüyü üçün üzünü seçə bilmirdim. Uzun paltar geyinmişdi. Saçları ciyinənə çatırdı. Mən içəri keçən kimi qapı arxamca bağlandı. Otaqda bizdən başqa heç kəs yox idi. A və mən. Ondan o qədər şey soruşmaq istəyirdim ki, amma heç nə ağlıma gəlmirdi. Mən onunla görüşümü dəfələrlə təsəvvür etmişdim. Hər gecə yuxuda onu gördürüm. Ondan bütün bu işlərin sırrını soruşturdim. Amma indi dilim tutulmuşdu. Tüklərim biz-biz idi. Qarşımıda ölümdən qorxmayan bir insan dayanmışdı. Onun uzun saçları üzünə töküldü. Bir neçə saniyəlik sükitdə sonra A dedi:

- Sən kitab yazacaqsan!

Donub qalmışdım. Başımı qaldırıb üzünə baxa bilmirdim.

- Sənin kitabın bütün dillərdə yayılacaq. İnsanlar bu kitabı oxuyub ona əməl edəcəklər. Onu gözəl yazacaqsan. Onda bir dənə də səhv olmayıcaq.

Mən gücümü toplayıb soruştum:

- Nə kitabı?

A dedi:

- Sonuncu kitabı. Sən sonuncu kitabı yazacaqsan.

Mənim əllərim titrəməyə başladı:

- Necə yazım?

A dedi:

- Hava Od Su Torpaq. Onları birləşdir.

Bu sözlərdən sonra otaqda elə parlaq işıq yandı ki, gözlərim az qala kor olacaqdı. A-ya baxa bilmirdim. Hər yerdən işıq gözlərimi qamaşdırırdı. Gözlərimi yumub geri çekildim. Arxadan qapının açıldığını eşitdim. Sonra A-nın səsi gəldi: "Gedə bilərsən".

Otaqdan çıxanda hər şeyi dumanlı görürdüm, başım gicəllənirdi. Yer ayağımın altından qaçırdı. Divarlar üstümə gəlirdi. Hər şey qarışındı. Dəhlizdə balaca qız gördüm. Sonra dəhliz qırmızı rəngə boyandı. Qıraqda qağayılar donub qalmışdı. Yerdə çay axırdı.....

Yenidən Doğuluş

Anar...Anar dur..Anar..Oyan..Anar...Anar...

Gözlərimi açanda ətrafimdə qəribə adamlar gördüm. Baxışlarım aydınlaşanda onları seçməyə başladım. Abbas, Aslan, Aysel, bir də bir neçə uşaq. Mən yataqda uzanmışdım. Həkim nəbzimi yoxlayırdı. Aysel yanağımı

sığallayır, əllərimdən öpürdü. Yavaş-yavaş özümə gəlirdim. Deyəsən üreyim getmişdi, yerə yixilmişdim. Aslan dedi:

- Anar, narahat olma, həkim deyib ki, heç bir problem yoxdu. Bir günə özünə gələcəksən. Danış görək A ilə səhbət nə oldu?

Mən onlara baxıb dedim:

- Bilmirəm, mənə dedi ki, kitab yazmalısan. Sonuncu kitabı...

Abbas dedi:

- Sonuncu kitab? A mənə bu haqda demişdi. HOST-un kitabı. Demişdi ki, onu içimizdən ən təmizi yazmalıdır.

- Bəs niyə o özü yazmir? Ən təmiz o deyil ki?

- Bəlkə özü yazsa onun dərin düşüncələrini heç kəs başa düşməz. Ona görə yəqin istəyir ki, adı bir adam yazsin. Hər kəsin başa düşə biləcəyi dildə..

Mən soruşdım:

- Adı bir adam? Bəyəm o adı adam deyil?

Aslanla Abbas bir-birlərinə baxdı. Sonra Abbas dedi:

- Uşaq vaxtı onunla gizlənpaç oynayanda ən gec onu tapırdıq. Daha doğrusu tapmırıldıq. Özü çıxırdı. Mən də bir gün gözümüz yumanda kipriklərimin arasından baxdım. Görüm harada gizlənir ki, heç kəs onu tapa bilmir. Gördüm ki, uşaq otağındakı şkafın içində girdi. Tez qaçıb şkafın qapısını açdım. Amma orada deyildi. Mən indiyə kimi bunu heç kimə danışmamışam. Heç onun özünə də deməmişəm. Sonra qışqırdım ki, A, çıx, səni tapa bilmirəm. Gördüm ki, şkafın qapısı açıldı və A oradan çıxdı...

Aysel bu sözü eşidib dedi:

- Boş-boş danışmayın, elə şey ola bilməz.

Sonra əlini yelləyib otaqdan çıxdı.

Mən donub qalmışdım. Doqquzunu mərtəbədən tullanmaq, otaqındaki qəribə işiq, uşaq vaxtı evlərində yanğın. Heç nə başa düşə bilmirdim. A kimdi? Hər şeydən bezmiş adı oğlan yoxsa... Yoxsa...

Kitab... Sonuncu kitab... Hava Od Su.. Hmm.. Kitab.. Birləşdirmək.. Yazmaliyam. Mənim missiyamdır. Mən kitabı yazmaliyam. İlk cümlə.. İlk cümlə..

SƏNƏ ÖYRƏDİLƏN HƏR ŞEYİ UNUT

A ilə görüşdən sonra otağımdan bir dəqiqliq də çıxmirdim. Əlimdə qələm kitab yazırdım. Saysız hesabsız statistikalar, mifologiyalar, tarix, gizli faktlar, A-nın dedikləri, bizə yazılan məktublar. Hər şeyi bir-bir incələyirdim. H.O.S.T. nədir? Məqsədi nədir? İdeologiya, yol, nəsihətlər və pozulmaz qaydalar. Həyat tərzi... Bu A-nın son əmri idi. Deyilənə görə mənimlə görüşdən sonra heç kəslə danışmayıb. Bircə Abbasa deyib ki, Anar indiyə qədər gördüyüümüz işlərdən ən təhlükəlisini, ən çətinini görəcək. Ona şərait yaradın. Nə istəsə edin. Kitab tez bir zamanda hazır olmalıdır. Bütün varlığımla qələmə sarılmışdım. Saçım uzanırdı, üzümü saqqal basırdı, günlərlə çimmirdim. Otağında kitablardan başqa heç nə yox idi. Ancaq yemək yeyəndə qələmdən ayrıldım. Hərdən yeməyi də unudurdum. Yüz minlərlə insan mənim kitab yazmağımı gözləyirdi. Yüz minlərlə insan. Bilirsiniz bu nə deməkdir? 10 yox, 70 yox, min yox... Bu çox ağır yük idi. İnsanların haqsızlığınından yazırdım. Onların səhv yolda olduqlarından. Haqqın tapdanıb, nahaqqın sevildiyindən. Yalanın həqiqətdən üstün olduğundan. Əslində həqiqət qeyri adı bir şey deyil. İnanılmaz gücə malik tilsimli cümlələr deyil ki, onları yalnız alımlər başa düşsün. Həqiqət o qədər sadədir ki, onu hər kəs anlaya bilər. Amma ona əməl etməyi hər kəs bacarmır. Hər kəs bilir ki, qanadı olan uça bilər. Amma ancaq quşlar həqiqətən bilir ki, uçmaq necə olur. Əsl həqiqət də ona əməl edəndə üzə çıxır. Yanğın qığılçımdan başlayır. Bu kitab da qığılçım olacaqdı. Hər sətrini, hər sözünü ölçüb biçəcəm. Hər səhifəsini gözdən keçirəcəm. Mənim kitabım. Bizim kitabımız. Sonuncu kitab. Hava od su torpağı birləşdirməli idim. Onları birləşdirməli idim. Otağında artıq gəzmək mümkün deyildi. Hər yer səhifələrlə dolu idi. Aşağı düşməliyəm.. Aşağı.. Həyətə.. Mənə bir az torpağ lazımdır. Su var Od var.. Aşağı düşməliyəm...

Dəlilik ya Dahilik

Həyətə düşüb bir ovuc torpaq götürdüüm, indi otağında içində su tökcəkdəm sonra da yandıracaqdım. Hava od su torpağı birləşdirmək... Bu mənə kömək edə bilərdi... Amma otağıma qalxanda nə isə dəyişmişdi. Deyəsən anam otağa girmişdi. Qapını bağlamaq yadımdan çıxıbmış. Yerdəki lazımlı səhifələr yox idi.

- Ana... Ana...

Anamın səsi mətbəxdən gəldi:

- Hə bala, indi gəlirəm.

Yerdəki səhifələr... Yüz faiz anam buranı dağıdıb töküb. Qapı açılanda əlində süpürgə mənim otağıma girmək istəyirdi..

Səsimi istəmədən qaldırdım.

-Ana, yerdəki vərəqlər hanı?

Anam əli ilə masanı göstərdi - Niyə ora qoymusan ki? Axı mən demişdim ki, mənim otağıma heç kəs girməsin.

Anam dedi:

- Ay bala nə olacaq ki? Gör nə gündədir otağın. Bir güzgүyə bax gör özün nə günə düşübəsən!

- Sən hər şeyi zibil elədin. Qatdın səhifələri bir-birinə. İndi nə bilim hansı səhifə neçəncidir?

- Əşşəi nə var ee orda.. De bunlar yerdə idi də.

- Əl vurma! Əl vurma, mənim kitabımı!.. Çix.. Çix bayırı! Tez elə!!!!

- Oğul nə danışırsan. Mənim oğlumsan e, bu nə danışıqdır?

- Tez elə çıx bayırı. Onları birləşdirməliyəm.. Kitabım üçün..

- Allah sənə ağıl versin. Özünü gic yerinə qoymusan. Bir həftədir otaqdan çıxmırsan. Nə olub axır vaxtlar sənə?

Səsə atam gəldi.

- Yenə nə olub orada..?

Aha, bir dənə atam çatışmındı... Amma nənəm də gəldi. Elə bil ki, səhərdən hamısı bunu gözləyirdilər ki, səsim çıxsın keçsinlər hücum'a.

- Anar, ananın sözünə qulaq as. Sənə qadağan eləyirik birdə o adamlara qoşulmayı. Onlar səni gic eləyiblər. Gülkimi uşaq idin. Gör nə günə düşmüsən. Saqqalına bax, saçına bax.. Bu nə otaqdi..

Qışqırdım:

- Əl çəkin məndən!!!

Atam dedi:

- Bağırmaya, ağlin deyəsən özünə gedib. Mən səninçün...

- Sən mənimcün heçnəsən. Siz hamınız heçnəsiniz. 100 illiy insanlar. 100 il sonra sizi heç kəs tanımayacaq. Heç kəs. Yazıqlar. Öz həyatınız yoxdu. Başqalarına da yaşamağa mane olursunuz.

Anam bağırdı:

- Sən nə danışırsan? Hansıza zibil səhifələrə görə valideynlərinə qarşı çıxırsan?

- Zibil səhifələr? Zibil səhifələr? Bu səhifələr bütün dünyani dəyişcəcək.. Siz nə bilirsiniz ki? Yazıq insancıqlar!

Nənəm dedi:

- Qoduğ, kəs səsini.

- Nənə get serialına bax daa.

Nənə:

- Ədə mən səni..

Ata:

- Cavab qaytarma!!!

Ana:

- Südüm sənə haram olsun!!!

Nənə:

- Axmağ

Ata:

- Qudurmuş!

Ana:

- Nankor..

Artıq heç kəsi eşitmirdim. Bu evdə bir dəqiqə də qalan deyildim. Səhifələri ovuc-ovuc yiğib çantama doldururdum. Qaçmaq. Qaçmaq. Başqa yol yox idi. Qapının ağızını tutmuşdular.

- Səni heç yana buraxan deyilik.

Çantamdan yapışış var gücümüzə qapıya tərəf qaçıdım. Onları itələyib otaqdan çıxdım. Episentrə.. Bütün yollar Episentrə gedir!!!

Gözətçilər əvvəl məni tanımadılar. Amma yaxınlaşan kimi içəri buraxdırılar. Dəhlizdə Azadla rastlaşdım. Türkiyədən qayıtmışdı. Təzə xəbərləri vardı. Orada böyük bir cəmiyyət qurublar.. Məni sakit bir otağa apardı. Dedi ki, burada sənə heç kəs mane olan deyil, rahat işlə. İlk olaraq Hava od su torpağı birləşdirdim. Amma heç nə. Mənasız bir şey. Kibrit yaş torpağı dəyən kimi söndü.. Heç nə.. Burda nə isə başqa bir məna var idi. Kitabın yarısını yazmışdım, amma nə isə çatışmındı.

Hava, od, su, torpaq... Episentrə gəlməyim yaxşı oldu. Bir neçə gün kağızların qarşısında düşündükdən sonra ağlıma əla bir fikir gəldi. Bu kitabı bitirməyə də kömək edərdi. HOST-un nə olduğunu bilmək üçün ona qırıldan baxmali idim. Necə? Axı Host-da hamı məni tanırı. Hamı bilir ki, mən Anaram – HOST-un kitabını yazan. Ona görə qrimə ehtiyacım var idi. Tez qaçıb Azadı tapdım və ona fikrimi dedim. Azad razılaşdı. Biz

Episentrdən çıxb Azadgilə getdik. Evdə mənə atasının köhnə paltarlarını verdi. Sonra saçımı rənglədi. İndi mən tamam başqa adama oxşayırdım. Həm də çox əziyyət çəkmək lazımdı. Onsuz da üzdən məni o qədər də yaxşı tanımadılar ki, əsas sözlərimlə onları şübhələndirməyim.

Təgyiri-Libas

İlk dəfə əynimdə Ulduzlu köynək olmadan şəhərə çıxmışdım. İndi camaat mənə heç baxmırı. Onlar üçün adı adam idim. Heç kəsin baxışlarında qorxu görmürdüm. Onlar məndən qorxmurdular. Onlar məni sevmirdilər. Onların vecinə deyildi.. Yavaş-yavaş şəhərin daha çox A-nın tərəfdarları yiğışan hissəsinə getdim. Parklardan birində bir neçə ulduzlu köynək görüb onlara yaxınlaşdım. Oğlanlar mənə tərs-tərs baxırdılar. Sakitcə salamlaşış yanlarında oturdum. Onlardan biri məndən soruşdu:

- Nə lazımdı sənə?

Dedim:

- Heç.. Siz HOST-dansız?

Oğlan dedi:

- Hə... Nədir ki?

- Mənə bir az danişa bilərsiz? Özümü son vaxtlar çox pis hiss edirəm. Hər şey maraqsızdı, heç nə etmək istəmirəm. Amma sizə baxanda elə bilirom ki, həyatınızın mənası var. Nədir sizin həyatınızın mənası?

Oğlan dedi:

- Həyatın mənası olmur. Bu günəşin çıxmazı kimidir. Günəş çıxanda göyün üzü qızarır, çəhrayı rənglər, aq ilə maviyə qarışır. İnsanlar bu mənzərəyə baxanda sevinirlər. Onların bu mənzərədən xoşu gəlir. Amma soruşanda ki, niyə xoşun gəlir? Cavab verə bilmir. Çünkü bunun izahı yoxdur. Ya da meyvə kimi, kimsə alma xoşlayır kimsə armud. Soruşanda niyə yenə izahı yoxdur. Bu belədir. Həyat da sadəcə var. Boş səhifə kimi. Dəftər kimi. Dəftərin mənası var? Yox. Dəftərin içi boş olanda onun heç bir mənası olmur. Həmin dəftərə şeir yazsan olacaq şeir dəftəri, şəkil çəksən olacaq albom, nə gəldi yazsan olacaq qaralama. Həyat boş bir səhifədi. Nə yazacağımızı isə ancaq özümüz seçə bilərik. Mənasız cümlələrdən tutmuş, konstitutsiyaya qədər. Keçmişinə bax. Onda biləcəksən ki, həyatın indiyə kimi nə dəftəri olub. Amma həyatın dəftərdən bircə fərqi var, köhnə səhifələrini cırı bilməzsən.

- Yaxşı, bəs siz nə edirsiniz? Nə yazırsınız bu dəftərdə?

- Biz, A dediyi kimi sinifdə müəllim mühazirə yazdıranda öz dəftərimizin arxa səhifəsində nə istəyiriksə onu yazıraq. Müəllim deyəni yox. Ürəyimiz nə istəyirsə onu yazıraq. Kimsə şeir, kimsə sevdiyi futbol komandasının cədvəlini, kimsə sevgilisinə məktub... Başqa nə ağlına gəlirsə hamısı.. Düzdü biza digərləri ikiçi, avra deyəcək. Amma dərsi öyrənmək lazım olanda biz hər zaman parta yoldaşımızdan onun dəftərini götürə bilərik. Öz dəftərimizdə isə doğma bir şey olacaq.

Hmm. Bu uşaqlar elə rahat danışırdılar ki, bir anlıq özümüzə fəxr etməyə başladım. Biz insanlara nə isə öyrədə bilmışık.

- Bəs A kimdi?

Oğlan ətrafa baxıb sakitcə piçıldadı:

- A sonuncu qəhrəmandır. Sonuncu seçilmiş, Sonuncu elçi.

Başına elə bil qaynar su tökdülər. Bunlar nə danışırlar?

- Necə yəni? Siz nə danışırsınız? Kim deyib bunu sizə?

Uşaqlar dedi:

- Kimsə deməlidir ki? Özümüz görmürük bəyəm?

- Necə görürsüz?

Oğlan bir az da yaxınlaşış dedi:

- Onun vəsiqəsi yoxdur. Onu çox az adam görüb. Gecələr biz yatırıq. Səhər oyananda onun artıq min səhifəlik planı olur. Gündüzlər üzə çıxmır.. 9 mərtəbədən aşağı tullanıb. Valideynləri naməlumdur.. Özü naməlumdur. Adı naməlumdur. Heç kəs onun qarşısını ala bilmir. Zibil yeşiyindən tapıblar. Deyilənə görə onu mələklər gətirib.

Mən dinləyirdim. Oğlan bir az fikirləşib davam etdi:

- Bilirsən, biz çox düşünürdük ki, niyə məhz Azərbaycan? Niyə sonuncu qəhrəman buradan çıxmalo idi. Axır anladığ ki, onun gəlməyi üçün buradan yaxşı yer ola bilməzdi. Çünkü Azərbaycan dünyانın mərkəzində yerləşir. Nə şərqdir, nə qərb. Nə islam ölkəsidir, nə xristian ölkəsi. Nə inkişaf etmişdi, nə geridə qalmış. Nə ənənəyə bağlıdır, nə müasir. Azərbaycanın ideologiyası yoxdur. Bax, bizim bircə fikrimiz var. Qarabağı qaytarmaq. Başqa heç nə. Azərbaycanlıları birləşdirən başqa heç nə yoxdur. Indi təsəvvür elə ki, Qarabağ da qayıtdı. Hə.. Bəs sonra? Sonra nə etmək lazımdır. Inkişaf eləmək? Bu ideologiya ola bilər? Inkişaf.. Demokratiya? Yoxsa nə? Nə istəyir azərbaycanlılar. Özləri bilir? Yox. Azərbaycan gah geriyə gah irəliyə gedir, gah yerində sayır.

Gah İslama qayıdır. Gah efirdə soyunur. Gah deyir ki, türk dövlətidir, gah deyir ki dünyəvidir. Deyirlər ki, dahilər, qəhrəmanlar çiçək kimidir. Onların yaxşı yetişməsi üçün çoxlu peyin lazımdır. Azərbaycanda da peyin çoxdur. Ona görə də A yetişdi. Gəldi ki, bizi sonra dünyani xilas etsin.

Deməli hamı A-nın qeyri-adi olduğunu düşünür. Yəqin bu doğrudan da belədir. Amma nə isə inandırıcı gəlmir. Mən tam inana bilmirdim. Məncə A sadəcə çox ağıllı və güclü bir şəxsiyyət idi. Mən bunu yazmalı idim. Kitabın sonunda A-nın sonuncu qəhrəman olduğunu yazacaqdım. Ona görə də Episentə yollandım. Yol boyu dağıdılmış mağazalar, daşlanan fahişələri gördüm. Xaos getdikcə daha da böyüyürdü. Və bu mənim xoşuma gəlirdi. Küləklər şəhərinə Qasırğa gəlmişdi.

ERMƏNİ

Çingiz Qarabağ qaçqını idi. Onun bütün ailəsini Xocalıda qırmışdılар. O vaxtlar Çingizin 7 yaşı olardı. Amma ailəsi heç yadında qalmamışdı. Xocalının nə bir daxması nə bir ağacı. Heç nə Düşmən hücumuna keçəndə mərminin biri düz Çingizin yanında partlamışdı. Çingiz də bütün uşaqlığını bu partlayışdan sonra unutmuşu. Yaddaşında ancaq qarlı yollar, atəş səsi və ölürlər var idi. Qaçqın şəhərciyində onu digər yetimlər kimi ailələrə bölüşdürülmüşdülər. Yaziq uşağın hansı şəraitdə böyüdüyüünü heç təsəvvür də etmək olmazdı. Yad şəhər, evsiz-eşiksiz. Vətəndən didərgin. Atasının, anasının qanı yerdə.. Amma o heç nə edə bilmirdi. Ailəsindən bircə yadigar qalmışdı. O da anasının şəkli. Balaca buzovun başını sığallayan müqəddəs ana. Anası şəkildən ona baxırdı. Çingiz bütün uşaqlığını bu şəkillə keçirmişdi. Əlindəki şəklə baxıb anasını nə qədər çox sevirdisə alçaq ermənilər də bir o qədər nifrat eləyirdi. Qaniçən, insafsız, yırtıcı ermənilər. Çingiz onlara nifrat edirdi. Bu nifrat də onu gücləndirirdi. O böyüdükcə içindəki nifrat daha da artırdı. Çingiz özünə söz vermişdi ki, bir gün bütün erməniləri məhv edəcək. Uşaq vaxtı döyüşlə məşğul olmuş, məktəbdə tarix dərslərini hamidan yaxşı oxumuşdu. Əsgərliyini çəkmış və hərbçi olmaq qərarına gəlmişdi. Çingiz silahdan ayrılmırıldı. Hər gecə yuxuda ermənilərin kəndlərinə hücum edib evlərini yandırırdı. Erməni kişilərini güllələyib, qadınlarını zorlayır, uşaqlarını boğurdu. Dostları ilə görüşəndə onları da müqəddəs müharibəyə hazırlayırdı. Çingiz deyirdi:

-Dostlar, biz həmişə unutqan xalq olmuşuq. Biz türklərin ən böyük səhvi unutqanlığımızdadır. Biz bu erməniləri vaxtında qırmalıyıq. Ey türk, kəndinə qayıt. Sən özünə qayıdanda güclü olursan. Biz seçilmiş millətik. Dünyanı türklər idarə etməlidir. Bizim düşmənlərimiz heç vaxt bizi rahat yaşamağa qoymayacaqlar. Ona görə biz birləşib onlar məhv etməliyik. Ermənilər həmişə alçaq olublar. Əsrlərlə öz ikiüzlü, yaltaq siyasetləri ilə bizim etibarımızı qazanıb, hər dəfə də bizə arxadan zərbə endiriblər. Onlara inanmaq olmaz. Onların hamısı alçaqdır, hamısı ölməlidir. Uşaqlar da murdardır çünkü onların qanında murdar qan, oğru qanı axır. Ermənilərin hamısını yer üzündən silmək lazımdır. Sühl olmaz. Ancaq müharibə. Onlar bizim qanımızı töküb, biz də onların qanını tökməliyik. Sonuncu erməniyə qədər hamısı ölməlidir.

Çingizin çağrışları dostlarını da həvəsləndirirdi. Onlar hər yerdə bu fikirlərini yayır, insanları erməni köpəkləri ilə mübarizəyə çağırırlar. Məqsəd təkcə Qarabağı yox, bütün Ermənistəni almaq idi. Çingiz deyirdi :

- Ermənistana bomba atıb hamısını qırmaq lazımdır. Uşaqları da, qadınları da.. Çünkü hər bir uşaq gələcəkdə erməni əsgəri olacaq. Hər bir qadın nə vaxtsa qaniçən ermənini doğacaq. Onların hamısı bizə nifrat eləyir. Siz üzdə adı erməniləri görüb deyə bilərsiniz ki, onlar günahkar deyil. Amma onlar içində sizə nifrat edir. Türk olduğunuz üçün sizə nifrat edir. Siz nə istəyirsiz, sühl? Sühl?!? Hansı sühl? Qarabağ qayıdandan sonra sərhədlər açılsın? Ermənilər yenə Bakıya gəlsin? Hansısa erməni zibili bizim təmiz azərbaycanlı qızların yatağına gırsın? Bunu istəyirsiz? Bəs Namus, Qeyrət? Biz gərək hücum edib onların soyunu qıraq, nəsillərini kəsək ..

Çingizin 21 yaşı tamam olanda gözəl bir qızla tanış olur. Səbinə. Çingiz Səbinəyə ilk baxışdan vurulur. Səbinə tarix fakültəsində oxuyurdu. Çingiz də fəxrə geyindiyi hərbi formada hər gün Səbinəni həyətdə gözləyirdi. Dərs qurtaranda əl-ələ tutub bağda gəzirdilər. Qısa vaxtda bir-birlərinə öyrəşirlər. O vaxta Çingizin imkanı da yaxşılaşır. Özünə şəhərin mərkəzində mənzil alır. Bir gün Səbinəgilə elçi gedir. Qızın ailəsi də görür ki, oğlan hərbçidir, içmək yox, çəkmək yox, vətəninə bağlı, öz ayaqları üstündə dayanmış boy盧buxunlu cavan oğlan. Daha qarşı çıxməğin mənası olmazdı. Əgər cavanlar bir-birlərini sevirlərsə heç nə demək olmaz. Çingizlə Səbinə nişanlanırlar. Hər şey çox yaxşı getdiyi vaxtda Çingizin yanına qara geyimli bir neçə oğlan gəlir:

- Çingiz, səni iki günlük aparmalıyıq.

Çingiz donub qalır:

- Siz kimsiniz? Necə yəni aparmalısınız? Hara?

Onlardan biri deyir:

- Çingiz, bilirik ki, indi toya hazırlaşırsan. Amma səni bir nəfərlə görüşdurmək lazımdır. Toya görə narahat olma, biz bütün yükü öz üzərimizə götürürük. Səni bir nəfərlə görüşdurmək çox vacibdir.

- Kimlə? Harada?

- Çingiz, Gürcüstana getməliyik. Anan səni gözləyir.

Bu müqəddəs kəlməni eşidən Çingizin gözləri dolur. Qarşısındaki oğlanları qucaqlayıb bağıra basır. Əlləri əsməyə başlayır. Deməli onun anası sağdı. Deməli o da qaca bilib. Neçə il sonra. Neçə il sonra...Axır o anasına qovuşa biləcək. Hər zaman əzizlədiyi şəkildəki gözəl anası onun toyuna gələcək. Çingiz anasının saçlarını sığallayıb gözlərindən öpəcək..

Səhəri gün onlar qatarla Gürcüstana yollandılar. Yad vağzalın qarşısında anası qucaqlarını açıb hönkür-hönkür ağlayırdı. Çingiz də ağlayırdı. Anasına sarılıb ağlayırdı. Anasının əlində Çingizdəki şəkilin o biri hissəsi – cirilimş hissəsi vardı. Bu Çingizin uşaqlığı idi. Çingiz indi başa düşmüdü ki, bu şəkili anası onun ovucuna basmışdı ki, qaniçən ermənilərin hücumundan sonra bir-birilərini tapa bilsinlər. Çingizin içində hər şey qaynayırdı. Artıq o anasını evinə apara bilərdi. Axır anası yad gürcü ellərindən doğma Azərbaycanına gələ bilərdi. Ana qucağının istisində Çingiz bütün soyuq tənha gecələrini yadına salır və daha da bərk hönkürürdü. Anasının incə mızıltısı onun qulaqlarından keçib qəlbinin ən dərin hüceyrələrinə hopurdu. Amma... Çingiz bilmirdi... Çingiz bir şeyi bilmirdi.

Anası Çingizə nə isə deyirdi. Amma o bu dildən heç nə anlamırı. Heç bilmirdi anası hansı dildə danışır. Birdən kimsə əlini onun ciyinə qoydu. Arxadan qara geyimli oğlan dilləndi.

- Çingiz, sənin anan ermənidir!!!

Zaman dayandı, əqrəblər donub qaldı, hər şey susdu. Əbədi sükutdan qulaqlar partlayacaqdı. Hər şey bir an içində məhv olmuşdu. Qara paltarlı oğlan davam etdi.

- Sənin atan da ermənidir. Sənin bütün nəslin erməni olub. Sən də ermənisən.

Çingiz dönüb oğlanın üzünə yumruq ilişdirmək istədi. Lakin digər oğlanlar onu saxladı. Çingiz yaralı canavar kimi nərildəməyə başladı. Anası onu qucaqlamaq istədi. Amma Çingiz geri çəkildi. Başını qucaqlayıb yerə yixildi. O inana bilmirdi.

Oğlan bir az gözləyib yenə əlini onun ciyinə qoydu:

- Çingiz, güclü ol! Biz sənin yaxşılığını istəyirik. İstəyirik ki, həqiqəti biləsən. Sənin ailən Xocalıdakı erməni ailələrindən idi. Müharibə vaxtı onlar hücum edəndə sizi də türk sanib qovublar. Sən də yanında partlayan mərmidən yaddınızı itirmişdin. İndi də.. İndi də belə.. Sən artıq hər şeyi bilirsən.

Çingizin bütün həyatı, fikirləri, arzuları məhv olmuşdu. Anasını tapıb vətənini itirmişdi. Amma o zəif deyildi. O buna dözə bilərdi. Hərbçi həyatı ona bütün ağrlara tab gətirməyi öyrətmüşdi. Çingiz göz yaşlarını silib dərindən nəfəs aldı. Sonra ayağa qalxıb qara geyimli adamlara baxdı:

- Siz... Siz bunu sübut edə bilərsiniz?

Qara geyimlilərdən biri dedi:

- Biz itkin düşmülərin axtarışı ilə məşğuluq. Sənin bütün sənədlərin bizim ofisdədir. Doğum kağızı, uşaqlıq şəkillərin. Sənin adın da Çingiz deyil, Vardandır. O gün səni televiziyyada müsahibə verəndə göstəriblər. Anan da təsadüfən buradan səni görüb. Biz gedib maraqlandıq və bizə sənin ünvanını dedilər. Sənin anan çox yaxşı qadındır. O səni neçə ildir ki gözləyir. Amma atan müharibə vaxtı ölüb.

- Bəs anam Azərbaycanca heç bilmir?

- Biz onunla danışmaq istəmişdik. Amma deyəsən çox az bilir.

Bu sözləri eşidəndə Çingizin anası piçıldadı:

- Mən səni Sevir oğul. Oğul. Mənim. Doğma oğul. Sevgi.

Bu sözlərdən sonra Çingiz ikinci dəfə anasına sarıldı. O nə edəcəyini bilmirdi. Amma deyəsən arxadakı qara geyimlilər artıq hər şeyi ölçüb-biçmişdilər.

- Çingiz, artıq heç nəyi dəyişə bilməzsən. İstəyirsənsə ananı da götürüb Bakıya gəl. Heç kəs heçnə bilməyəcək. Biz Səbinəyə də heç nə demərik.

Bu sözləri eşidəndə Çingiz bir daha qara geyimlilərin üzərinə cumdu. Bu dəfə o, sərt zərbə ilə ortadakını yerə yixdi. Lakin digər ikisi, onun qollarını burub saxladılar. Çingiz tərpənə bilmirdi. Yerə yixilmiş qara geyimli isə davam etdi:

- Həə, Səbinə. Sənin sevgilin Səbinə. Deyəsən iki-üç günə toyunuz olacaq. Sən doğrudan da buna inanırsan? Səncə biz qoyeriq ki, namuslu azərbaycanlı qızı erməni ilə bir yastığa baş qoysun? Səncə qoyeriq ki, sənin murdar erməni anan Azərbaycan torpağına ayaq bassın? Səncə biz qoyeriq ki, sən özün, alçaq erməni, bizə nifrət edən erməni bizimlə bir yaşayasan? Sən bizə nifrət edirsən. Sən bütün türklərə nifrət edirsən. Sən bütün azərbaycanlılara nifrət edirsən. Sən Səbinəyə də nifrət edirsən.

Çingiz dizləri üstə çöküb ağladı.

-Mən Səbinəni sevirəm. Mən Azərbaycanı sevirəm. Mən anamı sevirəm. Mən sizi sevirəm.

Qara geyimli oğlan onun gözlərindən öpüb sakitcə piçıldadı:

- Çingiz, erməni olmaq necə hissdi? Səncə nəsə dəyişdi? Sən Vardansan, yoxsa həmin Çingizsən? Biz səni buraxırıq, Səbinəyə də heç nə deməyəcəyik. Ananı da özünlə apara bilərsən. İndi hər şey sənin öz

vicdanındadır. Səbinə əsl Azərbaycan oğluna layiqdir. Amma sən ermənisən. Onunla evlənməklə sən daha bir Azərbaycan qızının namusunu pozacaqsan. Sən pis insansın. Eşidirsən? SƏN PİŞ İNSANSAN!!!

Çingiz sakitcə dedi:

- Axı mən heç kəsə pislik etməmişəm. Axı mən pis insan deyiləm.

Qara geyimli cavab verdi:

- Sən ermənisən. Özün demirdin ki, bütün ermənilər pisdir?

Sonun Əvvəli

Azad Gürcüstanda Çingizlə qaldı. Arazla biz qatara minib Bakıya qayıtdıq. Vağzalda Aslan bizi qarşılıdı. Amma rəngi tamam qəçmişdi. Elə bil ki, nə isə baş vermişdi. Bizə baxıb dedi:

- Uşaqlar, Abbası tutublar!

Qulaqlarına inana bilmədim:

- Necə yəni tutublar? Kim tutub?

Aslan dedi:

- Siz Gürcüstana gedən gün Abbası tutdular. Polislər onu mağazanı yandıran yerdə apardı. Əslində adam çox idi. Amma başda Abbas durmuşdu. Onlar da onu seçə bilmışdilər. 2 gündür türmədədir. Sabah məhkəmədir. Hər şey sabah bilinəcək. Ya azadlıq, ya 10 illik həbs.

Araz dedi:

- Yaxşı gedəy Episentrə hamiya yayaq.

Aslan qışqırdı:

- Dəlisən? Necə hamiya yayaq? Hamiya desək kütlənin qarşısını almaq mümkün olmayıacaq. Onlar məhkəməyə hücum edərlər. Özün bilirsən ki, Abbası nə qədər adam sevir. Onlar öz həyatlarından keçərlər ki, ona heç nə olmasın. Hücum edərlər.

Araz dedi:

- Hücum etsinlər də! Gör nə qədər tərəfdarımız var. Bu xəbər yayılsa sabaha məhkəmənin qarşısına bir milyon adam gələr. Xalqın təzyiqi ilə onu buraxarlar..

Aslan dedi:

- Amma dövlət də var, yadından çıxarma. Onun ordusunun qarşısında bizim qara köynəklilər heç nədir. İstəyirsən ki, bizi məhv etsinlər? Həm də bəlkə Abbası buraxdırılar. Onlar da ağılsız deyil. İstəməzlər ki, xalqın bu qədər inandığı insani tutmaqla özlerinə olan etibarı itirsinlər. Gəlin gedək Episentrə orada özümüz müzakirə edək. Bəlkə vəkil tutaq? Gəlin. Tez. Oturun maşına. Görək A nə deyir?

Episentrə çatanda uzun dəhlizlə A-nın otağına yollanırdıq. Otağın qarşısında digər uşaqlar növbəyə düzülmüşdülər. Biz gözətcidən soruşduq ki, niyə bu uşaqlar buradadır. Dedi A seçilmiş uşaqları bir-bir yanına çağırıb. Onlarla nə isə danışır. Hansısa bir işi tapşırır. Otaqdan çıxanların hamısı halsiz vəziyyətdə qırğına çəkildilər. Bəzilərinin ürəyi bulanırdı. Bəziləri huşunu itirirdi. Deməli mənim də huşumu itirməyim A ilə görüşə görə olmuşdu. Yəqin nə isə var idi. Natamam kitabımlı vərəqləri az qala çantamdan tökülcəkdir. Birdən arxadan kimsə onları tutub saxladı. Mən dönəndə Ayseli gördüm. O mənə baxıb dedi:

- Ehtiyatlı ol.

Mən də ona baxıb nə deyəcəyimi bilmədim. Son həftələr onu demək olar ki, görmürdüm. İndi isə biz üz-üzə gəlmişdik.

- Hə, çox saq ol. Az qala tökülmüşdü...

Aysel mənə yenə tərs-tərs baxıb dedi:

- Hə, yəqin çox məşgulsan. Çantan yadından çıxıb.

- Hə çəntam lap yadımdan çıxmışdı.

- Təki yaddan çıxan ancaq çanta olsun.

Sonra getdi. İstədim onun yanına gedim, Araz məni çağırıdı.

- Anar, Anar, burası gəl! A özü camaata deyib ki, sabah məhkəmə olacaq. Və o özü gedib Abbası çıxaracaq! Eşidirsən? A özü ora gedəcək.

Aslan dedi:

- Yox olmaz. Təsəvvür edirsən bu nə deməkdi? A-nı görmək üçün hamı məhkəmədə olacaq. Bütün tv-kanallar çəkəcək. Bütün dünyanın gözləri bizdə olacaq. Bu hadisə vətəndaş qarşılmasına gətirib çıxara bilər.

Mən bütün varlığımı səhbətə qoşulmaq istəyirdim. Amma fikri Ayselin yanında idi. Dözə bilməyib Ayselin arxasında qəçdim. Dəhlizin sonunda ona çatıb əlindən tutdum. Sonra üzünü çevirib dodaqlarından öpdüm. Amma gözlənilmədən sifətimə yağılı bir şillə dəydi. Bu şillə məni yuxudan oyatdı. Aysel dəyişmişdi.

O həmişəki Aysel deyildi. Mən onun əlindən dartıb sağdakı boş otağa saldım. Sonra özüm də girib qapını örtdüm:

- Bu nə deməkdi? Mənə əl qaldırırsan? Gic olmusan?
- Mən gic olmuşam? Cırığ-cındır paltarda bir aydı oyan buyana dolaşırsan. Əlində qara-qura səhifələr, bığ saqqal. Bir gün Gürcüstana hücum edirsiz, bir gün dükan yandırırsız... Mən gic olmuşam?
- Kim Gürcüstana hücum edir? Sən nə danışırsan? Aysel, canım bağışla, əgər xətrinə dəymişəmsə. Amma özün görürsən hansı vəziyyətdəyik.
- Görürəm Anar, görürəm. Sən artıq məni sevmirsən.
- Boş-boş danışma, səni hamidan çox sevirəm. Sadəcə...
- Sadəcə vaxtin yoxdu hə? Vaxtin yoxdu. Amma hansısa Çingizə vaxt tapırsan, hansısa qızın üzünü yandırmağa vaxtin var. Axı niyə belə oldu? Nəyə lazımdı bunlar?
- Aysel, özün bilirsən ki, nəyə lazımdır. Azad cəmiyyət. Bərabərlik, Ədalət, Azadlıq. Hər kəsin xoşbəxt olacağı bir sistem.
- Var idi də. Əvvəl elə idi də. İndi görmürsən nə baş verib. Balaca otaqlarda səmimi hissələrini etiraf edən zəif oğlanlar indi manyaklara çeriliblər. Dünən “evdə atam məni döyür” deyən qızlar bu gün avtomobiləri yandırır, dükanları dağıdırırlar. Budur azad cəmiyyət? Sabah polis hamınızı basacaq dama. Səni də, o birini də, Aslanı da, Abbası da, A-nı da..
- Suss!.. Bilmədiyin şeyi danışma.. A-nı içəri sala bilməzlər. A-ya heç nə edə bilməzlər.
- Niyə? Sən də o nağıllara inanırsan? Sən də elə bilirsən ki, A peyğəmbərdi?
- Bilmirəm. Bilmirəm. İndi Abbası çıxarmaq haqda düşünməliyik. Gəl bu haqda başqa vaxt danışaq.
- Başqa vaxt olmayıacaq mən gedirəm!!!..
- Nə ? illi... Hara gedirsən?
- Gedirəm.. Birdəfəlik bu yerlərdən gedirəm..
- Canım, hara gedirsən? Yaxşı da. Lazım deyil. Axı lap az qalib. Bir azdan...
- Anar bəmdi. Bəmdi...Yoruldum..
- Axı mən səni sevirəm.
- Mən də səni sevirəm. Amma yorulmuşam. Bu A-dan, HOST-dan, qara köynəklərdən. Yorulmuşam. Başa düşürsən? Yorulmuşam..
- Nə lazımdır ki sənə?
- Mənə sən lazımsan başqa heç nə. Yadindadır məni qaçırandan meşədə nə deyirdin? Deyirdin ki, məndən başqa sənə heç nə lazım deyil. Bəs indi nə olub? Niyə ikimiz gedib balaca bir daxmada xoşbəxt ola bilmərik? Hə? Niyə nağıllardakı kimi balaca bir evdə yaşayıb bir yerdə qocala bilmərik?
- Aysel, necə xoşbəxt olaq? ”Xoşbəxtlik təkcə gözəl pəncərədən yox, həm də mənzərədən asılıdır” - yadından çıxıb?
- Ehh. Boş cümlələr. Boş cümlələr.
- Cümlələr həmişə boş olur. Onlar yalnız əməl olunanda mənasını tapır. Mən yazan kitabda da adı cümlələrdi. Amma onlara əməl olunsa dünyani dəyişmək olar. Niyə başa düşmək istəmirsən?
- Nəyi? Nəyi?
- Onu ki, sabah biz bir ev alıb yaşasaq da biri gün uşaqlarımızı istədiyimiz kimi tərbiyə edə bilməyəcəyik. Qonşularımız istədiyimiz kimi olmayıacaq. Bazardakı saticının üzündən zəhrimar yağacaq. Televizora baxa bilməyəcəyik. Pozğun cəmiyyətdə xoşbəxt olmaq suyun içində quru olmaq kimi bir şeydir.
- Anar, sən düz deyirsən. Dediñin hər şey doğrudur. Amma bu mümkün deyil. Bu arzulardı. Bu boş ümidiłdır. Dünya dəyişən deyil. Mən gedirəm. Seçimini et .Ya mən ya HOST.
Bir dəqiqlik sükutdan sonra dedim:
- HOST...

Aysel qapını örtüb otaqdan çıxdı. Mənim gözlərim yerə zillənmişdi. Heç nə düşünə bilmirdim. Beynim partlayırdı. Bir tərəfdən A, bir tərəfdən Abbasın məhkəməsi, bir tərəfdən bitirməyə hazırlaşdıığım kitab, bir tərəfdən HOST, bir tərəfdən Aysel. Hər şey bir-birinə qarışmışdı. Əvvəl elə bilirdim ki, A da mənim kimi bir oğlandır. Amma indi onun insan olmasına da şübhə edirəm. Nə baş verir? Bu xaos nə zaman bitəcək? Qulağında eyni sual dəfələrlə təkrarlanırdı. ”Biz nə edirik? Biz nə edirik? Biz nə edirik? Biz nə edirik? Biz nə edirik?” Bu sualların sonu yox idi. Aysel dözə bilmədi. Aysel bacarmadı. O məni yarı yolda atdı. Mən də ona həyat yoldaşı deyirdim. Məni yarı yolda atan yoldaş.

- Siz və sizin təsirinizə düşən cavanlar dünən şəhərin mərkəzində mağazanı yandıran yerdə polis tərəfindən yaxalanmışınız. Bütün dəlillər toplanıb, bütün şahidlər məhkəmə zalındadır. Abbas, siz buna nə deyə bilərsiniz?

Abbas:

- Hər şey göründüyü kimi sadə deyil.

Prokuror:

- Abbas, mən sizi başa düşmürəm. Nə demək istəyirsiniz?

Abbas:

- Mən heç nə demək istəmirəm. Məni siz bura gətirmisiniz. Deməli siz nə isə demək istəyirsiniz.

Prokuror:

- Cənab Hakim, bu adam cinayətkardır. O ətrafına cəmiyyətin ən aşağı üzvlərini toplayıb qruplaşmalar yaradır. Bizzət olan məlumatlara görə bu qruplaşmalar şəhərdə yanğınlar törədib, insanlara hədə-qorxu gəlir, dələduzluq edirlər.

Mən Azadla məhkəmə zalında oturmuşdum. Hakimin və prokurorun qorxduqlarını gözündən oxumaq olurdu. Onlar Abbası tutmaq istəyirdilər. Amma qorxurdular. Çünkü həmin hakimin də oğlu HOST-dan idi. Həmin prokurorun qardaşı uşaqları da HOST-dan idi. Bütün şəhər bizim tərəfimizdə idi. Xalq bizim tərəfdə idi. Ona görə Abbas da çox rahat idi. İçəridə azı 7 video kamerası vardı. Onların 3-ü Azərbaycan kanalları idi, digərləri xarici kanallar. Məhkəmə birbaşa yayılmışdı. Bilmirəm bunu kim təşkil etmişdi, amma hər kim etmişdisə gərək ki, böyük qüvvəsi var idi. Hər dükən yandıranın məhkəməsini canlı yayında göstərmirlər. Binanın ətrafına toplasın camaat hər an məhkəməyə hücum etməyə hazır idi. Mən Azada baxdım. O da çox rahat oturmuşdu. Mən tam başa düşə bilmirdim. Elə bil ki, nə isə başqa bir şey var idi. Gah hakim nə isə deyir, gah şahidlər danışırı. Bütün bunlar yuxu kimi gəlirdi. Gör həyat məni haradan haraya gətirdi. Aysel yoxdu, kitab hazır deyil, Abbas...

Prokuror son sözünü dedi:

- Bu cinayətdir.

İndi Abbas son sözünü deməli idi.

“ Bu cinayətdir? Heh. O dükənlər ki, dövlət vergisindən qaçıb camaati sərxoş eliyən içkilər satır. O fahişələr ki, sərxoş daydayların pullarını öz döşlərinin arasında gizlədir. Murdar adamlarla dolu barlar, cindir jurnalistlərlə dolu televiziylər. Xalqın beynini mənasız şeylərlə doldurub yuxusunu daha da dərinləşdirirsiniz. Bakıra qızları yoldan azdırıb onlarla min bir oyundan çıxırsız. Sizin həyatınız təkcə iş və evdən ibarətdir. Amma mən daha artığını görmüşəm. Bayıl türməsində öz doğma atasını zorlayan mavilər. Metroda tanımıdlığından anasını əlləyən biqeyrətlər. Striptiz zallarında bacısına müştəri axtaran namussuzlar. Müdirin masasına uzanan katibələr. Uşaqların pedofillər. Demokratianın dördillik oyuncaları. Seçkiqabağı kampaniyalarda camaatin qabağına atılan yağılı sümüklər. Məktəblərdə yetişdirilən nəşəxorlar. Otellərdəki piyli xaricilərin altında uzanan 14 yaşlı qızlar. Kasıb insanlardan tragediya oyuncağı düzəldən verilişlər. Xeyriyyə məqsədi ilə alınan pulların yarısını cibimizə qoymağımız. Cindir siyasetin qurbanı olan İraqa göndərdiyimiz 100 nəfər əsgərlə Amerikaya göstərdiyimiz inanılmaz dərəcədə böyük yardım. Ya Qarabağ qayıdanan sonra qaçqınların dallarından təpik ilişdirib şəhərdən meşəyə göndərmək arzularımız. Pornoya çevrilmiş küçələr. Ömürlərində bir dəfə də olsun qocalar evinə getməyən cavanlar. Ağzı cırıq yekəpər polislər, yaltaq deputatlar, çayxana müxalifətçiləri, qoyun tələbələr, qomik müğənnilər, selikon sənətçilər, arvadbaz idmançılar. Ömürlərinin sonuna kimi evləndiklərinə peşman olan ailələr. Ata-ananın söyüsləri altında böyükən uşaqlar. Hollivud cizgi filmləri ilə böyükən uşaqlar, böyük qardaşlarının prezirvativlərini qurdalayan uşaqlar, qələmdən tez siqaretlə tanış olan uşaqlar – gələcəyin manyakları, zombiləri. Ana südünə həsrət qalıb paket yeməklər yeyən paket uşaqlar. Sırtlı mollalar, palçığdan tikilmiş binalar. Heç nə haqda fikirləşməyən, televizor pultu ilə doğulan, dalları divandan qalxmayan avaralar. Yalançı tarixçilər, keçəl cangıldənlərin qalın boyunlarına sarılmış maymaq milyonerlər. Sütunsuz şadlıq sarayları və stulsuz məktəb sinifləri. Qalstuklu eşşəklər, paqonlu sıpalar, mikrofonlu qoduqlar. Bəs bunlar? Bunlar cinayətkar deyil? Yox cənab hakim, bunlar cinayətkar deyil. Bunlar düşməndir.. Bunlar əsl düşməndir. Bu əsl müharibədir. Müharibədə heç kəs düşməni məhkəməyə vermir. Müharibədə Kalaşnikov ilə düşmənin ağzını cirrəsan. Qumbara ilə bağırsaqlarını yerə tökürsən. Bəs siz nə edirsiniz? Ən uzağı bir-iki qəzetdə bunu tənqid edirsiz! Bəlkə Qarabağ gedəndə də heç döyüş olmayıydi? Elə bir-iki qəzetdə erməniləri pisləyəydik? Görəsən hara qədər gəlib çıxardılar? Mənim etdiyim cinayətdir? İntihar etməyə hazır olan gəncləri yenidən həyata qaytarmışaq, ruhu ölmüş insanları yenidən diriltmişik. Ərlər gecələri öz arvadlarının yanında keçirir. Uşaqlar rahat məktəbə gedib layiq olduqları qiyməti alır. Narkomanlar bizim qorxumuzdan iynə almırlar.. Bu sizin xoşunuza gəlmir? Hə? Bəlkə narkoboronlardan sizə gələn faiz azalıb? Bəlkə qadın alverinin gəliri aşağı

düşüb? Yoxsa hərdən bir pritolnara nəzarətə gedəndə Mama Roza sizə daha pulsuz qız təklif etmir? Cənab Hakim, bəlkə oğlunuzun sizdən gizlətdiyi HOST könəyini tapmışınız?!!! HƏ..? Axı sizin oğlunuz da bizim ordumuzdadır..

Bu sözlərdən sonra məhkəmə zalına sükut çökdü. Abbas elə danışmışdı ki, içəridə gözləri bərəlməmiş bir nəfər də yox idi. Bütün Dünya Televizorların qarşısında bu çıxışı izləyirdi. Abbasın səsi bütün qulaqlara çatmışdı. Evdə xalcanın üzərində oturub televizora baxan bacı-qardaş, öz ofisindən bu sözləri dinleyən iş adamları, radiodan eşidən taksi sürücüləri, türk kafelərində lahmacun yeyən cavanlar. Hər kəs. Hər kəs donub qalmışdı. İndi hakim nəsə deməli idi. Bu sükut bu qədər uzun ola bilməzdi.

- Abbas, siz kimə qulluq edirsiz? Hə? Dövlətə yoxsa hansısa A adlı kökü-mənşəyi bilinməyən cinayətkar?

Abbas ayağa qalxıb dedi:

- Biz Allaha qulluq edirik. A - Allahın elçisidir.

Bu sözlərdən sonra məhkəmə zalında dəhşətli bir uğultu eşidildi. İçəri ağ dumanla doldu. Polislər Abbası əhatə etdilər. Camaat qorxub zalı tərk etməyə başladı.

Mən də ayağa qalxmaq istədim. Amma Azad qolumdan yapışib yerimə oturtdı. "Gözlə, hələ vaxtı deyil".

İşıqlar yanıb sönməyə başladı. Məhkəmə binasının həyətindən kütlənin səsi eşidilirdi. "A", "A", "A". Sonra Polis sirenaları, atəş səsləri. Aslan məhkəmə zalından çıxan insanları yarılıb içəri keçdi. Bizə yaxınlaşıb dedi:

- Tez edin. Burdan çıxmaliyiq. Mən gizli yol bilirəm. Kütlə qızışıb. Onu saxlamaq olmur. Onlar bura hücum edirlər. Abbası tapın. Abbası tapın.

Azad dedi:

- Niyə? Niyə hücum edirlər ki?

- Biz bayırda idik. Məhkəmə binasına baxırdıq. Camaat eşitdi ki, A - Allahın elçisidir. Sonra binada işıqlar yanıb sönməyə başladı. Sonra elə bil ki. Hmm. Elə bil ki, bəzi pəncərələrdə işıq yandı digərlərində isə söndü. Bütöv binada pəncərə işıqları ilə A yazıldı. Sonra yenə bütün işıqlar söndü. İkinci dəfə "Hücum" yazılıdı...

Aslan bu sözü deyən kimi arxadan partlayış səsi gəldi. Avtomobillər yanındı. Kütlənin gurultusu getdikcə yaxınlaşırdı. Aslan bizi hakimin kürsüsünə tərəf apardı. Onun altında gizli keçid vardi. Üçümüz də o keçidlə aşağı enməyə başladıq. Kütlənin səsi daha da artdı. Tələsik pilləkənləri enib dar dəhlizə düşdük. Bu mənzərə mənə bir il əvvəlki hadisəni xatırlatdı. Aslan məni və Azadı ikinci dəfə gizli yol ilə xilas edirdi. Var gücümüzlə irəli qaçırdıq. İşıqlar getdikcə azalırdı. Dəhlizin isə sonu yox idi.

" 1. Ürəkləri döyündürən gün! 2. Nədir ürəkləri döyündürən gün? 3. Nə biləsən nədir ürəkləri döyündürən gün? 4. O gün ətrafa səpələnmiş qaynaşan pərvanələrə bənzəyər insanlar. 5. O gün didilmiş yun kimi olar dağlar. 6 Ağır çəkili kimsələr 7. razi qalacaqları bir ömrə qovuşarlar . 8. Yüngül çəkili kimsələrsə 9. uçuruma düşərlər. 10 . Nə biləsən o nə uçurumdur elə ? 11 . Yanar bir oddur o uçurum. (Quran'i Kərim "Qaria" surəsi)

Bilmirəm nə qədər qaçıdq. Amma o qədər yorluduğum hələ yadımı gəlmir. Biz qurtulmuşduq. Amma Abbası tapa bilməmişdik. Deyəsən o içəridə qalmışdı. Uzaqdan yenə atəş səsləri gəlirdi. Biz döngəni keçib ikinci pilləkənlərə çatdıq. Bu pilləkənlər yuxarı qalxırdı. Aslan bizi tələsdirirdi. "Tez eliyin, Abbası çıxarmalıyiq". Biz yuxarı qalxanda məhkəmədən xeyli uzaqda yerləşən metronun içindəydi. Mən heç bilməzdim ki, məhkəmə zalından metroya gizli yol gedir. Camaati itələyə-itələyə küçəyə çıxdıq. İndi də eyni yolu geriyə doğru qaçırdıq. Məhkəmə uzun binaların arxasında qalmışdı. Ora çatmalıyıq. Yolda bir qrup HOST-çu bizi tanıyıb maşını saxladı. "Ey, Azad, Anar, bura gəlin. Sizi aparaq". Biz maşına oturduq. İki dəqiqəyə məhkəmənin yanındaydıq. Böyük bir kütlə polislərlə əlbəyaxa döyüşə girmişdi. Plakatların taxtası ilə polisləri vururdular. Məhkəmə binasını daşa basırdılar. Digər HOST-çular maşınları polislərin üstünə süründülər. Uzaqdan daxili qoşunların su maşını kütlənin bir hissəsini yarmaq istəyirdi. Amma bizimkilər də geri qalmırdılar. Spirtli şüşə qabları polis avtomobillərinin üstünə çırıldırılar. Şəhərin mərkəzi yanındı. Qısa vaxtda kütlə su maşını hərbçilərdən aldı. İndi su maşını polislərə tərəf yönəlmişdi. Bakının böyük bir hissəsi xaosa çevrilmişdi. Biz kütləyə yaxınlaşmırıq. Çünkü onlara hücum əmri verməmişdik. Bəlkə bunu A etmişdi. Amma biz dəqiq bilmirdik. Ona görə qıraqdan camaatın sakitləşməsini gözləyirdik. Polislər geri çəkilirdi. Bu kütləni sakitləşdirmişdi. Əslində kütlə hər yeri dağıtmak istəmirdi. Onlar sadəcə Abbası xilas etmək istəyirdilər. Hərbi dəstələr də bunu başa düşüb hücumu dayandırdılar. Məhkəmə zalının içində isə hələ də qarışılıq idi. Bir neçə güllə səsi eşidildi. Biz yavaş-yavaş məhkəmə binasına yaxınlaşırdıq. Aslan cibindən tapancaları çıxarıb hərəmizə birini verdi. Mən tərəddüd etdim. Amma o dedi:

- Hər şeyə hazır olmalıyıq.

Mən tapancanı kurtkamın iç cibinə qoydum. Kütlə sakitləşmişdi. Hamı Abbasın çıxmasını gözləyirdi. Biz də yaxınlaşdıq ki, Abbası tez götürüb Episentrə gedək. Uzaqdan yanğınsöndürən maşınlar məhkəmənin yuxarı mərtəbələrindəki yanğını söndürürdü. Polislər yerə düşmüş dəyənəklərini yiğirdilar. Jurnalistlər kameralarını hazır tutmuşdu. Məhkəmə binasının qapısı açılında kütlədən dərin bir "Ahh" səsi eşidildi. HOST-çular Abbası gətirirdilər. Amma əllərində. Onun ciyindən qan axındı. Abbası yaralılmışdılar. Azad qışkırdı: "Yol verin, yol verin... Zibilə qalasız sizi, yol verin".

Biz kütləni itələyib Abbasa tərəf gedirdik. Yolda bir-ikisinə yumruq da ilişdirməli oldum. Onlar bizi Abbasə yaxın buraxmıldılar. Amma Abbas uzaqdan məni tanıyıb dedi:

-Anar, Anar, burası gəlin. Aparın məni. Anar!!!...

Camaat aralanıb bizi irəli buraxdı. Tez Abbası qucağıımıza götürüb maşına yollandıq. Artıq heç nə düşünə bilmirdim. Abbası həkimə çatdırmaq lazımdı.

On-on beş dəqiqədən sonra biz onu Episentrə gətirdik. Şükür Allaha, bizim öz kiçik hospitalımız vardi. Orada öz həkimlərimiz Abbasın dərdinə əlac tapacaqdılar. Episentrin bütün mühafizəçiləri döyüşə hazır idi. Həkimlər Abbasın yarasından gülləni çıxarmaq isteyirdilər. Əməliyyat başlayacaqdı. Ona görə bizi otaqdan çıxardılar. Hər şey həkimlərin əlində idi. O çox qan itirmişdi. Bütün yolu sayaqlayırdı. Aynur dəhlizdə qıslıb digər qızlarla bir yerdə ağlayırdı. İndi Aysel də onların içində ola bilərdi. Araz divarı yumruqlayırdı. Aslan yerdə uzanmışdı. Azad kiməsə zəng edirdi, mən də əllərimi açıb dua edirdim...

Sonun sonu

Səhər yuxudan oyananda Aslan sakitcə dedi :

- Abbas öldü.

Bu sözlər qulağımı döyəclədi, elə bil başıma qaynar su töküldü. Tez qalxıb qapını açdım. Abbas yox idi. Aslana təəccüblə baxdım:

- Hə, Anar. Bir saatdan sonra dəfnədir.

Mən divara təpik vurdum. Amma bu əsəbimi daha da gücləndirdi. Yerə yixilib uşaq kimi ağlamağa başladım. Hönkür-hönkür ağladım. Bu cür oğlan, Abbas kimi oğlan ölmüşdü. İçimizdən ən az ölümə layiq olanı o idi. Abbas həmişə başda olmuşdu. Həmişə çətin anlarda köməyə gəlmışdı. O ölü bilməzdı. Axı niyə Abbas? Niyə mən yox? Abbas HOST-a daha çox lazımdı. Görəsən A haralardadır indi? Görəsən o da ağlayır? A niyə ən çətin günümüzdə yenə də haradasa gizlənib?

Aslan əlini ciyinimə qoyub dedi:

- Gəl düşək aşağı. Uşaqlar bir azdan cənazəni aparacaqlar.

Gözlərimi silib onunla həyətə çıxdım. Episentrin ətrafi adamlı dolu idi. Dünənki qızığın kütlədən əsər-əlamət qalmamışdı. Hər kəs qara geyimdə, hər kəs gözüyaşlı sakitcə Abbasın son gedisiğini gözləyirdi. Bizi görüb başlarını aşağı salırdılar. Bəziləri yaxınlaşıb başsağlığı verirdi. Bəzi qızlar hönkürtülərini saxlaya bilmirdilər. HOST-un ürəyi qırılmışdı. İndiyə kimi bir dənə də itki görməyən ordumuz birdən-birə ən lazımlı əsgərini itirmişdi. Mənə elə gəlirdi ki, bu HOST-un sonudur. Mənə elə gəlirdi ki, A da bizi tərk edib gedəcək. Dünənki hücumdan sonra A da bizdən üz döndərəcək. Bütün gözlər bizə baxırdı. Biz nəsə etməliydiq. Amma Abbasın nurlu gülüşündən başqa heç nə haqda fikirləşə bilmirdim. Abbas, Abbas... Kütlə yavaş-yavaş qaynamağa başlayırdı. Arada bir bəzi suallar veriliirdi. "Niyə cənazəni gətirmirlər?", "Abbas öldü, bəs indi nə olacaq?", "Kim öldürdü onu? Nə edək?", "A haradadır?", "HOST dağılacaq?" Biz bu suallara cavab verə bilmirdik.

Çünki cavabı bilmirdik. Heç kəs bilmirdi nə olacaq. Həyat həmişə yaxşı insanları tez aparrı. Abbasın nə heykəli qoyulacaq, nə də ki hörməti qalacaq. Abbas dünyanın gözündə cinayətkar kimi öldü. Amma bəlkə də illər sonra onlar Abbasın nə işlər gördüyünü başa düşəcəklər. O da çətin. İnsanlar yaxşılığı gec anlayır amma tez unudurlar. Mən yiğilmiş kütləni saymaq istəyirdim. Amma deyəsən onun sonu yox idi. Bütün küçə camaatla dolu idi. Yəqin ki, milyonlarla adam bu gün burada idi. Onların gözləri harasa uzaqlara, ümidi bir gələcəyə zillənmışdı. Amma birdən qarşidakı oğlanın boynundakı uşaq qışkırdı "Ora baxın, A gəlir!" Bütün kütlə Episentrin qapılarına baxıb guruldamaga başladı. Sonra dəli kimi hamı ağlaşdı. Qadın, kişi, uşaq, qoca - hamı ağlayırdı. Mən də yavaşça çevirilib Episentrin qapısına baxdım. Qapqara uzun paltarlı, qapqara maskalı, başında qara kapüşon, sinəsində qıpçıraq yekə "A" hərfi, ciyində də Abbasın cənazəsi. A Abbasın cənazəsini daşıya -daşıya bizə yaxınlaşdı. Sağ tərəfdən A yapmışdı, sol tərəfdən də mən yapışdım. Arxadan Aslan və Azad yapışdılar. Əllərim tir-tir əsirdi. İlk dəfə idi A ilə ciyin-ciyinə durmuşdum. Camaat az qala dəli olmuşdu. Onlar qorxaq siçanlar kimi geri çekilib bizə yol verirdilər. Qızların ürəyi gedirdi. Oğlanların dili tutulmuşdu. Jurnalistlər də öz işlərindən qalmırdılar. Amma yaxınlaşmağa da cəsarət etmirdilər. Kapüşon A-nın sinəsinə kimi düşürdü. Üzünü görməsəm də onun nə qədər kədərli olduğunu hiss edirdim. Abbas onun ən yaxın dostu idi. Aslan da, Azad da heç nə demədən cənazəni daşıyırdılar. Dalbadal iki dəfə şok keçirən kütlə artıq sərxoş kimi bizim

arxamızca gəlir, yol boyu ağılar oxuyur, cənazənin üstüne çiçəklər tökürdülər. Bakının bütün küçələrində nəqliyyat dayanmışdı. Bir nəfər də polis yox idi. Hər kəs Abbasın ölümünü matəm kimi keçirirdi. Onlar ən əziz HOST-çunu itirdikləri gün ən inanılmaz adam A-nı tapmışdılar. Onlar Abbasın cənazəsindən çox A-ya baxırdılar. Bilmirdilər ki, Abbasə görə ağlaşınlar, yoxsa A-ya görə sevinsinlər. Onun hər hərəkətini izləyirdilər. Mən isə onun düz yanında olsam da bir an belə ona tərəf baxa bilmirdim. Qorxurdum. Çünkü o seçilmiş idi. Hami bilirdi ki, o seçilmişdi. Qəbristanlıq çatanda kütlə sakitləşdi. Biz bütün yolu piyada Abbası daşımışdık. İndi də onu basdırmağa idik. A önə keçib Abbasın cəsədini cənazədən götürdü. Sonra təkbaşına onu qəbrə yerləşdirdi. Biz ona yaxınlaşmaqdan çəkinirdik. O çox əsəbi, eyni zamanda çox səbrli görünürdü. Üzünü seçmək olmurdu. Qara paltarı yerlə sürünüb torpağa bulaşındı. Əlindəki bel ilə yavaş-yavaş Abbası basdırırdı. Bilmirəm niyə, amma A-nı dəlicəsinə sevirdim. Həmin an A-nı dəlicəsinə sevirdim. Mən elə bilirdim ki, ən böyük məhəbbət oğlanın qızə olan sevgisidir. Amma indi başa düşmüştüm ki, mən heç vaxt heç kəsi A qədər sevməmişəm. Bu sevgi adı sevgiyə bənzəmirdi. Bu tamam başqa sevgi idi. Gözlərimdən yaşlar yanağıma süzülüb sinəmə töküldü. A Abbası basdırıb qurtarandan sonra qəbrin qarşısında diz çökdü. Başını aşağı saldı. Sonra silkələnməyə başladı. Mən onun nə etdiyini başa düşə bilmirdim. Heç kəs başa düşmürdü. Hami donub qalmışdı. Arada elə bildim ki, indi Abbası dirildəcək. Amma yox. O nə isə başqa şey edirdi. Kütlənin içindən bir qız piçilti ilə dedi: "O ağlayır".

Gözlərim dolub daşmağa başladı. Bütün kütlə fəryad etdi. Hami ağlayırdı. Hami A-ya baxıb uşaq kimi ağlayırdı. Bəlkə qəbristanlıq indiyə qədər belə ağlaşma eşitməmişdi. Bütün HOST bütün gənclər ağlayırdı. Bir az keçəndən sonra A ayağa qalxıb yavaşça Azada nə isə dedi. Azad da üzünü camaata tutub dedi: - Aralanın A getmək istəyir, tez, tez.

Böyük kütlənin arasında uzun bir dəhliz əmələ gəldi. Biz A-nı əhatəyə alıb onun təhlükəsizliyi üçün kütləni itələyə-itələyə keçidi genişləndirdik. Qəbristanlıqdan çıxanda A-nı qara avtomobil gözləyirdi. O heç kəsə heç nə deməyib getdi. Amma onun bu gəlişini bütün dünya görmüşdü. İlk dəfə idi ki, adı çəkilən qəhrəman üzə çıxmışdı. Televiziylər onun gəlişini günlərlə təkrar göstərəcəkdilər. Bütün dünya A-nı izləyəcəkdi...

Bəzən Məglubiyyət qələbədən yaxşı olur

Abbasın ölümündən sonra kütləmiz daha da aqressivləşdi. Mən kitabı Abbasın ölümü və A-nın qəbirstanlıqda ağlaması ilə bitirdim. Kitabı A-ya apardılar. Bir neçə gün sonra kitab artıq əllərdə idi. HOST-un kitabı çörəkdən də çox satılırdı. Ən maraqlısı o oldu ki, bu kitab çıxan kimi Episentrə müxtəlif adamlar gəlib qəribə-qəribə şeylər deyirdilər.

Bəziləri deyirdi ki, A başqa planetdən gəlib. Bəziləri deyirdi ki, A - növbəti peyğəmbərdi. Bəzi müsəlmanlar deyirdi ki, bu, Imam Mehdidir. Bəzi xristianlar deyirdi ki, İsa peyğəmbərdi.

Buddistlər deyirdi ki, Krişna məhz A çıxan vaxtda çıxmıştı. Katoliklər A-nı Antixrist adlandırdılar. Deyirdilər onu uşaq evinə Şeytanın özü gətirib. Kitabımız iyirmidən çox dilə tərcümə olunub başqa ölkələrdə dərc olunurdu. HOST ideologiyasına qoşulanların sayı milyonu keçmişdi. Belə qısa vaxtda bu qədər yayılmaq mümkün deyildi. Amma mənim də şübhə etdiyim bir şey vardı. Deyəsən A təkcə Azərbaycanda olmurdu, tez-tez xaricə gedirdi. Hər ölkədə onun xüsusi adamları vardı. Onlara tapşırıqlar verirdi. Ən çətinini bu fəlsəfənin Avropaya yayılması idi. Çünkü orada insanlar o qədər pozulmuşdu ki, onları bir də geriyə normal hallarına qaytarmaq çox çətin olardı. Avropadakı dəstələrin də öz müsbət halları var idi. Maddi imkan yaxşı olduğundan bizim hələ də bacarmadığımız işi görmüşdülər, bir həftəyə televiziya açmışdılar. Onlar bizdən daha yaxşı silahlanırdılar. Amma mən ən pis təsir edən o idi ki, Abbasın ölümü bizim uşaqlardan heç kəsin vecinə deyildi. Üç gün keçməmiş hamı yenə öz işindəydi, heç bir dəfə də olsun Abbasın xatırəsini yad etmirdilər. Elə gedib-gəlib çevrilişdən danişirdilər. Çevriliş, çevriliş. Başqa söhbətləri yox idi. Özümə yer tapa bilmirdim. Bəlkə də Ayselin məni yarı yolda atması ürəyimi sıxırdı. Amma yox, nə isə başqa bir şey. Elə bil hər şey aydınlaşdıqca məlum olur ki, sən ümumiyyətlə əvvəldən heç nə bilmirsən. Aradan bircə ay da vaxt keçdi. Dünyaya qarışqa kimi səpələnmişdik. Hami nəyisə gözləyirdi. Mən də tam başa düşə bilmirdim. Episentrin otaqlarında qaynaşan camaata baxırdım. Hami nə isə bir iş görür, hesabat yazır, tapşırıqları yerinə yetirirdi. Ondan sonra isə "Qəribə gün" gəldi. Bu gün mənim həyatımda ən qəribə gün kimi qalacaq.

Qəribə Gün!!!

Mən, Aslan, Azad, Araz Episentrin baş zalında dəyirmi masa arxasında oturduq. Aslan telefonun dəstəyini qaldırıb dedi:

- Biz hazırlıq...

Sonra Azad dedi:

- Uşaqlar, bu gün biz hakimiyyəti ələ keçiririk. Anar, sən də kitabı bitirdin. Bu kitab gözlədiyimizdən də güclü alınıb. Son Peyğəmbərin sonuncu kitabı. Bunun bu qədər hissiyyatlı və həqiqi olacağına inana bilməzdik. Aslan, sənin də ideoloji çıxışlarınızla istədiyimiz kütləni yığa bildik. Abbasın verdiyi plana əsasən bu gün bizimkilər Milli Məclisi tuturlar. Sonra Prezident Aparatını. Oradan Gürcüsəndakılara xəbər veririk ki, bizdə hər şey hazırkı. Onlarda da hər şey hazırkı. Sıgnalı gözləyirlər. Bundan sonra Araz sənin uşaqların konstitutsiyanı Anarın kitabı ilə dəyişəcər...

Mən dözməyib onun sözünü kəsdim.

- Bir dəqiqə, bir dəqiqə. Siz nə danışırsız? Bir də başdan başlayın. Nə dövlət çevrilişi, nə konstitutsiya? Nə danışırsız?

Azad dedi:

- Anar, səndən çox şeyi indiyə kimi gizlədirdik ki, kitabı yaxşı yazasan. Ürəkdən yaza biləsən. Amma indi sən də bilməlisən. Biz Azərbaycanı dağdırıq..

Mən dedim:

- Necə yəni?

Azad davam etdi:

- Yadindadır sənin öz kitabında da o hissə var. Sərhədsiz, adsız, bayraqsız, himnsiz bir torpaq. Amerikanın kəşfi kimi olacaq bu. Biz dünyada ilk qeyri-dövlət yaradırıq. Nə seckilər var, nə siyasetçilər, nə viza, nə sərhəd, nə dövlət adı, nə bayraq. Heç biri. Avropanın içində boş bir sahə. Biz bunu edən kimi Gürcüstan da qoşular. Sonra Rusyanın bir hissəsi, sonra Türkiyə, getdikcə bu boşluq bütün Avropanı tutacaq. Oradan da Asiyani. Dünya birliyi başa düşürsən? Dünya birliyi. Ərəb qəbilələri parça-parça qalmışdır, Məhəmməd Peyğəmbər gəlib onları İsləm adı altında birləşdirdi. İndi də həmin şey. Dünya ilk dəfə olaraq qocalmış deputatların yox, gənclərin əlində olacaq.

Mən qışqırdım:

- Eyy, özünüzə gəlin! Ağlınızı başınıza yiğin. Nə dövlət çevrilişi, nə deputatlar? Biz azad cəmiyyətik. Azad cəmiyyət olaraq da qalmayıq. Dövlətə hücum etmək olar?! Onlar bizi bir saatın içində məhv edərlər. Bu sizinçün məhkəmə binasını yandırmaq deyil ee. İstəyirsiniz vətəndaş müharibəsi olsun? Gül kimi təmiz saf uşaqlar idik indi nə olub? Niyə vəhşiləşmişik ki? Başa düşmürsünüz? Dövlətin o boyda ordusu var, vertolyotlar, tanklar. Elə bilirsınız ki, bu dəfə də su maşınları ilə gələcəklər? HOST-a qoşulanlara baxın. Hamısı cavan uşaqlardır, onları tankın qabağına verək? Biz burada kabinetdə rahat oturaq, onlar da güllələnsin? Sonra da növbə bizə çatanda qaçaq xaricə? Ağlılı olmaq lazımdır. Partiya yaradaq seckilərdə iştirak edək. Çevriliş olmaz, dövləti məğlub edə bilmərik. Buna gücümüz çatmaz...

Mən danışırdım. Amma uşaqlar üzümə elə baxırdılar ki, elə bil mən nağıl zad danışıram. Onlar mənə balaca uşağa, heç nədən xəbəri olmayan uşağa baxdıqları kimi baxırdılar. Bir dəqiqə sakit durandan sonra Aslan dedi:

- Yaxşı, Anar, sənə bir şey deməliyik. Hmmm. Səncə bəs indiyə qədər biz fahişələri yandıranda, camaata hədə-qorxu gələndə, universitetlərdə qarışılıq salanda, dükanları dağıdanda dövlət bunu görmürdü? Səncə dövlətin xəbəri yox idi ki, biz hansı binanın hansı mənzilində yiğisirik? Səncə bilmirdilər ki, neçə nəfərik? Dövlət bu qədər zəifdir ki, indi episentri mühəsirəyə alıb hamımızı qıra bilməsin? Get küçədə HOST köynəyini geyinməyib bir mağazadan çörək oğurla, o dəqiqə polislər səni tutacaqlar. Amma get HOST köynəyində həmin dükanı yandır. Heç kəs heç nə etməyəcək..

- Nə demək istəyirsin? Bu niyə belədir ki? Doğrudan niyə indiyə qədər dövlət bizə heç nə etməyib?

Aslanaya qalxb əylənməsədi:

- Çünkü dövlət elə bizik. Biz dövlətik. Abbas MTN-dən heç vaxt çıxmamışdı. Bizim bütün maddi dəstəyimizi Prezident şəxsən dövlət bütçəsində ayırdı. Mühafizəçilərimiz Daxili işlər Nazirliyinin işçiləridir.

- Siz məni dolayırsınız?

Azad dedi:

- Bu böyük bir gizli plan idi. Dövlət özü bunun üzərində illərlə baş sindirirdi. Azərbaycan Avropalaşır. Dünya çirklənir, neftimiz batır, rüşvət, əxlaqsızlıq, haramçılıq. Bunun qarşısını Prezident tək ala bilməzdi. Çünkü onu bir dəqiqənin içində daha böyük qüvvələr - Amerika, Rusiya kimi fiqurlar məhv edərdi. Ona görə dövlət belə bir priyom işlədir. Güya ki, normal demokratik bir ölkədir. Amma onun içində gizli, radikal qruplaşmalar var. Özü də onlar dönyanın ümumi sisteminə qarşı çıxıblar. Yuxarıdan Amerika bunu görüb Prezidenti sıxışdırır ki, bunların qarşısını al. O da ondan kömək istəyir. Amerika müəyyən miqdarda pul ayırır. Həmin pul bizə qarşı işlənməli idi. Amma bu pul da bizim güclənməyimizə sərf olunur. Biz dörd nəfərdən başqa bunu heç kəs bilmədiyindən, xarici casuslar da bizim dövlətlə əlaqəmizdən xəbər tutu bilmirlər. Hansı HOST-çuya yaxınlaşırlarsa hamısı ancaq yeni gəlmış peyğəmbərdən danışır. Hansı polisə yaxınlaşırlarsa hamısı bizim Vəhhabilər, ya da Amerika tərəfindən idarə olunduğumuzu deyir. Xaos. Heç kəs heç nə bilmir. Bu dəyirmi masa və Prezidentin xüsusi 4 nəfərlik komandasından başqa heç kəsin heç nədən xəbəri yoxdur.

- Yox ola bilməz ? Siz qəsdən elə deyirsiz ki, inanım. Lap tutaq ki, elədir. Lap tutaq ki, dövlətin öz işidir. Bəs niyə dövlət özünü dağıtmak istəsin ki? Kim istəyər ki, dövlət dağılsın?
- Dövlət dağılmır ki? Dövlət öz idarəciliyini davam etdirir, sadəcə başqa bucaq altından. Təsəvvür edirsən bu Azərbaycan üçün nə deməkdir. Boş bir yer yaranır. Tarixin sinma nöqtəsi. Gürcüstan, Türkiyə, digər ölkələr hamısı birləşir boşluqda. Bəs bu boşluğun mərkəzi haradır? HOST-un mərkəzi haradır? Episentr. Episentr haradadır? Bakıda. Çox sadə bir siyasi oyun. Bakı haranın baş şəhəridir? Azərbaycanın!
- Siyasi oyun? Siyasi oyun? Deməli mən sevgilimi hansısa bir siyasi oyuna görə atmışam?! Deməli bütün ideallarımız, bütün arzularımız hamısı siyasi oyundur? Hava, Od, Su, Torpaq. Bunlar hamısı siyasi oyundur. Elə bilirsiniz sizin məni bu qədər aldatdığınıza bağışlayaram? Mən bir dəfə hər şeyə tüpürüb getmişdim. Bunu ikinci dəfə də edə bilərəm. Siyasi oyun. İndi buradan çıxıb hamiya deyəcəm hər şeyi. "Eyy camaat, fərqlilərin birliyi, İlahi ordu, HOST, bunlar hamısı siyasi oyun imiş. Qayıdın evinizə boş-boş vaxtinizi nəyə gəldi sərf etməyin. Gedin uşaqlarınızın, valideynlərinizin yanına. Hamısı siyasi oyun imiş. Sizə nə, siyasi oyunlarla qoyun siyasətçilər məşğul olsun. Siyasi oyun"...
- Kəs səsini!!! – Azad əlini masaya çırpıb qışkırdı - bəsdir özünü uşaq kimi apardın. İndi ən vacib anda bircə sənin paranoyan çatışmındı. Özünə gəl. Beş dəqiqəyə çıxıb hücumu elan etməliyik. Milli Məclis də artıq boşaldılib. Xüsusi qrimlənmiş yaralılar, yalançı tapancalar hamısı bizim hücumumuzu gözləyir. Sən də burada isterikaya düşmüsən. Əlbəttə ki, bu sadəcə oyun deyil, əlbəttə bizim ideallar öz yerində qalır. Əlbəttə arzularımız var və onlara çatacağıq. Sadəcə bir az fərqli vasitələrlə. Özün bilirsən. **Əsas vasitə deyil, əsas nəticədir.**
- Tüpürdüm sizin vasitənizə də, nəticənizə də. Mən gedirəm hamiya deməyə. Qapını açıb çıxmak istəyirdim ki, arxadan Azad nə iləsə başımdan ilişdirdi.

Bilirsinizmi?

Əslində Şah İsmayıл heç vaxt şair olmayıb. Şeirləri isə sadəcə ona oxşayan adı bir kəndli yazırımış. Əslində fransızların indiyə kimi fəxrlə danışdıqları Bastiliya qalasına olan hücum zamanı nə qanlar tökülüb, nə qəhrəmanlıqlar nə də vətəndaş müharibəsi olub. 14 iyul 1789 -cu ildə Bastiliya qalası sadəcə köhnəlmiş və dövlət tərəfindən boşaldılmış içində cəmi 7 nəfər məhbus olan türmə idi. Bastilliyaya yüz nəfərdən az adam hücum edibmiş. Bastiliya qalasından isə cəmi bircə dəfə tapancadan göyə atəş açılmışlar. Hətta qapını belə silahsız gözətərilər özləri açıbmışlar. Əslində Roma kilsəsinin 600 il tabe olduğu "Constitutum Constantini"- Konstantindən qalmış sənəd (bu yazıda bütün hakimiyyət Roma kilsəsinə verilir – bütün Italiya, xristian torpaqları və qərb Romadan asılı olmasa onların cəhənnəmdə yanacağı bildirilib) əslində saxta sənəd imiş. Bütün Xristianlar 600 il saxta sənədə tabe olublar. Volter bu hadisəni xristian tarixinin ən böyük rüsvayçılığı adlandırib. Əslində İslamın mərkəzi sayılın Məkkədə yerləşən müqəddəs Kəbədəki qara daş 930-cu ildə oğurlanıbmış. Lakin bu fakt gizli qalıbmış. Möminlər daşın orada olduğunu düşünüb Həccə gedirmişlər. Bir də müqəddəs daş 952-ci ildə tapılıb geri qaytarılıbmış. Əslində Luvrda yerləşən, Leonardo Da Vinçinin ən məhsur əsəri olan "Cakonda"da Mona Liza yox, Konstansiya adlı xanım təsvir olunub. Əsl Mona Liza isə London kolleksionerlərindən birinin evindədir. Əslində Tarixin atası sayılın Herodot bilib bilmədiyi hər şeyi qələmə almış. Onun işlərinin çox hissəsi başqa yazılılardan oğurlanmadır.

Sondan Sonra

Başımın ağrısı hələ də keçməmişdi. Ayılanda əvvəlcə harada olduğumu anlamadım. Bu otağın içində hər şey yumşaq idi. Yer, divar, qapı. İçəridə heç kəs yox idi. Hündür tavanda zəif işiq yanındı. Məni bağlamışdır. Bir dəqiqə heç nə başa düşə bilmədim. Amma yavaş-yavaş yaddaşım yerinə gəlirdi. Onlar məni başımdan vurdular. Həyətdəki uşaqlar. Mənim topumla oynayırlılar. Amma məni oynamaya qoymurdular. Mən də topu götürəndə onlar məni arxadan vurdular. Sonra da ana məni xəstəxanaya gətirdi. Nə uzun yuxu görmüşəm. Bəs məni niyə bağlayıblar? Yox, yox, məni Azad vurub arxadan. Hə, hə, Aysel məni atıb getdi. Sonra Azad vurdu arxadan. Abbas ölündən sonra. Uşaqlar HOST-u hücuma səsləyirdilər. Ola bilməz. Deməli hücum baş verdi? Deməli insanlar çevriliş etdilər. Məni də burada bağlayıblar? Yox, yox, nə isə düz gəlmir. Aysel niyə məni atıb getsin ki? Axı hər şey yaxşı idi? Nə isə düz gəlmir! Bəs əgər dövlət təşkil etmişdirsə onda A necə oldu? Axı dəyirmi masada o yox idi? Bəlkə bu, A-nın sınağıdır? Bəlkə məni sınaqdan keçirir? Axı o, peyğəmbərdi. Bəlkə özünə

yaxınlarını belə seçir. Mən sona qədər sadiq qalmalıyam. Bəzi şeylər danışdıqlarına uyğun gəlmir. Yaxşı lap dövlət təşkil edibə axı A camaatin gözünün qabağında 9-cu mərtəbədən yerə tullanmışdır? Axı onun otağından çıxanda mənim ürəyim getmişdi. Hamı onun otağından çıxanda özünü itirirdi. Bu adı adam ola bilməz axı. Bəs uşaq evinə düşməyi, evlərinin yanmağı? Yox, yox, nə isə düzgün gəlmir. Deməli elə çıxır ki, Azad, Aslan, Araz A-nı satıblar, hə? Deməli onlar məni aldadıb əslində Milli Məclisə hücum ilə HOST-un məhvinə nail olmaq istəyirmişlər. Deməli onlar istəyirdilər ki, hamımız qırılaq. Aha, düzdü. Ayselə də bunu A xəbər verib ki, içimizdə casuslar var, o da elə bilib ki, mən də onlardanam. Ona görə Aysel məni atıb gedib. Yüz faiz.. Hmm. Bəs elə idisə onda niyə bir saat mənə nağıl danışındılar? Elə birdəfəlik öldürəydilər də. Yox, yox, nə isə başqa şey. Bura haradır? Məni niyə bağlıylılar? Deməli başlayaq başdan. A gəldi, HOST yarandı, mən evdən qaçan vaxt bunlarla görüşdüm. Qoşuldum. Əsas üzvlərdən birinə çevrildim. Ayseli xilas elədim. Amma o mənimlə sona kimi gedə bilmədi. Bir dəqiqə. Stop. Stop. Stop. A, Azad, Adil, Abbas, Aslan, Araz, Aydın, Aynur, Aysel, Anar. Niyə hamısı A hərfi ilə başlayır? Niyə? Belə təsadüf ola bilər? Öz adımla A ilə başlayır. Niyə?

Bəlkə bütün bunlar mənim təxəyyülümdür. Bəlkə heç bir HOST cəmiyyəti yoxdur? Bəlkə hamısını mən burada fikirləşmişəm. Bura haradır ki? "Eyyy, məni kimsə eşidir? Bura haradır? Eyy buraxın məni".

Yox, xeyri yoxdur. Bəlkə əvvəl gördüyü yuxu deyildi? Bəlkə doğrudan nə vaxtsa topla oynayanda başımı vurublar, dəli olmuşam, indi də bu xəstəxanada özümdən şeylər fikirləşirəm. Yox, yox, dəli heç vaxt dəli oduğunu anlamır. Yox, yox. Sübut tapmaliyam. HOST-un var olduğunun sübutu olmalıdır. Hmm. Haradan tapım sübutu? Burada heç nə yoxdu. Yox, yox, bu qədər şeyi fikirləşmək olmaz. Bəlkə mən. Bəlkə mən A-yam? Bəlkə bütün bu cəmiyyəti mən toplamışam? Aysellə sərhəddə ayrılanan sonra türməyə düşdüm, orada Azadla tanış oldum. Ona hər şeyi öyrətdim. Sonra qaçışı təşkil elədim. Axı mən peyğəmbərəm. Deməli bəzi şeylər yadimdən çıxa bilər. Yüz faiz. A mənəm. O hamı ilə danışındı. Bircə məndən başqa. Mənə kitab yazmağı demişdi. Bir elçinin kitabını başqa adam yazdır. Mən də özüm öz kitabımı yazıb bitirdim. İndi də dəyirmi masada oturmuşduq. Mən onlara əmr elədim ki, Milli Məclisə hücum etsinlər. İndi də.. Hmm. İndi də Allahın yanındayam. Bu ağ palata yəqin səmadır. Yəqin yenə çəkilməşəm gizli otağıma və indi də ruhum qalxbı bura. Yox... Ağlıma gör nə gəlir. Yox.. A-zad deyiləm. Bu qədər nağilvari ola bilməz hər şey. Mən dəli-zad deyiləm. Hər şeyi olduğu kimi fikirləş. Anar, sakitləş, sakitləş. Hə.. Bax belə... İndi getdik bir də başdan. Uşaqlar deyir ki, HOST dövlətin qurduğu gizli təşkilatdır. Yaxşı, razılaşırıram. Hmm. Sonra dedilər ki, hücum edirik, amma narahat olmayım. Çünkü hər şey qabaqcadan hazırlanıb. Mən də başlayıram qışkırmaga, onda Azad məni vurur ki, gedib bütün planı alt-üst etməyim. Yixılıram yerə, məni salırlar bura. Deməli hələ də Episentrəyəm. Bu otaq da gizli otaqlardan biridir. Mən onlara mane olmayım deyə hələlik məni burada bağlayıblar. Bir azdan çevriliş qurtaracaq. Və gəlib məni buraxacaqlar. Stop. Bir məqam qalıb. Yaxşı, dövlətin işidirsə, deməli A peyğəmbər zad deyil. O da dövlətə işləyən adı gənclərdən biridir. Hmm.. İndi bir məsələ qalıb. Bəs niyə üzə çıxmır bu qədər? Niyə ancaq Abbas ölündən sonra çıxdı? Stop. Stop. Məntiqsizliyin biri də bu. Abbas ölündən sonra uşaqların heç vecinə deyildi ki, Abbas ölüb ya yox. İkinci məntiqsizlik. Əgər HOST dövlətin gizli qurumu idisə niyə Abbası öldürsünlər ki, özü də MTN-ə işləyir. Yox. Deməli belə. Bir az kənardan baxmağa çalışaq.

Hmm. Abbasın ölməyini mən gözlərimlə görmüşəm? Yox. Qan axırdı amma. Bəlkə Abbası qəsdlə yaraladılar ki, camaat bir az da qızışın. Hə, hə. Yüz faiz. Kütləni oynatmaq üçün. İsa peyğəmbər xaça çəkilməsəydi bəlkə bu qədər tərəfdarı olmazdı. Peyğəmbərlərin hamısı əzab əziyyət çəkib. Ancaq şəhidlər əsl qəhrəman sayılır. Hə, yüz faiz. Bu iş quraşdırılıb. Romeo Cülyetta kimi. Onlar ölməsəydi bu qədər pərəstişkarları olmazdı. Nəsiminin soyulması. Aha. Deməli burada iki variyant var. Ya Abbas razı olub ki, onu doğrudan da öldürsünlər. Bu da ona tarixdə qalma şansı verir. Yox. Əslində onlar Abbası öldürmədilər. Mən onun meyitini görmədim. Gecə ilə Abbas oradan çıxdı. Sonra onun yerinə başqa bir şeyi kəfənə bükdüllər. Və A həmin şeyi ciyinlərində. Stop. Stop. Stop. A yoxdur əslində!!! Uşaqlar onu uydurmuşdular. Əvvəlcədən elə bir adam olmayıb. Bomba.

Əla !!!!! Yalandan nağıl fikirləşiblər ki, belə bir uşaq var imiş onu yetimxanaya atıblar. Evləri yanıb, nə bilim dünyada hər şeydən xəbəri var. Nə bilim gecələr yatır, bir neçə yerə bölgünə bilir, peyğəmbərdi, nədi.

Peyğəmbərlər heç vaxt gizli iş görməyiblər. Onlar həmiş üzdə olublar. Heç vaxt gizlənməyiblər. Amma A heç kəslə üz-üzə danışmırı. Çünkü dövlət onu tanıya bilərdi. Əgər HOST dövlətin işi idisə onda A dövlətdən qorxmamalı idi də. Heç olmasa bu bir il ərzində bircə dəfə bizimlə bir yerdə oturmalo idı də. Amma mən elə eşidirdim ki, A elə dedi, A belə dedi. Əslində o sadəcə uydurmadı. Hmm. Bəs niyə uydurulsun ki? Hmm. Hə, tapdim. Çünkü uşaqların hamısı adı uşaqlar idı. Hər kəsin mənfi cəhəti olduğu kimi uşaqların da mənfi cəhəti var idı. Azad bəstəboy idı. Aslan üzdən çıxın, Abbas əvvəl MTN-də işləmişdi. Peyğəmbərləri MTN-ə işə götürmürlər. O birilərin də hər birinin hansısa bir mənfi cəhəti var idı. Ideal adam yaratmaq lazımdı. Nə qara saçlı olsun, nə azərbaycanlı olsun, nə sarışın olsun, nə gözünün rəngi bilinsin. Gərək hər kəs onu ideallaşdırıldığı kimi təsəvvür edə biləydi. Ona görə də hər dəfə uşaqlardan biri gizli otağa girib onun maskasını taxırı. Bəlkə də bir neçə eyni maska var imiş. Ona görə camaata elə gəlirdi ki, gecələr yatır, bir neçə yerdə eyni vaxtda ola

bilir. Aha. Aha. Bura kimi gəldik. Bəs Abbas öləndə axı bütün uşaqlar yiğmişdi. A da gəldi. Necə oldu? Hmmm.

Deməli belə, Abbas ölməyib. Hamı başlayıb qışqırmağa ki, A gəlsin, A gəlsin. Abbas da A-nın paltarını maskasını geyinib, özü öz saxta cənazəsini qaldırıb. Camaat da inanıb. Sonra özü-özünü qəbristanlığda basdırıb. Hələ bir ağlayıb da. He he he. İdeal plan!!!! Sözüm yoxdu. Əla. İndi də camaat, özünü HOST-a qurban vermiş Abbasın xatirəsini yad edir və onu çıyılindrındə daşıyan A-nın qarşısında diz çökür. Bir daşla iki quş. Bəs sonra? Mənim kitabı yayıldığca bu nağıl tarixə çevriləcək. Sonra da. Sonra da hamı A-nın üzə çıxmasını gözlədiyi vaxtda A yoxa çıxacaq. Yəni ki, onlar üçün. Necə əvvəlcədən yox idi. Eləcə də sonradan olmayıacaq. Amma İsa peygəmbər də qeyb olmuşdu. Onun gəlişini hələ də gözləyirlər. A da qeyb olacaq. Bu da onun hər zaman dönə biləcəyinə işarə. Camaat bu nağıl ilə yaşayacaq. Dövlət öz siyasetini yeridib, torpaqlarını genişləndirir. Olmur adı Azərbaycan, olur HOST ölkəsi. Fərqi nədir? Bir xalq yüz dəfə himn dəyişir, hər əsr bayraq dəyişir, ad dəyişir..

Yox, yox. Çox uzaqlara getdim. Burada Ayselin məni atmasında da nə isə bir şey var. Bir də 9-cu mərtəbədən tullanmaq. Axı bunu Abbas edə bilməzdi. Bir də niyə hamımızın adı A ilə başlayır? Stop stop. Ola bilməz. Səhərdən fikirləşdiyim hamısı səhv idi..

Bəs Azadla, Aslanın lap əvvəldə türməyə düşməyi? Əgər dövlətə işləyirdilərsə necə türməyə düşüblər ki? Mən uşaq vaxtı futbol oynamaq istəyirdim. Top mənim idi, amma məni qoymurdular. Mən topumu götürəndə arxadan kismə başıma yekə daş atdı. Ondan sonra nə olmuşdu? Hansı xəstəxanada yatmışdım? Niyə yadına gəlmir sağalmağım? Niyə heç nə yadına gəlmir? Səyahətə çıxmamışdan mən artıq işləyirdim. Jurnalist işləyirdim. Amma HOST vaxtlarında universitetdə oxuyurdum. Bu necə olur? Əvvəl işləmişəm sonra oxumuşam? Yoxsa eyni vaxtda?

Bəlkə hamısını bu palatada yuxuda görürəm. Bəlkə Azadla türmədə qalanda bir gecə gəlib dedilər ki, sabah səni öz bölməmizə aparırıq. Başına oyun açacaqlar - bəlkə bu həmin bölmədir. Yox, yox. Paltarımı çıxarda bilmirəm. Paltarım belə düyünlənməsəydi onu çıxardıb hər şeyi bilərdim. Əgər üstümdə yaralar varsa deməli məni doğrudan da o bölmədə elə çırçıplar ki, ağlım başımdan çıxıb. Əgər yaralar yoxdursa deməli məni heç kəs döyməyib. Əgər iynə izləri bədənimdə çoxdursa deməli uşaq vaxtından dəli oluşam. 10 ildir başımdan aldığım zədəyə görə dəlixanada yatırdım. Müalicə olunurdum. Əgər ciyinimi görə bilsəydim. Orada HOST-un tatusu olmalı idi. Mənim ciyinimdə HOST yazısı olmalı idi. Əgər o varsa deməli hər şey doğrudan olub. Sadəcə Azad başımı bir az bərk vurub. Amma zibil paltarı heç cürə çıxarda bilmirəm. Zibile qalsın hər şey. Mən ölmək istəyirəm. Heç nə başa düşmürəm. Həqiqət haradadır? Mən haradayam? Mən kiməm? A kimdi, HOST var ya yox? Mən A-yam, yoxsa A ümumiyyətlə uydurmadır? Bu dövlətin işidir yoxsa Allahın? Bəlkə həm dövlətin işidir, həm də A seçilmiş insanlardandır? Əgər dəliyəmsə bu qədər bilgi və materialı haradan bılırəm? Niyə Aysel getdi ki? Niyə Abbasın meyitini görmədim? Niyə uşaq vaxtı başıma daş dəyəndən sonra nə olduğu yadımda deyil? Görəsən dünya nə olacaq? Neçə vaxtdır buradayam? Bir ay, yoxsa 10 il? Əgər çevriliş oldusa dünya indi necədir? Bəlkə uşaqlıqdan burdayam və əslində Dünya tamam başqa cürdür? Bəlkə mən seçilmişəm indi də başqa dünyadayam? Nə? Nə? Köməy eləyin, kömək eləyin, kömək eləyin.

AAAAAA məni kimsə eşidir?

AAAAAAAAAAAAA, buraxın məni!!!

AA
AAA
AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA
AAAAAAA....nə baş verir?
AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA...
AAAAAAAAAAAAA...
.....

Qapı qapı....kimsə qapını açır..kimsə qapını açmaq istəyir. Qapı açılır. Mən tanış sifətləri görürəm. Onlardan biri deyir:

- Necəsən? Deyəsən özünə gəldin. Həə? Yeni dünyani görməyə hazırlısan? GƏL GEDƏY...